

LEAFLET
DECIZII RELEVANTE ALE
CURȚII DE APEL BUCUREȘTI
TRIMESTRUL III 2018

Prelucrarea materialului în vederea publicării a fost realizată de către
grefier documentarist Georgeta Simion

CUPRINS:

SECȚIA I PENALĂ

1. Cuantificarea culpei. Relevanța din punct de vedere a laturii penale și a laturii civile a cauzei – pag. 4;

2. Revocarea amânării aplicării pedepsei. Modalitate de executare a pedepsei finale - pag.15;

3. Trimiterea cauzei spre judecare. Readministrarea probelor administrate în cursul urmăririi penale în cazul lipsei inculpatului de la judecarea cauzei pentru a-și exprima opțiunea de recunoaștere sau nu a învinuirii – pag. 22;

SECȚIA A II-A PENALĂ

4. Revocarea liberării condiționate. Sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, introduse prin Legea nr. 168/2017, dispoziții care reglementează „compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare”. Persoane liberate condiționat la momentul intrării în vigoare a legii. Aplicarea Deciziei nr. 7/26.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală - pag. 28;

5. Cauză de încetare a procesului penal. Medierea. Încheierea acordului de mediere prin reprezentant legal. Instituție publică - pag. 45;

6. Măsuri de siguranță. Confiscarea specială. Restituirea lucrurilor - pag. 67;

7. Plângere formulată împotriva ordonanței procurorului de prelungire a măsurii preventive a controlului judiciar. Termen. Modalitate de calcul. Tardivitate – pag. 90;

8. Mandat european de arestare. Executarea pedepsei închisorii. Cetățean străin, cu o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani. Informarea persoanei de data și locul dezbaterii procesului, consemnată în conținutul mandatului. Principiul recunoașterii și încrederii reciproce. Lipsa acordului persoanei solicitate de a executa pedeapsa în România. Inadmisibilitatea recunoașterii, pe cale incidentală, a hotărârii penale. Consecințe – pag. 92

SECȚIA A III-A CIVILĂ

9. Situația de excepție prevăzute de art. 13 alin. (2) din Convenția de la Haga din 1980 - pag. 101;

10. Regulator de competență: stabilirea instanței competente *ratione materiae* în funcție de valoarea terenului, în lipsa unui criteriu legal în materia cererilor imobiliare - pag. 103;

SECȚIA A IV-A CIVILĂ

11. Art. 148 alin. (1) și (2) C.pr.civ. Cerere adresată instanței prin înscris în formă electronică. Semnătura electronică. Semnătura fotocopiată. Excepția nulității apelului pentru lipsa semnăturii - pag. 107;

12. Art. 21 alin. (6)¹ din Legea nr. 10/2001. Măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură. Calcul. Aplicarea sau nu a valorii minime pentru zona sau categoria de imobil prevăzută de grila notarială - pag. 109;

SECȚIA A V-A CIVILĂ

13. Litigii cu profesioniștii. Aspecte de drept procesual. Competența de soluționare a apelului într-o cauză având ca obiect contestație la executare. Decizia nr. 18/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii - pag. 116;

14. Poprire asiguratorie asupra conturilor bancare. Puterea de lucru judecat în raport de încheieri anterioare prin care s-a respins o cerere de sechestrul asigurător, respectiv o cerere de poprire asiguratorie - pag. 118;

15. Apel suspendat în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ. până la soluționarea de către CJUE a unei sesizări aflate pe rolul său. Perimare. Suspendare termen de perimare - pag. 125;

SECȚIA A VI-A CIVILĂ

16. Obligația de despăgubire pentru prejudiciile cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat. Debitori. Art. 32⁴ alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997 - pag. 129;

17. Confirmare plan de reorganizare. Condiții. Art. 133 din Legea nr. 85/2014 - pag. 134;

18. Înregistrări în registrul comerțului. Plângere rezoluție. Reducere capital social în condițiile existenței unui sechestrul asigurator penal asupra acțiunilor. Art. 153²⁴ Legea nr.31/1990 - pag.139;

SECȚIA A VII-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

19. Răspundere disciplinară. Săvârșirea unei abateri disciplinare în afara programului de lucru. Încălcarea clauzei de neconcurență – pag. 163;

20. Cerere de ordonanță președințială pentru suspendarea hotărârii Consiliului de Administrație privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al unui institut național și a tuturor actelor subsecvente. Limitele efectului devolutiv al apelului. Condiții de admisibilitate - pag. 179;

21. Proces echitabil. Respingerea probei cu expertiza tehnică contabilă. Constatarea raporturilor de muncă desfășurate de salariat în beneficiul a două societăți, contractul individual de muncă fiind încheiat doar cu una dintre acestea - pag. 184;

SECȚIA A VIII-A DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

22. Contencios administrativ și fiscal. Suspendare executare act administrativ. Notă de constatare nereguli la achiziția unor lucrări finanțate din fonduri europene nerambursabile. Condițiile cazului bine justificat și a pagubei iminente - pag. 206;

23. Contestație în anulare. Lipsa calității procesuale active a contestatorilor - pag. 215;

23. Contencios administrativ și fiscal. Cerere de ordonanță președințială pentru sistarea procedurii privind concesionarea prin negociere directă sau prin organizarea licitației, arendarea sau orice altă formă de transmitere a folosinței a unui teren. Aparența dreptului – pag. 231.

SECȚIA I PENALĂ

1. Cuantificarea culpei. Relevanța din punct de vedere a laturii penale și a laturii civile a cauzei

Deși în cadrul analizei individualizării pedepsei prima instanță s-a referit și la împrejurarea că inculpatului nu i se poate imputa decât o culpă de 20% în producerea accidentului, totuși prima instanță nu a dat eficiență acestui aspect, apreciind că această culpă comună nu are relevanță decât din punct de vedere al laturii civile a cauzei.

Curtea apreciază însă, dat fiind situația de fapt reținută în cauză și particularitățile acesteia, că se impunea ca procentul de culpă reținut în sarcina inculpatului să fie avut în vedere și la stabilirea cuantumului pedepsei.

(Secția I Penală, decizia penală nr. 1065/A din data de 6.09.2018)

Prin sentința penală nr. 188/05.04.2018, pronunțată de Judecătoria Sector 6 București s-au dispus următoarele:

În baza art. 386 C.pr.pen. a schimbat încadrarea juridică din infracțiunea prev. de art. 192 alin. (2) C.pen. în infracțiunea prev. de art. 178 alin. (2) C.pen.1969 cu aplic. art. 5 alin. (1) C.pen..

În baza art. 178 alin. (2) C.pen.1969 cu aplic. art. 5 alin. (1) C.pen. a condamnat pe inculpatul S. L. V., la pedeapsa de 2 ani închisoare.

În baza art. 71 C.pen. 1969 rap. la art. 12 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) C.pen.1969, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice și dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În baza art. 81 alin. (1) C.pen.1969 rap. la art. 5 alin. (1) C.pen. și art. 16 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 a dispus suspendarea executării pedepsei aplicate inculpatului, pe o durată de 4 ani, termen de încercare stabilit în condițiile art. 82 C.pen.1969.

În baza art. 71 alin. (5) C.pen.1969 a suspendat executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În baza art. 404 alin. (2) C.pr.pen. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 84 C.pen.1969 referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni pe durata termenului de încercare.

În baza art. 397 alin. (1) C.pr.pen. a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă Spitalul Universitar de Urgență București și obligă partea responsabilă civilmente S.C. E. R. A. – R. S.A. la plata sumei de 6784,15 lei (20% din 33.920,79 lei), reprezentând despăgubiri materiale.

În baza art. 397 alin. (1) C.pr.pen. a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă T. V. și a obligat partea responsabilă civilmente S.C. E. R. A. – R. S.A. la plata sumelor de 662 lei (20% din 3.310 lei), reprezentând despăgubiri materiale și 2.000 euro (20% din 10.000 euro), în echivalent lei la cursul practicat de BNR în ziua efectuării plății, reprezentând daune morale.

În baza art. 397 alin. (1) C.pr.pen. a respins acțiunea civilă exercitată de partea civilă E. M., ca neîntemeiată.

În baza art. 274 C.pr.pen. a obligat inculpatul la plata sumei de 1500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul nr. 11158/P/2011 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București, înregistrat pe rolul acestei instanțe la data de 21.11.2016 sub număr de dosar 25202/303/2016, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului S.L.V. pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 192 alin. (2) C.pen..

În sarcina inculpatului S.L.V. a fost reținută următoarea situație de fapt: la data de 15.09.2011, în jurul orei 12:00 – 12:30, a condus pe Bd. Timișoara, din București, sector 6, autoutilitara marca Ford Tranzit, cu nr. de înmatriculare (...), dinspre B-dul. Vasile Milea către str. Brașov, iar, după ce a trecut de intersecția cu str. Sibiu, ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice, circulând cu viteza de 64 km/h, viteză superioară celei admise pe sectorul respectiv de drum, a surprins și accidentat mortal pe numita C. V., angajată în traversarea carosabilului pe marcaj pietonal.

Pentru dovedirea situației de fapt reținută prin rechizitoriu, au fost menționate următoarele mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale: declarații inculpat S. L. V. (f. 21, 56-58, 61-64 d.u.p.), declarații martori D. M. V. (f. 47-50 d.u.p.), M.A. (f. 51, 52 d.u.p.), S. D. P.a (f. 53 d.u.p.), G. T. (f. 54 d.u.p.), raport medico-legal de necropsie nr. A3/1438/2011 (f. 44-46

d.u.p.), raport de expertiză tehnică auto din 14.04.2015 (f. 73-85 d.u.p.), declarații de constituire părți civile Spitalul Universitar de Urgență București, E. M. și T. V. A. (f. 32, 33, 37 d.u.p.), proces-verbal de cercetare la fața locului, schița locului accidentului și planșă foto (f. 10-14, 25, 28-31 d.u.p.), D. A.t (f.15 d.u.p.), cerere de analiză și buletin de analiză toxicologică alcoolemie nr. 2573/16.09.2011 (f. 17-19, 65 d.u.p.), decont cheltuieli de spitalizare (f.88-92 d.u.p.), înscrisuri medicale (f. 96-196 d.u.p.).

În faza de judecată, în cursul cercetării judecătorești, au fost administrate următoarele mijloace de probă: declarație expert tehnic judiciar E. I. (f. 171 d.i.); declarație martor D. M. V. (f. 180 d.i.); declarație martor G. T. (f. 204 d.i.). A fost atașată fișa de cazier judiciar al inculpatului (f. 11 d.i.). Deși legal citat, inculpatul S. L. V. nu s-a prezentat în vederea audierii, iar demersurile efectuate de instanță în sensul audierii sale prin videoconferință (inculpatul locuind în Marea Britanie) au rămas fără rezultat.

Numita T. V., moștenitor al victimei, s-a constituit parte civilă în cauză, depunând la dosar înscrisuri (f. 21-59, 60-101, 102-144 d.i.). Numita E.M., moștenitor al victimei a arătat în faza de urmărire penală că se constituie parte civilă în cauză, însă nu a menționat care sunt pretențiile sale.

Partea responsabilă civilmente S.C. E. R. A. – R. S.A. a depus la dosar note de ședință (f. 157-160 d.i.).

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut următoarele:

La data de 15.09.2011, în jurul orei 12:00 – 12:30, inculpatul S. L. V. a condus pe Bd. Timișoara, din București, sector 6, autoutilitara marca Ford Tranzit, cu nr. de înmatriculare (...), dinspre B-dul. Vasile Milea către str. Brașov, iar, după ce a trecut de intersecția cu str. Sibiu, ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice, circulând cu viteza de 64 km/h, viteză superioară celei admise pe sectorul respectiv de drum, a surprins și accidentat mortal pe numita C. V., angajată în traversarea carosabilului pe marcaj pietonal.

Situația de fapt reținută de instanță rezultă din coroborarea următoarelor mijloace de probă:

Astfel, din procesul-verbal de cercetare la fața locului, schița locului accidentului și planșa foto anexată (f. 10-14, 25, 28-31 d.u.p.), rezultă că accidentul s-a produs în data de 15.09.2011, în jurul orelor 12.00-12.30, în București, pe Bd-ul. Timișoara nr. 6C, sector 6, unde circulația se desfășura în ambele sensuri, fiind implicată autoutilitara Ford Tranzit, cu numărul de

înmatriculare (...), condusă de inculpatul S. L. V.; în urma accidentului, a rezultat vătămarea corporală a persoanei vătămate C. V.; în acea zonă, existau indicatoare rutiere, respectiv „Trecere pentru pietoni”, „Cedează trecerea”, „Ocolire”, semafoare electrice pentru traficul rutier și pentru pietoni, care funcționau normal la momentul efectuării cercetării la fața locului și stația RATB „Sibiu”; procesul-verbal de cercetare la fața locului a mai relevat faptul că în zona producerii accidentului calitatea marcajelor și a indicatoarelor era bună, iar carosabilul era uscat și nu prezenta denivelări; de asemenea, cercetarea la fața locului s-a desfășurat pe timp de zi, când cerul era senin, iar vizibilitatea normală.

Conform declarațiilor martorului D. M. V. (f. 47-50 d.u.p. și f.180 d.i.), în data de 15.09.2011, în jurul orei 12.30, acesta conducea autoturismul personal pe Bd-ul. Timișoara, dinspre Bd-ul. Vasile Milea către Str. Brașov, fiind în spatele autoutilitareii conduse de inculpat; martorul a precizat că inculpatul a pătruns în intersecția cu str. Sibiu, la culoarea verde a semaforului pentru vehicule, în fața sa circulând și alte mașini, iar, la scurt timp, a frânat brusc, întrucât victima a apărut în fața sa; aceasta se grăbea să ajungă în stația RATB și a traversat pe lângă trecerea de pietoni, din partea stângă a sensului de deplasare al inculpatului, fără să se asigure; potrivit declarației martorului, trecerea de pietoni din acea zonă era semaforizată, iar când s-a petrecut accidentul semaforul pentru pietoni arăta culoarea roșie; în urma impactului, persoana vătămată era conștientă și le-a spus celor prezenți că se grăbea să plătească niște facturi.

Victima accidentului, C. V., în vârstă de 86 de ani, a decedat la data de 24.10.2011, la Spitalul Universitar de Urgență București; potrivit raportului medico-legal de necropsie nr. A3/1438/2011 (f. 44-46 d.u.p.), moartea numitei C. V. a fost violentă; ea s-a datorat sindromului de disfuncție organo-sistemică multiplă, consecutiv unei bronhopneumonii cu focare confluențe și arii de abcedere, complicație survenită în urma unui politraumatism cu fractură de humerus drept, fracturi de bazin, femur stâng și gambă dreaptă, la un organism cu numeroase tare organice cronice inerente vârstei; leziunile traumatiche constatate s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri dure, în condițiile unui accident rutier; între leziuni și deces a existat legătură de cauzalitate indirectă, prin apariția complicațiilor infecțioase pulmonare.

Declarația martorului D.M.V. se coroborează cu concluziile raportului de expertiză tehnică auto din 14.04.2015 (f. 73-85 d.u.p.), în ceea ce privește comportamentul victimei; astfel, conform raportului menționat, starea de pericol în cazul accidentului din data de 15.09.2011, din bd-ul. Timișoara, sector 6, a fost creată de victimă prin faptul că s-a angajat în traversarea străzii

la culoarea roșie a semaforului pietonal; cu toate acestea, din raportul de expertiză reiese că accidentul putea fi evitat de către inculpat; astfel, în momentele imediat premergătoare accidentului, autoutilitara Ford Tranzit, cu numărul de înmatriculare (...), condusă de inculpat, se deplasa cu o viteză de 64 km/h, față de 50 km/h, viteza legală maximă admisă; distanța la care se afla autovehiculul în momentul apariției stării de pericol față de locul impactului, respectiv spațiul de care dispunea inculpatul pentru decizie și manevră în vederea evitării lovirii victimei era 39 metri; pentru inculpat a existat posibilitatea tehnică a evitării producerii accidentului în ipoteza în care ar fi circulat cu viteza maximă legală admisă în interiorul localității, deoarece spațiul avut la dispoziție pentru decizie și manevră pentru a evita lovirea victimei (39 metri) era superior spațiului necesar pentru oprirea autovehiculului prin frânare de la viteza maximă legală admisă de 50 km/h; viteza limită maximă de deplasare a autoturismului de la care impactul cu victima putea fi evitat era de 60 km/h; așadar, raportul de expertiză tehnică auto întocmit în cauză evidențiază culpa comună a inculpatului și a persoanei vătămate în producerea accidentului.

Prin declarația dată în cursul cercetării judecătorești (f. 171 d.i.), expertul tehnic judiciar E. I. a explicat modalitatea de determinare a vitezei de deplasare a autoutilitarei conduse de către inculpat (64 km/h), respectiv prin raportare la urmele de frânare, stabilite în urma cercetării la fața locului; totodată a învederat că s-ar fi impus adăugarea la urmele de frânare și a lungimii autovehiculului, ceea ce ar fi determinat o viteză de deplasare de aproximativ 68 km/h.

Suținerea inculpatului în sensul că, la momentul producerii accidentului, carosabilul ar fi fost umed, cu consecința reținerii în mod eronat a vitezei de deplasare în cuprinsul raportului de expertiză, nu poate fi reținută, deoarece este contrazisă de declarațiile martorilor D.M. V. (f. 180 d.i.) și G. T. (f. 204 d.i.) care au precizat că, la acel moment, carosabilul era uscat; mai mult, conform declarației expertului tehnic, chiar și în această ipoteză, ar fi rezultat o viteză de deplasare superioară celei maxime admise în localitate (aproximativ 59 km/h).

Inculpatul S. L. V. a fost audiat în cursul urmăririi penale, în calitate de suspect. Ulterior, acesta nu s-a mai prezentat în fața organelor judiciare, fiind plecat la muncă în Marea Britanie.

Declarațiile sale (f. 21, 56-58, 61-64 d.u.p.) se coroborează cu celelalte mijloace de probă administrate în cauză, în ceea ce privește dinamica accidentului; astfel, inculpatul a arătat că, în data de 15.09.2011, conducea autoutilitara Ford Tranzit, cu numărul de înmatriculare (...), aparținând angajatorului său, Fan Courier Express SRL, fiind în timpul programului de serviciu; în jurul orei 12.30, se afla pe Bd-ul. Timișoara, dinspre Bd-ul. Vasile Milea spre Str. Brașov,

circulând cu o viteză de aproximativ 60 km/h, pe banda nr.1; a intrat în intersecția cu str. Sibiu, semaforul pentru vehicule indicând culoarea verde; în acest timp, în fața sa circulau alte două autoturisme care, la intersecția cu str. Sibiu, au virat la stânga, eliberând banda de deplasare; după intersecția cu str. Sibiu, inculpatul a văzut-o pe victimă în timp ce traversa strada de la stânga la dreapta, raportat la direcția sa de mers, pe marcajul pietonal semaforizat, fără a observa însă culoarea semaforului pietonal; acesta a frânat puternic, dar nu a putut evita impactul cu victima; astfel, a lovit-o cu partea din față a autoturismului, după care victima a fost preluată pe parbriz și apoi proiectată pe carosabil; inculpatul a anunțat organele de poliție în legătură cu accidentul și a încercat să-i acorde persoanei vătămate primul ajutor, până la sosirea ambulanței.

Instanța a analizat legea penală mai favorabilă, având în vedere succesiunea mai multor legi penale de la data comiterii infracțiunii, având în vedere și decizia Curții Constituționale nr.265/2014, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, prin care s-a stabilit că dispozițiile art. 5 C.pen. sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin hotărârea nr. 5/2014 pronunțată de completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 470 din 26 iunie 2014, a stabilit că legea penală mai favorabilă trebuie aplicată global și nu pe instituții.

Instanța a constatat că, din punct de vedere al limitelor de pedeapsă, între cele două reglementări nu există nicio diferență; instanța a considerat că, în prezenta cauză, este necesară aplicarea pedepsei închisorii a cărei executare să fie suspendată condiționat, și, prin urmare, legea mai favorabilă inculpatului este legea veche, prin raportare la faptul că suspendarea condiționată reglementată de legea veche este mai favorabilă inculpatului decât suspendarea sub supraveghere reglementată de legea în vigoare, sub aspectul obligațiilor pe care inculpatul ar trebui să le respecte pe perioada termenului de încercare.

În drept, fapta inculpatului S. L. V., care, la data de 15.09.2011, în jurul orei 12:00 – 12:30, a condus pe Bd. Timișoara, din București, sector 6, autoutilitara marca Ford Tranzit, cu nr. de înmatriculare (...), dinspre B-dul. Vasile Milea către Str. Brașov, iar, după ce a trecut de intersecția cu str. Sibiu, ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice, circulând cu viteza de 64 km/h, viteză superioară celei admise pe sectorul respectiv de drum, a surprins și accidentat mortal pe numita C. V., angajată în traversarea

carosabilului pe marcaj pietonal, la culoarea roșie a semaforului electric, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă, prev. de art. 178 alin. (2) C.pen.1969.

La individualizarea judiciară a pedepsei, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de prev. de art. 74 C.pen., reținându-se că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, gravitatea acesteia rezultând din natura infracțiunii (împotriva persoanei), din modul de comitere (prin nerespectarea obligației de a conduce cu viteza legală), producând un accident de circulație în urma căruia a decedat o persoană. Totodată, instanța reține că la producerea rezultatului infracțiunii a contribuit și culpa concurrentă a victimei, care nu a respectat prevederile art. 72 alin. (4) din O.U.G. nr. 195/2002, angajându-se în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului electric. Din acest punct de vedere al concurenței culpelor inculpatului și victimei, față de situația de fapt reținută în cauză, față de concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară auto, potrivit căroră atât inculpatul cât și victima aveau posibilitatea de a evita producerea accidentului rutier (inculpatul dacă respecta viteza legală de deplasare, victima dacă nu se angaja în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului electric), precum și viteza de deplasare a inculpatului (64 km/h față de 50 km/h), instanța apreciază că, procentual, cele două culpe se situează la nivelul de 20% în ceea ce îl privește pe inculpat și de 80% în ceea ce o privește pe victimă. Instanța a făcut precizarea că această cuantificare a culpei nu are relevanță decât din punct de vedere al laturii civile a cauzei, în ceea ce privește latura penală, existența culpei victimei chiar și într-o proporție mult superioară celei a inculpatului nefiind de natură a determina înlăturarea răspunderii penale.

În ceea ce privește circumstanțele persoane ale inculpatului, instanța a reținut că acesta este în vârstă de 30 de ani, nu este căsătorit, are studii liceale, are loc de muncă – lucrând pe teritoriul Marii Britanii, nu are antecedente penale, este o persoană pe deplin încadrată social și profesional. Instanța de fond a reținut, de asemenea, că inculpatul a avut o atitudine sinceră pe parcursul procesului penal, recunoscând săvârșirea infracțiunii reținute în sarcina sa.

În ce privește latura civilă a cauzei, instanța a reținut că T.V., moștenitor al victimei, s-a constituit parte civilă în cauză, depunând la dosar înscrisuri (f. 21-59, 60-101, 102-144 d.i.).

Instanța a constatat că sunt îndeplinite în cauză condițiile cumulative pentru angajarea răspunderii civile delictuale

Astfel, instanța a constatat că, referitor la daunele materiale, partea civilă a depus la dosar înscrisuri din care rezultă quantumul cheltuielilor efectuate cu spitalizarea victimei.

Având în vedere împrejurările în care a fost săvârșită fapta, autovehiculul condus de inculpat fiind asigurat în baza poliței de asigurare de răspundere civilă auto RCA seria RO/02/X1/SP nr. 008847137 încheiată la data de 11.03.2013 de S.C. A.-R. A. S.A, valabilă în perioada 12.03.2013 – 11.09.2013 (f. 131 d.i.), instanța a apreciat că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 49, 50 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, conform cărora, în asigurarea de răspundere civilă, asigurătorul acordă despăgubiri, în baza contractului de asigurare, pentru prejudiciile de care asigurații răspund față de terțe persoane păgubite prin accidente de vehicule și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil, în conformitate cu legislația în vigoare din statul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul de vehicul și cu cel mai mare nivel de despăgubire dintre cel prevăzut în legislația respectivă și cel prevăzut în contractul de asigurare, astfel încât despăgubirile civile urmează a fi suportate de către asigurator.

Împotriva sentinței penale anterior menționate, în termenul prevăzut de lege, inculpatul S. L.V. a declarat apel, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția I Penală la data de 30.05.2018.

În motivarea apelului declarat, apelantul-inculpat a solicitat achitarea sa în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a C.pr.pen., întrucât, în opinia apărării, fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, lipsind intenția în săvârșirea faptei. De asemenea, a arătat că prin modul concret de săvârșire al faptei, rezultă în mod indubitabil că victima s-a angajat în traversarea străzii pe culoarea roșie a semaforului, fără a se asigura.

A solicitat ca la pronunțarea soluției de achitare să fie avute în vedere circumstanțele personale ale inculpatului, faptul că acesta nu are antecedente penale, că are un loc de muncă stabil în Marea Britanie, întreținându-și părinții rămași în țară.

Totodată, a solicitat reducerea cuantumului daunelor pe care inculpatul trebuie să le plătească, apreciindu-le ca fiind într-un cuantum prea mare.

Examinând sentința penală apelată, prin prisma motivelor de apel invocate, dar și din oficiu în limitele investirii, Curtea a constatat că apelul declarat de apelantul-inculpat este fondat, însă numai din perspectiva individualizării pedepsei.

Curtea a constatat că situația de fapt a fost corect stabilită de prima instanță, raportat la probatoriul administrat în cursul urmăririi penale și al judecății.

Inculpatul nu neagă în declarațiile sale împrejurarea că a lovit victima în timp ce conducea autoturismul pe drumurile publice, însă susține că fapta nu este săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege, în condițiile în care victima s-a angajat în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului.

Într-adevăr, conform declarațiilor martorului D. M. V. (f. 47-50 d.u.p. și f.180 d.i.), în data de 15.09.2011, în jurul orei 12.30, acesta conducea autoturismul personal pe bd-ul. Timișoara, dinspre Bd-ul. Vasile Milea către Str. Brașov, fiind în spatele autoutilitareii conduse de inculpat; martorul a precizat că inculpatul a pătruns în intersecția cu Str. Sibiu, la culoarea verde a semaforului pentru vehicule, în fața sa circulând și alte mașini, iar, la scurt timp, a frânat brusc, întrucât victima a apărut în fața sa; aceasta se grăbea să ajungă în stația RATB și a traversat pe lângă trecerea de pietoni, din partea stângă a sensului de deplasare al inculpatului, fără să se asigure; potrivit declarației martorului, trecerea de pietoni din acea zonă era semaforizată, iar când s-a petrecut accidentul semaforul pentru pietoni arăta culoarea roșie; în urma impactului, persoana vătămată era conștientă și le-a spus celor prezenți că se grăbea să plătească niște facturi.

În cauză a fost efectuat raportul de expertiză tehnică, în care s-a concluzionat că starea de pericol în cazul accidentului din data de 15.09.2011, din Bd-ul. Timișoara, sector 6, a fost creată de victimă prin faptul că s-a angajat în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului pietonal; cu toate acestea, accidentul putea fi evitat de către inculpat, în condițiile în care, în momentele imediat premergătoare accidentului, autoutilitara Ford Tranzit, cu numărul de înmatriculare (...), condusă de inculpat, se deplasa cu o viteză de 64 km/h, față de 50 km/h, viteza legală maximă admisă. S-a arătat în raport că pentru inculpat a existat posibilitatea tehnică a evitării producerii accidentului în ipoteza în care ar fi circulat cu viteza maximă legală admisă în interiorul localității, deoarece spațiul avut la dispoziție pentru decizie și manevră pentru a evita lovirea victimei (39 metri) era superior spațiului necesar pentru oprirea autovehiculului prin frânare de la viteza maximă legală admisă de 50 km/h; viteza limită maximă de deplasare a autoturismului de la care impactul cu victima putea fi evitat era de 60 km/h.

Se observă astfel că prima instanță a reținut în mod legal culpa comună a inculpatului și a victimei, în condițiile în care victima s-a angajat în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului, iar inculpatul a condus autoturismul pe drumurile publice, în localitate, cu viteza de 64 km/oră, peste limita legală, accidentul putând fi evitat dacă inculpatul ar fi condus cu o viteză de cel mult 60 km/h, așa cum rezultă din concluziile raportului de expertiză tehnică.

Or, având în vedere concluziile raportului de constatare tehnică, pe care, de altfel, inculpatul nu le contestă, prima instanță a reținut în mod temeinic culpa comună atât a inculpatului cât și a victimei, fiind corectă proporția stabilită de instanță, de 20% în sarcina inculpatului.

Astfel, prima instanță a reținut că la producerea rezultatului infracțiunii a contribuit și culpa concurentă a victimei, care nu a respectat prevederile art. 72 alin. (4) din O.U.G. nr.195/2002, angajându-se în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului electric, iar față de situația de fapt reținută în cauză, față de concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară auto, potrivit cărora atât inculpatul cât și victima aveau posibilitatea de a evita producerea accidentului rutier (inculpatul dacă respecta viteza legală de deplasare, victima dacă nu se angaja în traversarea străzii la culoarea roșie a semaforului electric), precum și viteza de deplasare a inculpatului (64 km/h față de 50 km/h), procentual, cele două culpe se situează la nivelul de 20% în ceea ce îl privește pe inculpat și de 80% în ceea ce o privește pe victimă.

Or, după cum corect a reținut prima instanță, această cuantificare a culpei nu este de natură a determina înlăturarea răspunderii penale, astfel că, în drept, fapta inculpatului S. L. V., care, la data de 15.09.2011, în jurul orei 12:00 – 12:30, a condus pe Bd. Timișoara, din București, sector 6, autoutilitara marca Ford Tranzit, cu nr. de înmatriculare (...), dinspre B-dul. Vasile Milea către str. Brașov, iar, după ce a trecut de intersecția cu str. Sibiu, ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ce reglementează circulația pe drumurile publice, circulând cu viteza de 64 km/h, viteză superioară celei admise pe sectorul respectiv de drum, a surprins și accidentat mortal pe numita C. V., angajată în traversarea carosabilului pe marcaj pietonal, la culoarea roșie a semaforului electric, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă, prev. de art. 178 alin. (2) C.pen.1969.

Totuși, chiar dacă motivul de apel ce vizează achitarea inculpatului nu este fondat, Curtea a apreciat că apelul este fondat din perspectiva individualizării pedepsei.

Deși în cadrul analizei individualizării pedepsei prima instanță s-a referit și la împrejurarea că inculpatului nu i se poate imputa decât o culpă de 20% în producerea accidentului, totuși prima instanță nu a dat eficiență acestui aspect, apreciind că această culpă comună nu are relevanță decât din punct de vedere al laturii civile a cauzei.

Curtea a apreciat însă, dat fiind situația de fapt reținută în cauză și particularitățile acesteia, că se impunea ca procentul de culpă reținut în sarcina inculpatului să fie avut în vedere și la stabilirea cuantumului pedepsei.

În plus, a fost avută în vedere și perioada relativ îndelungată de timp ce s-a scurs de la data săvârșirii infracțiunii, de 7 ani, precum și circumstanțele personale ale inculpatului, așa cum rezultă din înscrisurile în circumstanțiere depuse la dosarul cauzei.

Astfel, Curtea a apreciat că se poate dispune reducerea pedepsei într-un quantum sub minimul special, cu reținerea dispozițiilor art. 74 alin. (2) C.pen., raportat atât la culpa concretă a inculpatului, cât și la circumstanțele sale personale, așa cum rezultă acestea din înscrisurile depuse la dosar, precum și la lipsa antecedentelor penale.

Curtea a constatat că prima instanță a reținut în mod temeinic că legea penală mai favorabilă este Codul penal 1969, în condițiile în care limitele de pedeapsă sunt identice în Codul penal 1969 și codul penal în vigoare în prezent, însă potrivit Codului penal 1969 este posibilă suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În plus, Curtea a apreciat că prima instanță a ales în mod corect modalitatea de individualizare a executării pedepsei, raportat la perioada de timp scursă de la data săvârșirii faptelor, de 7 ani, astfel că suspendarea sub supraveghere a executării nu ar mai prezenta eficiența necesară atingerii scopului pedepsei.

Curtea a apreciat că o pedeapsă de 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pentru un termen de încercare de trei ani este aptă să asigure atingerea scopului preventiv și educativ al pedepsei.

Relativ la cel de-al treilea motiv de apel, ce vizează cuantumul daunelor morale, Curtea a apreciat că acest motiv de apel nu este fondat, prima instanță stabilind în mod corect cuantumul acestor daune, cu luarea în considerare atât a procentului de culpă atribuit inculpatului, de 20%, cât și a situației concrete a părții civile și a victimei, care avea vârsta de 86 de ani.

Pentru considerentele expuse, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen. a admis apelul declarat de apelantul inculpat S. L. V. împotriva sentinței penale nr. 188/05.04.2018, pronunțată de Judecătoria Sector 6 București, a desființat în parte sentința penală apelată și în fond, rejudecând, în baza art. 178 alin. (2) C.pen. 1969 cu aplic. art. 74 alin. (2) C.pen. 1969, art. 76 C.pen. 1969 și art. 5 C.pen. a dispus condamnarea inculpatului S.L.V. la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 81 C.pen. 1969 a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru un termen de încercare de 3 ani, stabilit conform art. 82 C.pen. 1969.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

2. Revocarea amânării aplicării pedepsei. Modalitate de executare a pedepsei finale.

Pedeapsa finală este rezultatul cumulului juridic atras de revocarea, conform art. 88 alin.(3) C.pen., amânării aplicării pedepsei dispusă prin sentința penală nr. (...) și rămasă definitivă prin decizia penală nr. (...) a Curții de Apel București, Secția a II-a Penală,

Întrucât inculpatul a săvârșit, din nou, o infracțiune, în cursul termenului de supraveghere, revocarea amânării se impune și atrage aplicarea și executarea pedepsei.

Prin urmare, nu este legal posibilă o altă modalitate de executare decât cea privativă de libertate.

(Secția I Penală, decizia penală nr. 1055/A din data de 03.09.2018)

Prin sentința penală nr.111 din data de 10.04.2018 pronunțată în dosarul nr.3169/330/2017, în baza art.334 alin. (2) C.pen., cu aplic. art. 396 alin. (1), (4), (10) C.pr.pen., Judecătoria Urziceni a hotărât condamnarea inculpatului P.G.C. la pedeapsa de 8 (opt) luni închisoare, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de punere în circulație sau conducere a unui vehicul neînmatriculat, faptă prevăzută și pedepsită de art.334 alin. (2) C.pen..

În baza art. 67 alin. (1) C.pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.(1) lit. a) și b) C.pen., pe o perioadă de 2 ani, care se calculează conform art.68 alin.(1) lit. c) C.pen..

În baza art. 65 alin. (1) C.pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute în art.66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., care se execută conform art.54 și art. 65 alin. (3) C.pen..

S-a constatat că față de inculpat s-a dispus, prin sentința penală nr.237 din 12.11.2015, a Judecătoriei Urziceni, definitivă la 27.01.2016 prin decizia penală nr. 108/A a Curții de Apel

București, amânarea aplicării pedepsei de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.193 alin. (2) C.pen., stabilindu-se termen de supraveghere 2 ani.

În temeiul dispozițiilor art. 88 alin. (3) C.pen. a fost revocată amânarea pedepsei de 1 an, stabilită prin sentința penală nr. 237 din 12.11.2015, a Judecătoria Urziceni, definitivă la 27.01.2016 prin decizia penală nr.108/A a Curții de Apel București.

În temeiul art.88 alin.(3) teza finală C.pen. rap. la art.38 alin.(1) lit. b) C.pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai mare, de 1 an închisoare, la care s-a adăugat o treime din totalul pedepsei de 8 luni, respectiv 2 luni și 20 de zile, inculpatului dându-i-se spre executare pedeapsa de 1 an, 2 luni și 20 de zile închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen. rap. la art.68 alin.(1) lit. c) C.pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.(1) lit. a) și b) C.pen., pe o perioadă de 2 ani, care se calculează conform art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen..

În baza art.65 alin. (3) C.pen., i s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute în art.66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen..

În baza art. 272 rap. la art. 274 alin. (1) C.pr.pen. a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Urziceni din data de 24.07.2017, emis în dosarul nr. 2108/P/2016, a fost trimis în judecată, în stare de libertate, inculpatul P.G.C., cu antecedente penale, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui vehicul cu număr fals de înmatriculare, prev. de art.334 alin. (2) C.pen., constând în aceea că în seara de 18.11.2016, fiind posesor a două autoturisme marca Daewoo Matiz, respectiv autoturismul cu nr. de înmatriculare (..), având serie șasiu (cu inspecția tehnică periodică în vigoare) și autoturismul cu nr. de înmatriculare (..), având serie șasiu (cu inspecția tehnică periodică expirată), a luat plăcuțele de înmatriculare de pe autoturismul ce avea atribuit numărul (..) și le-a montat pe autoturismul ce avea inspecția tehnică expirată, cu nr. (..), deplasându-se apoi cu acest autoturism pe DJ 201 D, pe ruta Adâncata - Maia.

Prin încheierea nr. 149 din camera de consiliu din data de 02.10.2017, în temeiul art. 346 alin. (1) C.pr.pen., judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 2108/P/2016 din 24.07.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Urziceni, a

administrării probelor, a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpatul P. G. C.

La termenul de judecată din data de 11.12.2017, inculpatul a declarat că recunoaște săvârșirea faptei reținute în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevalându-se de dispozițiile art. 375 C.pr.pen.. De asemenea, inculpatul și-a dat consimțământul pentru prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității.

Din analiza materialul probator administrat în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

La data de 18.11.2016, în jurul orei 20.50, inculpatul P. G. C. a fost oprit de organele de poliție în timp ce conducea, pe DJ 101 B, pe raza comunei Maia, autoturismul marca Daewoo Matiz, cu seria de șasiu, având aplicate în față și spate plăcuțe de înmatriculare aparținând autoturismului marca Daewoo Matiz, cu seria șasiu la momentul depistării în trafic, inculpatul, care se afla însoțit de martorul T. D. S., a prezentat documentele de identitate și certificatul de înmatriculare al autoturismului cu nr. de înmatriculare (..), având serie șasiu (cu inspecția tehnică periodică în vigoare). Cu toate acestea, din certificat rezulta că autoturismul are culoarea gri, iar organul de poliție a observat că haionul avea culoarea verde, solicitând inculpatului să ridice capota, pentru a fi verificată seria șasiului. Când i s-a atras atenția cu privire la numerele de înmatriculare schimbate, inculpatul a susținut că a făcut modificări la autoturismul cu care a plecat, în sensul că a schimbat barele față spate cu cele ale celui de-al doilea autoturism al său, după care s-a grăbit să plece și a uitat că numerele de înmatriculare nu sunt cele corecte.

În drept, s-a apreciat că fapta inculpatului P.G.C. care, la data de 18.11.2016, a pus numere false de înmatriculare pe autoturismul marca Daewoo Matiz, după care a circulat cu acesta, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul cu număr fals de înmatriculare, prevăzută de dispozițiile art. 334 alin.(2) C.pen..

La stabilirea și individualizarea pedepsei aplicate inculpatului au fost avute în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C.pen..

Sub aspectul regimului sancționator, instanța de fond a arătat că legea penală prevede, în cazul formei tip, posibilitatea aplicării amenzii penale alternativ cu pedeapsa închisorii.

Constatând că inculpatul este un element tânăr, are un copil minor în întreținere, că a mai avut un conflict cu legea penală, în urma căruia a beneficiat de amânarea aplicării pedepsei, iar

atitudinea sa în faza de urmărire penală nu a fost una sinceră și de regret a faptei comise, inculpatul invocând, până în momentul trimerii sale în judecată, culpa în săvârșirea infracțiunii și luând în considerare posibilitățile sale teoretice de îndreptare, instanța de fond a făcut aplicarea art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și a aplicat inculpatului pedeapsa de 8 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul neînmatriculat, faptă prev. de art. 334 alin. (2) C.pen..

Totodată, prima instanță a constatat că inculpatul a săvârșit prezenta infracțiune în termenul de supraveghere fixat ca urmare a amânării pedepsei, astfel că a revocat amânarea dispusă prin sentința penală nr. 237/12.11.2015 pronunțată de judecătoria Urziceni și rămasă definitivă prin decizia penală nr. 108/A/27.01.2016 a Curții de Apel București, Secția a II-a Penală, de 1 an închisoare și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 1 an închisoare, la care s-a adăugat sporul de o treime din pedeapsa de 8 luni închisoare, în final inculpatului dându-i-se spre executare pedeapsa de 1 an, 2 luni și 20 de zile închisoare.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a formulat apel, inculpatul P.G.C. criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate sub aspectul condamnării pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul cu numere de înmatriculare false solicitând - în esență, prin apărător ales, în raport de prevederile art.16, pct. 1, lit. a), lit. b) și lit. d), achitarea întrucât fapta nu există, fapta nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege sau există o situație de neimputabilitate, respectiv eroarea de fapt, prevăzută de art. 30 C.pen..

În subsidiar, s-a constatat că fapta a fost săvârșită din culpă în sensul art.16, pct. 4, lit. b) C.pen. și aplicarea prevederilor art. 88, pct. 4 iar după contopirea cu pedeapsa rămasă definitivă de un 1 an închisoare, menținerea amânării aplicării pedepsei.

Tot în subsidiar, s-a solicitat reindividualizarea judiciară a pedepsei și condamnarea la o pedeapsă cu amendă.

Motivele de apel au fost dezvoltate pe larg și depuse, în scris la dosar. (filele 12-14).

Examinând legalitatea și temeinicia sentinței penale atacate, prin prisma criticilor invocate - expuse pe larg în partea introductivă a prezentei decizii precum și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, potrivit dispozițiilor art. 417 alin. (2) C.pr.pen., Curtea a constatat că apelul nu este fondat și a fost respins, în considerarea următoarelor argumente:

Criticile vizând inexistența faptei de ”conducerea unui vehicul cu numere de înmatriculare false” precum și la lipsa laturii subiective respectiv intenția sunt vădit nefondate, astfel:

În primă instanță, s-a reținut că inculpatul apelant în cauză și-a recunoscut vinovăția printr-o declarație dată conform art. 374 alin. (4) C.pr.pen., inculpatul însuși recunoscând, în totalitate faptele reținute în sarcina sa (încheierea de ședință din 11.12.2017). Poziția adoptată de inculpat a atras judecarea cauzei în procedură simplificată, probele administrate în cursul urmăririi penale fiind însușite.

Totodată, s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) C.pr.pen., inculpatul beneficiind de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă.

Potrivit actului de sesizare, la data de 18.11.2016, în jurul orei 20.50, inculpatul P. G. C. a fost oprit de organele de poliție în timp ce conducea, pe DJ 101 B, pe raza comunei Maia, autoturismul marca Daewoo Matiz, cu seria de șasiu, având aplicate în față și spate plăcuțe de înmatriculare aparținând autoturismului marca Daewoo Matiz, cu seria șasiu la momentul depistării în trafic, inculpatul, care se afla însoțit de martorul TDS, a prezentat documentele de identitate și certificatul de înmatriculare al autoturismului cu nr. de înmatriculare (..) având serie șasiu (cu inspecția tehnică periodică în vigoare).

S-a reținut astfel că, la data de 18.11.2016, a pus numere false de înmatriculare pe autoturismul marca Daewoo Matiz, după care a circulat cu acesta, faptă ce întrunește obiectiv și subiectiv elementele constitutive ale infracțiunii de conducerea unui vehicul cu număr fals de înmatriculare, prevăzută de dispozițiile art. 334 alin. (2) C.pen..

În practica judiciară s-a statuat în mod constant că, interpretând sistematic dispozițiile art.349, 374 alin. (4) și 375 C.pr.pen. rezultă că pentru a fi aplicabile dispozițiile privind procedura simplificată, inculpatul trebuie să recunoască învinuirea, respectiv să recunoască în totalitate faptele reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței. Această recunoaștere trebuie să privească nu numai actele în materialitatea lor, ci și aspectele corelative legate de caracterul lor ilicit sau nelegal forma de vinovăție și urmarea socialmente periculoasă cauzată, în caz contrar recunoașterea având un caracter pur formal și vizează ca finalitate o altă soluție decât cea de condamnare sau de amânare a aplicării pedepsei.

Simpla recunoaștere a materialității actelor reținute în sarcina inculpatului, în condițiile în care acesta le atribuie o total altă semnificație juridică și susține că au un caracter legal, nu echivalează cu o recunoaștere în totalitate a faptelor reținute în sarcina sa, respectiv a învinuirii și nu poate conduce la o soluție de admitere a cererii sale de judecare potrivit art. 375 C.pr.pen.

Inculpatul trebuie să declare personal înainte de începerea cercetării judecătorești că recunoaște în totalitate fapta/faptele reținute în actul de sesizare a instanței. (rechizitoriul sau încheierea judecătorului de cameră preliminară).

Potrivit art. 375 alin (1) C.pr.pen. dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.

(2) Dacă admite cererea, instanța întreabă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.

În speță, judecătorul din primă instanță nu a procedat în conformitate cu art. 375 alin (1) C.pr.pen. care îi impunea să se pronunțe asupra cererii inculpatului.

În schimb, a aplicat inculpatului beneficiul reducerii limitelor de pedeapsă.

Acest aspect nu mai poate fi remediat întrucât, în propria cale de atac, inculpatul se bucură, deplin, de principiul non reformatio in pejus.

Prin declarația dată în fața instanței de control judiciar, inculpatul a arătat că nu a avut vreo intenție sau interes în schimbarea numerelor decât să se asigure că trece ITP, a crezut că este mașina cu circula de obicei, fiind în eroare cu privire la mașina cu care era în fapt. (fila 11 dosar apel).

Prin urmare, nu a existat o veritabilă recunoaștere cu privire la aspectele legate de asumarea - în plan subiectiv - a faptei, a caracterului ilicit al acesteia și a formei de vinovăție.

Curtea observă că, sub aspect subiectiv, inculpatul a acționat cu intenție directă atunci când a schimbat numărul de înmatriculare de la un autoturism care avea inspecția tehnică periodică în vigoare la alt autoturism, întrucât plăcuțele de înmatriculare au fost aplicate de către inculpat în față și spate iar la controlul actelor, inculpatul a prezentat documentele de identitate și certificatul de înmatriculare al autoturismului căruia îi aparțineau, în realitate, numerele de înmatriculare.

Scopul urmărit nu are nicio relevanță sub aspectul realizării laturii subiective.

Un număr de înmatriculare este fals dacă există neconcordanță între elementele acestuia și adevărul rezultat din documentele oficiale, prin raportare la autovehiculul pe care sunt montate plăcuțele cu numărul de înmatriculare (sau înregistrare). În acest sens, în practica judiciară s-a reținut constant că, numărul de înmatriculare obținut legal cu prilejul înmatriculării unui alt vehicul fie chiar proprietatea inculpatului, are, în raport cu autovehiculul pe care a fost montat în

mod nelegal, semnificația unui număr fals de înmatriculare, deoarece nu reflectă situația reală a aceluia autovehicul, cu privire la care nu există o înscriere valabilă în evidențele poliției.

Așa fiind, Curtea a constatat că fapta există în materialitatea ei – necontestat, inculpatul a fost oprit în trafic conducând un autoturism ce avea montate plăcuțele cu numere de înmatriculare aparținând altui autoturism iar sub aspect subiectiv, din materialitatea acțiunilor întreprinse precum și din scopul urmărit (astfel cum inculpatul a declarat în fața Curții) rezultă intenția directă.

Cu privire la individualizarea judiciară a pedepsei, Curtea a reținut că au fost evaluate corect criteriile prevăzute de art. 74 C.pen., pedeapsa aplicată inculpatului fiind egală cu minimumul special revăzut de lege, redus cu o treime.

Pedeapsa finală este rezultatul cumulului juridic atras de revocarea, conform art. 88 alin.(3) C.pen., amânării aplicării pedepsei dispusă prin sentința penală nr. 237/12.11.2015 pronunțată de judecătoria Urziceni și rămasă definitivă prin decizia penală nr. 108/A/27.01.2016 a Curții de Apel București, Secția a II-a Penală,

Întrucât inculpatul a săvârșit, din nou, o infracțiune, în cursul termenului de supraveghere, revocarea amânării se impune și atrage aplicarea și executarea pedepsei.

Prin urmare, nu este legal posibilă o altă modalitate de executare decât cea privativă de libertate.

Drept pentru care, Curtea a respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpat.

3. Trimiterea cauzei spre rejudecare. Readministrarea probelor administrate în cursul urmăririi penale în cazul lipsei inculpatului de la judecarea cauzei pentru a-și exprima opțiunea de recunoaștere sau nu a învinuirii

Prima instanță a reținut că probatoriul administrat în cursul urmăririi penale nu a fost contestat și nu s-a solicitat administrarea de probe noi, iar față de poziția constantă a inculpatului din cursul urmăririi penale, de recunoaștere a săvârșirii infracțiunii imputate și de probatoriul administrat în cursul urmăririi penale, apreciat ca fiind suficient pentru justa soluționare a cauzei sub toate aspectele, instanța nu a apreciat ca fiind necesar să se procedeze la readministrarea probatoriului sau la administrarea de probe noi.

Curtea constată că în mod nelegal prima instanță nu a administrat nicio probă în vederea stabilirii vinovăției inculpatului, deși acesta a lipsit de la proces, astfel că în privința sa nu erau aplicabile dispozițiile art. 375 relative la procedura simplificată, impunându-se administrarea de probe.

(Secția I Penală, decizia penală nr. 1070/A din data de 06.09.2018)

Prin sentința penală nr. 1414/11.05.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București s-au dispus următoarele:

În baza art. 396 alin. (2) C.pr.pen. raportat la art. 228 alin. (1) C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen. și art. 43 alin. (1) și (5) C.pen., a condamnat pe inculpatul M. Ș. B. la pedeapsa amenzii în quantum total de 1.800 lei, rezultată din înmulțirea unui număr de 180 zile-amendă cu suma de 10 lei corespunzătoare unei zile-amendă, pentru săvârșirea infracțiunii de furt în stare de recidivă postcondamnatorie și postexecutorie (faptă din 24.02.2017).

În baza art. 63 alin. (1) C.pen. a atras atenția inculpatului asupra faptului că în caz de neexecutare cu rea-credință a pedepsei amenzii în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoarea.

În baza art. 104 alin. (2) C.pen., a menținut liberarea condiționată dispusă prin sentința penală nr. 1804/27.07.2016 a Judecătoria Sectorului 4 București, definitivă prin decizia penală nr. 526/C/22.09.2016 a Tribunalului Ilfov, de sub puterea mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 2800/2016, emis în baza sentinței penale nr. 2309/16.11.2015 pronunțate de Judecătoria Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. 165/A/1.02.2016 a Curții de Apel București.

A constatat că inculpatul a fost reținut în prezenta cauză în perioada 24.02.2017, ora 16:30 – 25.02.2017, ora 16:30.

A constatat că inculpatul a fost reținut în cursul urmăririi penale în care a fost cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de furt din data de 20.11.2016, pentru care s-a dispus încetarea procesului penal prin sentința penală nr. 333/21.02.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, în perioada 21.11.2016, ora 00:15-21.11.2016, ora 16:30.

A luat act că în cauză nu a fost exercitată acțiunea civilă.

În baza art. 274 alin. (1) C.pr.pen. a obligat inculpatul la plata sumei de 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul nr.1404/P/2017 emis la data de 18.12.2017 de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului M. Ș. B., pentru săvârșirea infracțiunii de furt simplu, prev. și ped. de art. 228 alin. (1) C.pen. cu aplic. art. 41 alin.(1) C.pen.

S-a reținut, în esență, prin actul de sesizare a instanței, în sarcina inculpatului M.Ș. B., că în data de 24.02.2017, în jurul orei 12.40, a mers în magazinul S.C. Metro Cash&Carry România S.R.L. - Berceni din București, Bd. Metalurgiei, nr. 130 A, sector 4, de unde a sustras patru baxuri cu scutece marca „Pampers”, în valoare totală de 345,2 lei, pe care le-a trecut de casa de marcat fără a le achita.

În cursul urmăririi penale au fost administrate următoarele probe: declarații suspect/inculpat, declarație martor C.B., proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, proces-verbal de redare al înregistrărilor camerelor de supraveghere și suport optic, proces – verbal de control corporal, înscrisuri.

Potrivit verificărilor, inculpatul M. Ș. B. nu locuiește la adresa la care are stabilit domiciliu, din (..) indicată organelor judiciare în prezenta cauză ca adresă la care să îi fie comunicate actele de procedură.

Inculpatul a fost legal citat la ambele adrese pentru primul termen de judecată fixat pentru data de 30.03.2018, însă nu s-a prezentat.

Față de lipsa inculpatului de la termenul de judecată din data de 30.03.2018, s-a procedat la efectuarea de verificări cu privire la acesta și la emiterea a două mandate de aducere care să fie puse în executare la ambele adrese ale inculpatului.

Potrivit proceselor – verbale de la filele 24-25, inculpatul nu figura la momentul verificărilor ca fiind arestat în altă cauză.

Potrivit proceselor – verbale întocmite de lucrătorii de poliție, mandatele de aducere nu au putut fi puse în executare întrucât inculpatul nu a fost găsit.

Inculpatul a fost legal citat la ambele adrese pentru primul termen de judecată fixat pentru data de 4.05.2018, însă nu s-a prezentat.

În considerarea faptului că inculpatul a fost citat la adresa indicată în fața organelor judiciare care au instrumentat cauza în faza de urmărire penală și care i-au adus la cunoștință obligația de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, atrăgându-i-se

atenția că, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, citațiile și orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile și se consideră că le-a luat la cunoștință, instanța a stabilit că procedura de citare este legal îndeplinită și față de dispozițiile art. 364 alin. (2) și (3) C.pr.pen., a procedat la soluționarea cauzei.

Prima instanță a reținut că probatoriul administrat în cursul urmăririi penale nu a fost contestat și nu s-a solicitat administrarea de probe noi.

Față de poziția constantă a inculpatului din cursul urmăririi penale de recunoaștere a săvârșirii infracțiunii imputate și de probatoriul administrat în cursul urmăririi penale, apreciat ca fiind suficient pentru justa soluționare a cauzei sub toate aspectele, instanța nu a apreciat ca fiind necesar să se procedeze la readministrarea probatoriului sau la administrarea de probe noi.

Ca urmare a demersurilor instanței în acest sens, la dosar a fost atașată fișa de cazier judiciar a inculpatului, sentința penală nr. 2309/16.11.2015 a Judecătoriei Sectorului 4 București cu mențiuni privind data și modalitatea rămânerii definitive și sentința penală nr. 333/21.02.2017 a Judecătoriei Sectorului 4 București.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

În fapt, în data de 24.02.2017, în jurul orei 12.40, inculpatul M.Ș.B. a mers în magazinul S.C. Metro Cash&Carry România S.R.L. - Berceni din București, Bd. Metalurgiei, nr. 130 A, sector 4, de unde a sustras patru baxuri cu scutece marca „Pampers”, în valoare totală de 345,2 lei, pe care le-a trecut de casa de marcat fără a le achita.

Conform procesului-verbal de constatare, la data de 24.02.2017, în jurul orelor 13.00, lucrători din cadrul Secției 26 Poliție - Biroul Ordine Publică, fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu, au fost sesizați prin Dispeceratul 112 cu privire la faptul că în magazinul S.C. Metro Cash&Carry România S.R.L. - Berceni din București, Bd. Metalurgiei, nr. 130 A, sector 4, agenții de pază au depistat o persoană de sex masculin care a sustras produse din magazin, totodată fiind depusă plângerea penală de către reprezentanții legali.

Ajunși la fața locului, polițiștii au identificat autorul ca fiind inculpatul M. Ș. B. și au stabilit că aceasta a sustras din magazin un număr patru baxuri cu scutece marca „Pampers”, în valoare totală de 345,2 lei.

Din procesul-verbal de redare a imaginilor surprinse de camerele de supraveghere și declarația martorului C. B., operator dispecer, a reieșit că la data de 24.02.2017, în jurul orei 12.40, inculpatul M. Ș. B. s-a deplasat la magazinul Metro Berceni cu intenția de a sustrage

produse. Ajuns în magazin, s-a deplasat la raionul cu produse pentru copii a luat de pe raft patru baxuri cu scutece pe care le-a pus în coș apoi s-a deplasat către casele de marcat. În continuare, inculpatul având în coș cele patru baxuri a ieși pe la casa de marcat nr. 12 fără să factureze bunurile însă a fost oprit de către agenții de pază a încercat să fugă abandonând produsele dar a fost prins și condus la camera de interpelare.

Fiind audiat în cursul urmăririi penale, inculpatul M. Ș. B. a recunoscut fapta comisă și a relatat aceeași situație de fapt ca cea anterior stabilită. Cele arătate de inculpat se coroborează cu declarația martorului, cu procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante și procesul-verbal de redare a imaginilor surprinse de camerele de supraveghere.

Instanța a reținut situația de fapt descrisă anterior în urma analizei coroborate a materialului probator administrat în cauză, respectiv declarații suspect/inculpat, declarație martor C.B., proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, proces-verbal de redare al înregistrărilor camerelor de supraveghere și suport optic, proces – verbal de control corporal, înscrisuri.

În drept, fapta inculpatului M.Ș.B. care în data de 24.02.2017, în jurul orei 12.40, a mers în magazinul S.C. Metro Cash&Carry România S.R.L. - Berceni din București, Bd. Metalurgiei, nr.130 A, sector 4, de unde a sustras patru baxuri cu scutece marca „Pampers”, în valoare totală de 345,2 lei, pe care le-a trecut de casa de marcat fără a le achita, realizează conținutul constitutiv al infracțiunii furt în stare de recidivă postcondamnatorie și postexecutorie, prevăzute art. 228 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen. și art. 43 alin. (1) și (5) C. pen.

Față de dispozițiile art. 41 alin. (1) C. pen. și de mențiunile existente în fișa de cazier a inculpatului, s-a constatat că inculpatul M. Ș. B. a săvârșit cu intenție infracțiunea de furt dedusă judecării, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, la data de 24.02.2017, după ce anterior a executat pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr.614/26.03.2013 a Judecătoriei Sectorului 5 București și înainte de a se considera executată pedeapsa de 2 ani, 6 luni și 37 de zile închisoare aplicată prin sentința penală nr. 2309/16.11.2015 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. 165/A/1.02.2016 a Curții de Apel București, în baza căreia s-a emis MEPI nr. 2800/2016, din executarea căreia a fost liberat condiționat la data de 22.09.2016 prin sentința penală nr.1804/27.07.2016 a Judecătoriei Sectorului 4 București, definitivă prin decizia penală nr.526/C/22.09.2016 a Tribunalului Ilfov, cu un rest de 280 zile, în stare de recidivă postcondamnatorie și postexecutorie.

La individualizarea pedepsei, instanța a avut în vedere dispozițiile art. 53 C. pen. și art. 74 C. pen. și a apreciat că infracțiunea ce face obiectul cauzei prezintă o gravitate scăzută, având în vedere valoarea minimală a bunurilor sustrate dar și faptul că nu au fost produse în concret consecințe negative pentru alte persoane, în condițiile în care inculpatul a fost depistat rapid, bunurile au fost recuperate de la acesta și restituite persoanei vătămate, astfel încât s-a orientat către aplicarea unei pedepse cu amenda și nu cu închisoarea, aceasta din urmă apărând excesivă în raport de particularitățile cauzei.

Instanța a constatat că inculpatul este o persoană cu preocupări infracționale, în raport de antecedentele sale penale nefiind posibilă o altă modalitate de individualizare a pedepsei decât cu executare efectivă, și reține în favoarea acestuia că a avut o atitudine sinceră și cooperantă în cursul urmăririi penale.

Împotriva sentinței penale anterior menționate, în termenul prevăzut de lege, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 4 București a declarat apel, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția I Penală, la data de 03.08.2018.

Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 4 București a criticat sentința penală apelată, în principal sub aspectul individualizării și totodată a nelegalității pedepsei aplicate inculpatului.

În acest sens, s-a arătat că primul motiv de apel vizează netemeinicia sentinței penale atacate, în raport de perseverența infracțională a inculpatului, având în vedere cele 8 hotărâri de condamnare anterioare exclusiv pentru furt calificat, multiple liberări condiționate, impunându-se stabilirea unei pedepse cu închisoare cu executare în regim de detenție.

Al doilea motiv de apel vizează nelegalitatea hotărârii sub aspectul stabilirii quantumului pedepsei amenzii penale având în vedere dispozițiile art. 61 alin. (4) lit. c) C.pr.pen. coroborat cu dispozițiile art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și art. 43 alin. (5) C.pr.pen..

Se arată că al treilea motiv de apel vizează nelegalitatea sentinței penale urmare a neaplicării dispozițiilor art. 72 alin. (2) C.pen. în sensul de a se scădea din quantumul celor 180 de zile amendă (stabilită nelegal) 2 zile amendă penală ca urmare a celor două zile de reținere din 24.02.2017/25.02.2017, respectiv 21.11.2016 despre care s-a făcut referire în minută și dispozitiv.

Examinând sentința penală apelată, prin prisma motivelor de apel invocate, dar și din oficiu, Curtea a constatat că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București este fondat.

Inculpatul M. Ș. B. nu a fost prezent la nici un termen de judecată, fiind citat la adresa de domiciliu și la adresa unde locuiește fără forme legale, în condițiile în care nu locuiește efectiv la adresa de domiciliu și o altă adresă la care să poată fi citat nu este cunoscută.

S-a stabilit, urmare a emiterii mandatelor de aducere, că la adresa din strada Trompetului locuiește mama inculpatului, care a precizat că acesta vine ocazional la această adresă, că nu poate indica o altă adresă la care să fie citat și că nu poate lua legătura cu inculpatul, deoarece acesta nu deține telefon mobil.

Prima instanță a reținut că probatoriul administrat în cursul urmăririi penale nu a fost contestat și nu s-a solicitat administrarea de probe noi, iar față de poziția constantă a inculpatului din cursul urmăririi penale, de recunoaștere a săvârșirii infracțiunii imputate și de probatoriul administrat în cursul urmăririi penale, apreciat ca fiind suficient pentru justa soluționare a cauzei sub toate aspectele, instanța nu a apreciat ca fiind necesar să se procedeze la readministrarea probatoriului sau la administrarea de probe noi.

Curtea a constatat că în mod nelegal prima instanță nu a administrat nicio probă în vederea stabilirii vinovăției inculpatului, deși acesta a lipsit de la proces, astfel că în privința sa nu erau aplicabile dispozițiile art. 375 relative la procedura simplificată, impunându-se administrarea de probe.

Mai mult, inculpatul nu a avut avocat ales și nici din oficiu, situație în care instanța trebuia să procedeze la readministrarea probelor administrate în cursul urmăririi penale și care îl priveau pe inculpat. În acest mod au fost încălcate atât dreptul la apărare cât și dreptul la un proces echitabil, prev. de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Astfel, în situația în care este prezent la proces numai avocatul din oficiu, acesta nu poate dispune de dreptul inculpatului de a contesta sau nu probele administrate, în lipsa unui mandat special în acest sens, respectiv în lipsa unei împuterniciri, ca în cazul avocatului ales. Cu atât mai mult readministrarea probelor se impune, în condițiile în care inculpatul nu a fost asistat nici de avocat din oficiu, astfel că instanța nu putea constata, din oficiu, că inculpatul nu contestă probatoriul administrat în cursul urmăririi penale.

Având în vedere motivele expuse, Curtea a apreciat că trimiterea cauzei spre rejudecare în privința acestui inculpat constituie remediul procesual cel mai adecvat pentru a asigura inculpatului dreptul la un proces echitabil.

În rejudecare, în măsura în care inculpatul nu va fi prezent la judecată, pentru a-și exprima opțiunea de a recunoaște sau nu învinuirea așa cum este descrisă în rechizitoriu și nici nu va fi reprezentat de avocat ales, instanța va proceda la readministrarea probelor administrate în cursul urmăririi penale.

De asemenea, instanța în rejudecare a avut în vedere și motivele de apel formulate de Ministerul Public, expuse în scris și cu ocazia dezbaterilor de la acest termen.

Pentru considerentele expuse, Curtea în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen.. a admis apelul declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 4 București împotriva sentinței penale nr. 1414/11.05.2018 pronunțată de Judecătoria Sector 4 București.

A desființat sentința penală apelată și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, la aceeași instanță.

SECȚIA A II-A PENALĂ

4. Revocarea liberării condiționate. Sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, introduse prin Legea nr. 168/2017, dispoziții care reglementează „compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare”. Persoane liberate condiționat la momentul intrării în vigoare a legii. Aplicarea Deciziei nr. 7/26.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

- Codul penal, art. 104 alin. (2), Legea nr. 254/2013, art. 55¹ alin. (1)

În cauza de față, chiar dacă liberarea condiționată a intervenit la data de 20.07.2016, anterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, inculpatul nu poate fi exclus din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, în condițiile în care în cauză sunt incidente dispozițiile art. 104 alin. (2) C.pen. privitoare la revocarea liberării condiționate.

În această situație, aplicând dispozițiile art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr.254/2013, instanța de judecată trebuie să recalculeze "partea efectiv executată" din durata pedepsei închisorii, considerând executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare începând cu 24 iulie 2012.

Pentru lămurirea acestui aspect, în cursul judecării cauzei în apel s-au solicitat relații de la Administrația Națională a Penitenciarelor iar prin adresele emise de ANP și de Penitenciarul Găești – locul de unde a fost liberat condiționat inculpatul F.N. (filele 26-33 dosar apel) au fost comunicate instanței de apel intervalele în care persoana condamnată a executat pedeapsa în condiții necorespunzătoare după data de 24 iulie 2012, rezultând un număr de 288 zile considerate ca executate, ca măsură compensatorie pentru cazarea în condiții necorespunzătoare.

Față de aceste considerente, Curtea, în temeiul art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 rap. la decizia nr. 7/26.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală va constata că inculpatul F.N. are considerate ca executate, ca măsură compensatorie pentru cazarea în condiții necorespunzătoare, 288 zile, rezultând un rest neexecutat de 1568 zile (1856 zile -288 zile) din pedeapsa de 20 de ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 165/F/06.03.2014 pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr. 377/93/2014 definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014.

În baza art. 43 alin. (1) C.pen. va adăuga pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată în cauză inculpatului la restul de 1568 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 20 de ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 165/F/06.03.2014 pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr. 377/93/2014 definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014, în final inculpatul FN. având de executat pedeapsa de 2 ani închisoare și 1568 zile în regim de detenție.

(Secția a II-a penală, decizia nr. 958/A din data de 10 iulie 2018)

Prin sentința penală nr. 941/18.04.2018, Judecătoria Giurgiu a dispus următoarele:

În baza art. 228 alin. (1) – 229 alin. (1) lit. b), d) C.pen., cu referire la art. 230 alin. (1) și art. 231 C.pen., cu aplic art. 41 alin. (1) rap la art. 43 alin. (1) C.pen., l-a condamnat pe inculpatul F.N., la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat (faptă din 12.12.2017).

În temeiul art. 67 C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a), b), d) C.pen., respectiv: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a alege, toate pe o durată de 3 ani.

În baza art. 65 alin. (1) C.pen. a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea dreptului prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b), d) C.pen..

În baza art. 335 alin. (1) C.pen., cu aplic art. 41 alin. (1) rap la art. 43 alin. (1) C.pen., l-a condamnat pe inculpatul F.N., la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis (faptă din 12.12.2017).

În temeiul art. 67 C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a), b), d) C.pen., respectiv: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a alege, toate pe o durată de 3 ani.

În baza art. 65 alin. (1) C.pen., a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea dreptului prev. de art. 66 alin. (1) lit. a), b), d) C.pen..

A constatat că infracțiunile au fost săvârșite în concurs real.

În baza art. 38 alin. (2) rap. la art. 39 lit. b) C.pen., a contopit cele 3 pedepse și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor obligatoriu de 6 luni închisoare, reprezentând 1/3 din cealaltă pedeapsă, în final inculpatul urmând a executa 2 ani închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen., în referire la art. 66 alin. (1) lit. a), b), d) C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării următoarelor drepturi: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a alege, toate pe o durată de 3 ani.

În temeiul art. 45 alin. (5) rap. la art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen., în referire la art. 66 alin. (1) lit. a), b), d) C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii următoarelor drepturi, pe perioada executării pedepsei principale: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a alege.

În baza art. 104 alin. (2) C.pen., a revocat liberarea condiționată dispusă prin sentința penală nr. 1354/14.07.2016 a Judecătorei Găești, definitivă prin necontestare, din pedeapsa de 20 de ani închisoare, aplicată prin sentința penală nr. 165/F/06.03.2014, pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr. 377/93/2014, definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014.

În baza art. 43 alin. (1) C.pen. a adăugat la pedeapsa de 2 ani închisoare, aplicată prin prezenta, restul de 1856 zile, rămas neexecutat din pedeapsa de 20 de ani închisoare, aplicată prin

sentința penală nr. 165/F/06.03.2014, pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr.377/93/2014, definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014, în final inculpatul având de executat pedeapsa de 2 ani și 1856 zile în regim de detenție.

În baza art. 45 alin. (3) lit. b) C.pen., a adăugat la pedeapsa complementară aplicată restul neexecutat din pedeapsa complementară aplicată prin sentința penală nr.165/F/06.03.2014, pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr. 377/93/2014, definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014, astfel că aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării următoarelor drepturi: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a alege, toate pe o durată de 5 ani.

În temeiul art. 45 alin. (5) rap. la art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen., în referire la art. 66 alin. (1) lit. a), b), d) C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii următoarelor drepturi, pe perioada executării pedepsei principale: dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; dreptul de a alege.

În temeiul art. 72 C.pen., a dedus din pedeapsa de executat durata reținerii și arestului preventiv dispus în prezenta cauză de la 12.12.2017 la zi.

În temeiul art. 399 C.pr.pen., rap. la art. 208 C.pr.pen., a menținut starea de arest a inculpatului F.N., dispusă prin încheierea nr. 32 din data de 13.12.2017, pronunțată de Judecătoria Giurgiu în dosarul nr. 18175/236/2017(M.A.P. 30/UP/13.12.2017).

A luat act că partea civilă D.S. a renunțat la pretențiile civile.

În baza art. 275 alin. (2) C.pr.pen., l-a obligat pe inculpat la plata sumei de 2.000 de lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Onorariul avocatului din oficiu care a asigurat asistența juridică a inculpatului F.N., în cuantum de 520 lei, a fost avansat din fondul special al Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul din data de 05.01.2018, întocmit în dosarul de urmărire penală nr. 4582/P/2017 și înregistrat pe rolul acestei instanțe sub nr. 327/236/2017, Parchetul de pe lângă Judecătoria Giurgiu a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpatului F.N., pentru săvârșirea infracțiunilor de “conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, prev. de art. 335 alin.(1) C.pen. și “furt calificat”, prev. de art. 228 - art. 229 alin. (1) lit. b) și d) C.pen. cu referire la art.

230 alin. (1) C.pen. și art. 231 alin. (1) C.pen., ambele cu aplic. art. 38 alin. (1) C.pen. și art. 41 alin. (1) C.pen. Prin același rechizitoriu s-a dispus clasarea cauzei față de inculpatul F.N., cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals privind identitatea.

În actul de sesizare, în esență, s-a reținut că în noaptea de 11/12.12.2017, folosind chei potrivite, inculpatul F.N. a sustras, cu scopul de a folosi pe nedrept, autoturismul marca Skoda Octavia cu nr. de înmatriculare (..), care se afla parcat în curtea persoanei vătămate D.S., pe care ulterior l-a condus pe străzile din comună Adunații Copăceni, județul Giurgiu, fără a poseda permis de conducere.

Situația de fapt descrisă mai sus a fost reținută pe baza următoarelor mijloace de probă: declarațiile persoanei vătămate D.S., procese verbale de cercetare la fața locului din data de 12.12.2017 și plânse foto, declarațiile martorilor M.M., P.O., S.R., G.F.G., E.A., raportul de constatare criminalistică pentru detecția comportamentului simulat nr.233285/22.12.2017, proces - verbal de verificare permis de conducere, declarațiile inculpatului F.N. și alte înscrisuri.

Analizând ansamblul probator administrat în cauză în faza de urmărire penală, prin prisma acuzațiilor și a apărărilor formulate, a probelor administrate și a dispozițiilor legale în materie, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

Persoana vătămată D.S., vârstă de 84 de ani, locuiește singur, fără forme legale, în imobilul situat pe strada (..), iar de mai mulți ani o cunoaște pe martora M.M., concubina inculpatului F.N..

În ziua de 11 decembrie 2017, în jurul orelor 14:00, martora M.M. l-a contactat telefonic pe D.S., rugându-l să se ducă până în orașul Zimnicea pentru a o transporta, împreună cu concubinul său, până în Municipiul București. Fiind de acord, persoana vătămată s-a deplasat cu autoturismul marca Skoda Octavia cu numărul de înmatriculare (..), proprietate personală, în orașul Zimnicea, județul Teleorman, de unde i-a luat pe martoră și pe inculpatul F.N..

În timp ce se deplasau spre București, martora M.M. i-a propus persoanei vătămate să rămână cu inculpatul peste noapte la locuința sa din comuna (...), urmând ca a doua zi să plece spre București, propunere pe care persoana vătămată a acceptat-o. Cei trei au ajuns la destinație în jurul orelor 20:00, persoana vătămată parcând autoturismul în curtea locuinței sale. După ce au mâncat și au consumat băuturi alcoolice până în jurul 23:00, cei trei s-au culcat în aceeași cameră, întrucât doar una din camerele imobilului era încălzită. Din depoziția martorei M.M. a

rezultat faptul că, la scurt timp după ce persoana vătămată a adormit, inculpatul i-a spus că îi este rău și că merge afară, martora însoțindu-l pe inculpat în afara locuinței.

Observând cheia autoturismului marca Skoda Octavia pe masa aflată în holul locuinței, inculpatul a luat hotărârea de a-l sustrage. În acest sens, inculpatul a deschis porțile de acces în curte, a deblocat autoturismul și l-a împins în afara curții, pe strada Găneasa. Deși inițial a refuzat să plece cu inculpatul, cunoscând antecedenta penală a acestuia (condamnat anterior pentru săvârșirea infracțiunii de omor), martora s-a urcat în autoturism, pe locul din dreapta, după care, folosind cheia adevărată, inculpatul a pus autoturismul în mișcare. De la domiciliul persoanei vătămate inculpatul a condus autoturismul aproximativ 1 km, până pe str. Bisericii, unde, în dreptul imobilului cu nr. 20, din cauza faptului că nu posedă cunoștințele necesare pentru a putea conduce un autoturism, a pierdut controlul volanului și a intrat în șanțul de colectare a apei pluviale, provocând avarierea mașinii.

În jurul orelor 23:40, în zona respectivă și-a făcut apariția un echipaj de poliție format din martorii S.B. și G.F.G., cei doi observând pe marginea drumului pe inculpat și pe martoră în timp ce încercau să scoată autoturismul din șanț. Oprind în dreptul autoturismului, polițiștii i-au întrebat ce s-a întâmplat, inculpatul spunându-le că proprietarul autoturismului este cel care a intrat în șanț și că acesta a plecat să caute un utilaj pentru a-l scoate. De asemenea, la solicitarea polițiștilor, inculpatul a afirmat că se numește M.G., iar concubina sa, M.T.. Neavând posibilitatea să verifice pe loc identitatea celor doi, agenții de poliție s-au deplasat la sediul Postului de Poliție Adunații Copăceni, unde, în urma verificărilor efectuate în bazele de date au constatat că elementele de identificare prezentate de inculpat nu sunt reale.

În continuare, martora M.M. s-a întors la locuința persoanei vătămate și s-a culcat. După mai multe încercări de a scoate autoturismul din șanț (inculpatul deplasându-se și la un magazin cu program non-stop pentru a cere sprijin), cu ajutorul unei persoane de sex bărbătesc, rămasă neidentificată, acesta a reușit să repună autoturismul pe stradă.

În jurul orelor 02:00, persoana vătămată s-a trezit și a constatat lipsa din curte a autoturismului. Întrebând-o pe martora dacă știe unde îi este autoturismul, aceasta l-a mințit, spunând că nu știe nimic. Astfel, persoana vătămată a sunat la 112 pentru a sesiza furtul autoturismului, ocazie cu care S.R. și G.F.G. au realizat că este vorba despre același autovehicul pe care îl observaseră anterior, polițiștii revenind în locul respectiv, ocazie cu care l-au depistat pe inculpat. În urma controlului corporal, asupra inculpatului, în buzunarul drept al pantalonilor,

a fost găsită o cheie auto inscripționată „Skoda”, care corespundea autoturismului marca Skoda Octavia cu numărul de înmatriculare (..), reclamat ca sustras de persoana vătămată.

Din verificările efectuate în bazele de date ale poliției s-a stabilit că inculpatul F.N. nu posedă permis de conducere

Situația de fapt descrisă mai sus a fost reținută de instanță pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești, respectiv declarațiile persoanei vătămate D.S., procese verbale de cercetare la fața locului din data de 12.12.2017 și planșe foto, declarațiile martorilor M.M., P.O., S.R., G.F.G., E.A., raportul de constatare criminalistică pentru detecția comportamentului simulat nr. 233285/22.12.2017, proces - verbal de verificare permis de conducere, declarațiile inculpatului F.N. și alte înscrisuri.

Instanța a apreciat ca nesincere toate declarațiile date de inculpat, acestea necoroborându-se cu celelalte probe administrate.

Astfel, cu prilejul primelor audieri în fața organelor de urmărire penală, inculpatul F.N. nu a recunoscut comiterea faptelor, încercând să acrediteze ideea că persoana vătămată D.S. a fost cea care a condus autoturismul cu intenția de a-i transporta în București și a provocat evenimentul rutier.

Cu prilejul celei de-a doua audieri, din data de 13.12.2017, inculpatul a revenit asupra declarațiilor anterioare, recunoscând că a sustras autovehiculul persoanei vătămate pe care la condus pe o distanță de aproximativ 1 km, până în zona unde a pierdut controlul volanului, susținerile inculpatului coroborându-se cu celelalte mijloace de probă administrate în cauză. Inculpatul a susținut că toate aceste fapte au fost comise cu contribuția nemijlocită a concubinei sale, M.M., care dorea să ajungă de urgență la București, aceasta fiind cea care „(...) a căutat în buzunarul pantalonilor lui D.S. pe care îi avea la capul patului cheia autoturismului pe care a și găsit-o (...)”.

Sub acest din urmă aspect, susținerile inculpatului au fost apreciate ca nesincere și necredibile, nefiind susținute de niciun alt mijloc probator administrat în cauza și sunt infirmate de declarația persoanei vătămate, de procesul verbal întocmit cu ocazia cercetării la fața locului la locuința persoanei vătămate D.S. și de fotografiile judiciare realizate cu această ocazie - din care reiese că, cheia autoturismului a fost luată de pe masa din lemn aflată pe holul locuinței.

Chiar și în condițiile în care susținerile inculpatului referitoare la săvârșirea faptei de furt împreună cu M.M. ar fi reale, s-a constatat că existența faptelor și vinovăția inculpatului rezultă

fără dubiu din întreg materialul probator administrat în cauză, inclusiv din declarațiile de recunoaștere ale inculpatului și nu sunt apte să-i înlăture răspunderea penală. Mai mult, potrivit noilor dispoziții procesual penale, în cursul cercetării judecătorești nu este posibilă extinderea acțiunii penale cu privire la alte fapte sau alți autori.

Ulterior, în fața instanței de judecată, după epuizarea întregului probatoriu, inculpatul a revenit din nou asupra declarațiilor și a arătat că la insistențele concubinei sale care i-a spus că anterior mai folosise autoturismul persoanei vătămate care nu a avut nimic de obiectat, a fost de acord să conducă autoturismul Skoda cu scopul de a merge împreună în Municipiul București. Susținerile sunt răsturnate de declarația persoanei vătămate care a precizat în fața instanței că, pe drumul dintre Zimnicea către comuna Adunații Copăceni, inculpatul i-a solicitat să îi permită să conducă autovehiculul spunându-i că posedă permis de conducere, lucru cu care nu a fost de acord. Astfel, în condițiile în care persoana vătămată nu i-a permis să conducă autoturismul în prezența sa este neverosimilă susținerea că aceasta ar fi fost de acord ca autoturismul să fie condus în absența sa.

Din probele administrate în cauză instanța a constatat că faptele săvârșite de inculpatul F.N. există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de acesta cu vinovăția prevăzută de lege.

În drept, s-a apreciat că faptele inculpatului F.N. care în noaptea de 11/12.12.2017, folosind chei potrivite, a sustras, cu scopul de a folosi pe nedrept, autoturismul marca Skoda Octavia cu nr. de înmatriculare (..), care se afla parcat în curtea persoanei vătămate D.S., pe care ulterior l-a condus pe străzile din comună Adunații Copăceni, județul Giurgiu, fără a poseda permis de conducere, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de “conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, prev. de art. 335 alin. (1) C. pen. și “furt calificat”, prev. de art. 228, art. 229 alin. (1) lit. b) și d) C.pen. cu referire la art. 230 alin. (1) C.pen. și art. 231 alin. (1) C.pen., ambele cu aplic. art. 38 alin. (1) C.pen. și art. 41 alin. (1) C.pen.

În ceea ce privește elementul material al laturii obiective a infracțiunii de furt calificat, instanța a apreciat că acesta constă în acțiunea de luarea autoturismului aparținând persoanei vătămate, fără consimțământul acesteia, cu scopul de a-l folosi pe nedrept.

A arătat că urmarea imediată a infracțiunii constă în crearea unei stări de pericol prin deposedarea persoanei vătămate de autoturismul aflat posesia sa și trecerea acestuia în posesia inculpatului.

A apreciat că legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată este dovedită cu certitudine de întreg materialul probatoriu administrat în cauză, sustragerea bunului datorându-se în exclusivitate săvârșirii de către inculpat a infracțiunii.

A arătat că latura subiectivă a infracțiunii este realizată sub forma intenției directe reglementate de art. 16 alin. (3) lit. a) C.pen., inculpatul prevăzând rezultatul faptei și urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte.

A mai arătat că elementul material al laturii obiective a infracțiunii prev. de art. 335 alin. (1) C.pen. este reprezentat de acțiunea inculpatului de a conduce autovehicul pe str. Bisericii din comuna Adunații-Copăceni, jud. Giurgiu, drum public în sensul art. 6 pct. 14 din O.U.G. nr.195/2002, republicată, fără a poseda permis de conducere.

Totodată, urmarea imediată este reprezentată de crearea unei stări de pericol pentru valoarea socială ocrotită, respectiv siguranța circulației pe drumurile publice, legătura de cauzalitate rezultând din caracterul de pericol al infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1) C.pen.

Din punct de vedere al laturii subiective, infracțiunea a fost săvârșită cu forma de vinovăție a intenției directe.

La individualizarea pedepselor ce au fi aplicate inculpatului, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 74 C.pen. și anume: împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunilor; motivul săvârșirii infracțiunilor și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Instanța a constatat faptul că infracțiunile au o gravitate destul de ridicată, în cazul de față gravitatea reieșind, în opinia instanței din împrejurările în care acestea au fost săvârșite.

Instanța a mai constatat că inculpatul este o persoană în vârstă de 40 de ani, este necăsătorit și nu are o ocupație. Din fișa de cazier a inculpatului F.N. a rezultat că anterior a mai fost condamnat la pedepse cu închisoarea, ultima condamnare constând într-o pedeapsă rezultantă de 20 ani închisoare pentru care a fost eliberat condiționat la data de 20.07.2016, cu un rest neexecutat de 1856 zile. În aceste condiții, inculpatul se află în stare de recidivă postcondamnatorie, potrivit art. 41 alin. (1) C. pen.

Față de actele dosarului, instanța a constatat că nu reies indicii rezonabile de natură a genera reținerea vreuneia din circumstanțele prev. la art. 75 C.pen. în favoarea inculpatului.

Ținând cont ca faptele inculpatului prezintă pericol, infracțiunile săvârșite fiind de pericol, instanța de fond i-a stabilit acestuia pedepse cu închisoarea, la individualizarea cărora a avut în vedere prevederile art. 74 C.pen.

În ceea ce privește aplicarea pedepsei complementare și a pedepsei accesorii, prima instanță a avut în vedere alături de dispozițiile penale și criteriul constituțional al proporționalității, înscris în art. 53 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia restrângerea exercițiului unor drepturi trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o.

Instanța a apreciat că, deși pentru infracțiunea săvârșită, legea nu prevede în mod expres obligativitatea interzicerii unor drepturi, natura faptei săvârșite, duce la concluzia existenței unei nedemnități în exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, a dreptului de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat și a dreptului de a alege.

Din fișa de cazier a inculpatului F.N. a rezultat că anterior a mai fost condamnat la pedepse cu închisoarea, ultima condamnare constând într-o pedeapsă rezultantă de 20 ani închisoare pentru care a fost eliberat condiționat la data de 20.07.2016, cu un rest neexecutat de 1856 zile. În aceste condiții, inculpatul se află în stare de recidivă postcondamnatorie, potrivit art. 41 alin. (1) C.pen..

La menținerea stării de arest preventiv, instanța de fond a apreciat ca fiind îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 223 C.pr.pen., având în vedere că din probele administrate în cauză rezultă faptul că inculpatul a săvârșit infracțiunile de furt calificat și conducere a unui vehicul fără permis.

Pe lângă condiția limitei de pedeapsă, instanța a constatat că este îndeplinită și măsura de proporționalitate, având în vedere gravitatea faptei și faptul că a mai fost condamnat anterior pentru săvârșirea unor infracțiuni de omor și violare de domiciliu, astfel că inculpatul nu prezintă nicio garanție că, în cazul lăsării în libertate, nu va săvârși din nou o altă infracțiune. De asemenea, s-a apreciat că măsura este necesară pentru înlăturarea stării de pericol pentru ordinea publică.

Totodată, s-a reținut și faptul că, prin raportare la intervalul de timp scurs de la luarea măsurii arestării preventive, în cauză nu s-a depășit termenul rezonabil reglementat de art. 5 din

Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale în privința duratei arestării preventive a inculpatului, acesta fiind arestat preventiv de 117 zile.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel, în termen legal, inculpatul F.N., cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II-a Penală la data de 18.05.2018, sub nr.327/236/2018.

În susținerea apelului formulat, inculpatul, asistat de apărător desemnat din oficiu, a arătat că acesta vizează reindividualizarea pedepsei, solicitând reducerea pedepsei sub minimul prevăzut de lege. S-a arătat, totodată, că la dosar nu există probe care să dovedească săvârșirea infracțiunii de furt, tocmai pentru că persoana vătămată i-a încredințat autoturismul spre folosire, astfel că, în raport de natura și gravitatea faptelor, a solicitat, în situația în care se va constata existența infracțiunilor reținute în sarcina sa, reducerea pedepsei.

Examinând legalitatea și temeinicia hotărârii apelate, în raport de criticile formulate, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept supuse verificărilor în temeiul dispozițiilor art.417 alin. (2) C.pr.pen., Curtea a apreciat apelul declarat de inculpat ca fiind întemeiat pentru următoarele considerente:

Prima instanță a făcut o analiză completă a probelor administrate în cauză atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, reținând în mod corect situația de fapt astfel cum a fost aceasta avută în vedere și la trimiterea în judecată a inculpatului F.N. , apreciind de asemenea în mod corect că faptele reținute în sarcina inculpatului realizează tipicitatea infracțiunilor prev. de art. 335 alin. (1) C.pen. și de art. 228, art. 229 alin. (1) lit. b) și d) C.pen. cu referire la art. 230 alin. (1) C.pen. și art. 231 alin. (1) C.pen., cu aplic. art. 38 alin. (1) C.pen. și art. 41 alin. (1) C.pen.

Făcând propria analiză a probelor administrate în cauză, Curtea a reținut că probele administrate în cauză în cursul urmăririi penale – declarațiile persoanei vătămate D.S., procese verbale de cercetare la fața locului din data de 12.12.2017 și planșe foto, declarațiile martorilor M.M., P.O., S.R., G.F.G., E.A., raportul de constatare criminalistică pentru detecția comportamentului simulat nr. 233285/22.12.2017, proces - verbal de verificare permis de conducere, declarațiile inculpatului F.N. și alte înscrisuri – coroborate cu cele administrate în cursul judecății în fața primei instanțe îndreptățesc reținerea faptului că în noaptea de 11/12.12.2017, folosind chei potrivite, inculpatul F.N. a sustras, cu scopul de a folosi pe nedrept, autoturismul marca Skoda Octavia cu nr. de înmatriculare (..) care se afla parcat în curtea

persoanei vătămate D.S., pe care ulterior l-a condus pe străzile din comuna Adunații Copăceni, județul Giurgiu, fără a poseda permis de conducere.

Curtea a reținut că declarațiile date în mod succesiv de inculpat, pe parcursul procesului penal, sunt contrazise de celelalte probe administrate în cauză iar variantele susținute de acesta privind modalitatea în care s-au derulat faptele din noaptea de 11/12.12.2017 fac dovada, în aprecierea Curții, a caracterului nesincer al acestor declarații.

Instanța de apel a reținut că în prima declarație dată în cauză inculpatul nu a recunoscut comiterea faptelor, încercând să acrediteze ideea că persoana vătămată D.S. a fost cea care a condus autoturismul cu intenția de a-i transporta în București și a provocat evenimentul rutier. Ulterior, a revenit asupra aspectelor susținute inițial, recunoscând că a sustras autovehiculul persoanei vătămate pe care la condus pe o distanță de aproximativ 1 km, până în zona unde a pierdut controlul volanului.

În fața instanței de judecată, după epuizarea întregului probatoriu, inculpatul a revenit din nou asupra declarațiilor și a arătat că la insistențele concubinei sale care i-a spus că anterior mai folosise autoturismul persoanei vătămate care nu a avut nimic de obiectat, a fost de acord să conducă autoturismul Skoda cu scopul de a merge împreună în mun. București.

Curtea a reținut, astfel, că inculpatul a recunoscut împrejurarea că a condus autoturismul însă susține, așa cum s-a arătat și în motivele de apel, că a avut consimțământul persoanei vătămate să folosească acea mașină.

Apărarea formulată, s-a subliniat, este contrazisă de susținerile persoanei vătămate care a precizat și în fața instanței de fond că, pe drumul dintre Zimnicea către comuna Adunații Copăceni, inculpatul i-a solicitat să îi permită să conducă autovehiculul spunându-i că posedă permis de conducere, lucru cu care nu a fost de acord și că în cursul nopții a sesizat dispariția autoturismului din curtea imobilului unde locuia. Prin urmare, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, în condițiile în care persoana vătămată nu i-a permis să conducă autoturismul în prezența sa este neverosimilă susținerea inculpatului în sensul că aceasta ar fi fost de acord ca autoturismul să fie condus în absența sa.

S-a mai reținut împrejurarea că în cursul urmăririi penale atât pentru inculpat cât și pentru persoana vătămată s-a efectuat o constatare criminalistică pentru detecția comportamentului simulat iar potrivit raportului nr. 233285/22.12.2017 (filele 134 - 138 dosar urmărire penală) în cazul persoanei vătămate D.S. nu s-au evidențiat, la întrebările relevante ale cauzei, modificări

care să fie interpretate ca indici ai comportamentului simulat iar în cazul inculpatului, la întrebările „Tu ai pus la cale furtul mașinii lui Tataie (D.S.) din noaptea de 11/12.12.2017?” și „Tu ai sustras cheia mașinii lui Tataie (D.S.)?”, s-au evidențiat modificări psihofiziologice care sunt interpretate ca indici ai comportamentului simulat al subiectului.

Curtea a mai reținut că apărările inculpatului în sensul că ar fi luat autoturismul având consimțământul persoanei vătămate sunt contrazise și de declarațiile martorei M.M. care a precizat că inculpatul i-a propus să meargă la o plimbare cu mașina și a luat cheia autoturismului de pe masă, timp în care persoana vătămată dormea.

Prin urmare, în raport de aspectele arătate, în mod corect instanța de fond a reținut realizarea tipicității infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului F.N.

În ceea ce privește criticile formulate în apel cu privire la individualizarea judiciară a pedepselor pentru infracțiunile care i-au fost reținute în sarcină, Curtea le-a apreciat ca nefondate, reținând că prima instanță, în considerarea criteriilor generale de individualizare prev. de art. 74 C.pen., a aplicat acestuia pedepse către minimul special. Astfel, se rețin datele legate de împrejurările comiterii faptei – furt unui autoturism în timpul nopții, prin folosirea fără drept a unei chei adevărate, conducerea acestuia pe drumurile publice în condițiile în care inculpatul nu posedă permis de conducere și chiar nu avea cunoștințele necesare acestei activități, fiind implicat și într-un accident rutier – precum și datele care caracterizează persoana inculpatului – care a perseverat în încălcarea normelor penale, pedepsele executate anterior nefiind de natură a conduce la îndreptarea sa, infracțiunile din cauza de față fiind comise în termenul de supraveghere al liberării condiționate.

Curtea a considerat că nu pot fi ignorate datele care caracterizează persoana inculpatului care deși a mai avut conflicte cu legea penală și a suportat consecințele faptelor comise nu a înțeles să adopte o conduită corectă și a perseverat în comiterea de infracțiuni, faptele din cauza de față fiind comise în stare de recidivă postcondamnatorie.

Prin urmare, criticile inculpatului legate de individualizarea judiciară a pedepselor nu pot fi primite, Curtea apreciind că prima instanță a dat o eficiență corespunzătoare criteriilor stabilite de art. 74 C.pen., orientând pedeapsa aplicată pentru fiecare infracțiune către minimul special.

Curtea a apreciat însă întemeiat apelul declarat de inculpat pentru alte considerente decât cele arătate de apelant.

Astfel, s-a constatat că inculpatul a comis infracțiunile din cauza de față în stare de recidivă postcondamnatorie în raport de condamnarea la pedeapsa de 20 de ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 165/F/06.03.2014 pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr. 377/93/2014 definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014, pedeapsă din executarea căreia inculpatul F.N. a fost liberat condiționat la data de 20.07.2016 din Penitenciarul Găești, în baza sentinței penale nr. 1354 din data de 14.07.2016 pronunțată de Judecătoria Găești, cu un rest neexecutat de 1856 zile.

În aceste împrejurări, în raport de dispozițiile art. 104 alin. (2) C.pen. instanța de fond a dispus revocarea liberării condiționate, reținând că după acordarea liberării condiționate persoana condamnată a săvârșit infracțiunile pentru care s-a dispus condamnarea la pedeapsa închisorii în cauză, infracțiuni descoperite în termenul de supraveghere.

Curtea a reținut că în cauza de față instanța de fond s-a pronunțat înainte de pronunțarea deciziei nr. 7/26.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, astfel încât a dispus executarea în întregime a restului rămas neexecutat din pedeapsa anterioară, fără a ține cont de zilele considerate ca executate, ca măsură compensatorie pentru cazarea în condiții necorespunzătoare

Curtea a reținut că prin decizia nr. 7/26.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a reținut că în conformitate cu dispozițiile art. 55¹ alin. (1) din Legea nr. 254/2013, introduse prin Legea nr.169/2017, dispoziții care reglementează "compensarea în cazul cazării în condiții necorespunzătoare", la calcularea pedepsei executate efectiv se are în vedere, indiferent de regimul de executare a pedepsei, ca măsură compensatorie, și executarea pedepsei în condiții necorespunzătoare, caz în care, pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare, chiar dacă acestea nu sunt consecutive, se consideră executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată.

În temeiul dispozițiilor art. 55¹ alin. (8) din Legea nr. 254/2013, perioada pentru care se acordă zile considerate ca executate în compensarea cazării în condiții necorespunzătoare se calculează începând cu 24 iulie 2012.

În cuprinsul dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, legiuitorul nu distinge, în acordarea măsurii compensatorii, între persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și persoanele

liberate condiționat și nu limitează aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 la persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii la momentul intrării în vigoare a legii menționate.

În consecință, în absența unui temei legal, persoanele liberate condiționat anterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 nu pot fi excluse din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, în ipoteza în care sunt incidente dispozițiile art. 104 alin. (2) C.pen. privitoare la revocarea liberării condiționate.

Totodată, evoluția procesului legislativ care a condus la adoptarea Legii nr. 169/2017 relevă, cu claritate, voința legiuitorului de a nu limita aplicarea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 la persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017 și de a nu limita acordarea măsurii compensatorii la instituția liberării condiționate, aplicabilă ulterior intrării în vigoare a legii menționate.

În acest sens se remarcă faptul că, în forma inițială a proiectului legii, aprobată în Guvern, dispozițiile privitoare la măsura compensatorie erau incluse în capitolul consacrat liberării condiționate din Legea nr. 254/2013, iar inițiatorul restrângea în mod explicit aplicabilitatea acestor dispoziții la instituția liberării condiționate.

Modificările operate ulterior de legiuitor asupra formei inițiale a proiectului, prin eliminarea reglementării măsurii compensatorii din capitolul consacrat liberării condiționate și includerea acestei reglementări în capitolul dedicat condițiilor de detenție, dar mai ales prin eliminarea referirii la liberarea condiționată, reflectă voința acestuia de a nu restrânge aplicabilitatea dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013 la persoanele private de libertate aflate în executarea pedepsei închisorii, care au vocația de a beneficia de liberarea condiționată ulterior intrării în vigoare a legii menționate.

Așadar, excluderea persoanelor liberate condiționat anterior, din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, atunci când devin incidente dispozițiile în materia revocării liberării condiționate, ar contraveni voinței legiuitorului, care rezultă din evoluția procesului legislativ.

Ca atare, aplicând dispozițiile art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, instanța de judecată trebuie să recalculeze "partea efectiv executată" din durata pedepsei închisorii,

considerând executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare începând cu 24 iulie 2012.

Pe baza recalculării, instanța de judecată determină partea considerată ca executată prin acordarea măsurii compensatorii și reduce în mod corespunzător durata restului rămas neexecutat din pedeapsa închisorii.

Prin urmare, în cauza de față, chiar dacă liberarea condiționată a intervenit la data de 20.07.2016, anterior momentului intrării în vigoare a Legii nr. 169/2017, inculpatul nu poate fi exclus din sfera de aplicare a dispozițiilor art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, în condițiile în care în cauză sunt incidente dispozițiile art. 104 alin. (2) C.pen. privitoare la revocarea liberării condiționate.

În această situație, aplicând dispozițiile art. 55¹ alin. (1) și (8) din Legea nr. 254/2013, instanța de judecată trebuie să recalculeze "partea efectiv executată" din durata pedepsei închisorii, considerând executate, suplimentar, 6 zile din pedeapsa aplicată pentru fiecare perioadă de 30 de zile executate în condiții necorespunzătoare începând cu 24 iulie 2012.

Pentru lămurirea acestui aspect, în cursul judecării cauzei în apel s-au solicitat relații de la Administrația Națională a Penitenciarelor iar prin adresele emise de ANP și de Penitenciarul Găești – locul de unde a fost liberat condiționat inculpatul F.N. (filele 26-33 dosar apel) au fost comunicate instanței de apel intervalele în care persoana condamnată a executat pedeapsa în condiții necorespunzătoare după data de 24 iulie 2012, rezultând un număr de 288 zile considerate ca executate, ca măsură compensatorie pentru cazarea în condiții necorespunzătoare.

Față de aceste considerente, Curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen., a admis apelul declarat de inculpatul F.N. împotriva sentinței penale nr. 941 din data de 18.04.2018 a Judecătoriei Giurgiu – Secția Penală.

A desființat în parte sentința apelată și, rejudecând:

În temeiul art. 55¹ din Legea nr. 254/2013 rap. la decizia nr. 7/26.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a constatat că inculpatul F.N. are considerate ca executate, ca măsură compensatorie pentru cazarea în condiții necorespunzătoare, 288 zile, rezultând un rest neexecutat de 1568 zile (1856 zile -288 zile) din pedeapsa de 20 de ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 165/F/06.03.2014 pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr. 377/93/2014 definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014.

În baza art. 43 alin. (1) C.pen. a adăugat pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată în cauză inculpatului la restul de 1568 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 20 de ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 165/F/06.03.2014 pronunțată de Tribunalul Ilfov în dosarul nr.377/93/2014 definitivă prin necontestare la data de 18.03.2014, în final inculpatul F.N. având de executat pedeapsa de 2 ani închisoare și 1568 zile în regim de detenție.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

În baza art. 422 C.pr.pen. rap. la art. 72 C.pen. a dedus din pedeapsă perioada reținerii și a arestării preventive de la 12.12.2017 la zi.

În baza art. 275 alin. (3) C.pr.pen. cheltuielile judiciare în apel au rămas în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. (6) C.pr.pen., cheltuielile constând în onorariul avocatului din oficiu, în cuantum de 260 lei (delegația nr. 0075747 din data de 27.05.2018), au rămas în sarcina statului urmând a se plăti conform Protocolului încheiat între Ministerul Justiției și Uniunea Națională a Barourilor din România.

5. Cauză de încetare a procesului penal. Medierea. Încheierea acordului de mediere prin reprezentant legal. Instituție publică.

Codul de procedură penală, art. 16 alin. (1) lit. g)

Întrucât inculpatul a încheiat acorduri de mediere cu persoanele vătămate din cauză, trebuie să se dispună încetarea procesului penal față de acesta, în baza art. 396 alin. (6) rap. la art. 16 alin. (1) lit. g) C.pr.pen., hotărârea apelată urmând a fi desființată sub acest aspect (ca urmare a admiterii apelului inculpatului), întrucât soluția de condamnare a inculpatului Ș.V.C. pentru infracțiunea de furt calificat, prev. de art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) și art. 43 alin. (5) C.pen. (fapta din data de 01.11.2017) este nelegală.

Referitor la acordul de mediere încheiat de inculpat cu Ministerul Cercetării și Inovării, prima instanță a reținut că nu a fost legal încheiat, întrucât persoana care a semnat ca reprezentat al Ministerului nu avea mandat în acest sens.

În condițiile în care la dosarul cauzei a fost înaintată adresa nr. 1300/23.04.2018 a Ministerului Cercetării și Inovării, la care a fost anexat Ordinul nr. 262/16.02.2018 (filele 75-

84), privind delegarea unor atribuții ale ministrului, printre care și aceea de reprezentant legal (inclusiv în justiție), către secretarul general, iar acordul de mediere nr. 68/16.03.2018, încheiat între inculpat și Ministerul Cercetării și Inovării poartă viza de ieșire a Ministerului Cercetării și Inovării (nr. 894 – v.f. 76 dosar Judecătoria), Curtea apreciază că nu există niciun dubiu că acesta reflectă voința reală a persoanei vătămate, astfel că trebuie să i se dea efectele prevăzute de legea procesual penală.

(Sectia a II-a Penală, decizia nr. 971/A din data de 19 iulie 2018)

Prin sentința penală nr. 290/10.05.2018 pronunțate de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosar nr. 40618/299/2017, în baza art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) și art. 396 alin. (10) C.pr.pen., a fost condamnat inculpatul Ș.V.C., la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, în stare de recidivă postexecutorie (fapta din data de 01.11.2017 – persoane vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării).

În baza art. 67 alin. (1) C.pen. s-a aplicat inculpatului Ș.V.C. pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., pe o perioadă de 1 (unu) an, care se calculează conform art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen..

În baza art. 65 alin. (1) C.pen., s-a aplicat inculpatului Ș.V.C. pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., care se execută, conform art. 65 alin. (3) C.pen., de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa închisorii a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (1) lit. b) și alin. (2) lit. b) C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) și art. 396 alin. (10) C.pr.pen., a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 2 (doi) ani și 6 (șase) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie (fapta din data de 20.11.2017 – persoane vătămate P.L., R.E. și Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”).

În baza art. 67 alin. (1) C.pen. s-a aplicat inculpatului Ș.V.C. pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a

ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit.a) și b) C.pen., pe o perioadă de 1 (unu) an, care se calculează conform art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen..

În baza art. 65 alin. (1) C.pen., s-a aplicat inculpatului Ș.V.C. pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., care se execută, conform art. 65 alin. (3) C.pen., de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa închisorii a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art. 38 alin. (1) C.pen., s-a constatat că cele două infracțiuni deduse judecății sunt infracțiuni concurente.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) C.pen., au fost contopite cele două pedepse aplicate de 2 ani închisoare și 2 ani și 6 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 8 luni închisoare (o treime din cealaltă pedeapsă), inculpatul urmând să execute în final pedeapsa de 3 ani și 2 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen., au fost contopite pedepsele complementare aplicate, inculpatul urmând să execute pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., pe o perioadă de 1 (unu) an, care se calculează conform art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen..

În baza art. 45 alin. (5) și alin. (3) lit. a) C.pen. au fost contopite pedepsele accesorii aplicate, inculpatul urmând să execute pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., care se execută, conform art. 65 alin. (3) C.pen., de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa închisorii a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art. 72 alin. (1) C.pr.pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii de 24 de ore din perioada 07.12.2017 (ora 18.30) – 08.12.2017 (ora 18.30) și perioada arestării de la data de 08.12.2017 la zi.

În baza art. 399 alin. (1) C.pr.pen., s-a menținut starea de arest a inculpatului Ș.V.C., arestat prin M.A.P. nr. 150/U.P./08.12.2017 emis de Judecătoria Sectorului 1 București în baza încheierii de cameră de consiliu din data de 08.12.2017 pronunțată dosarul nr. 38646/299/2017.

În baza art. 397 alin. (1) C.pr.pen., cu aplicarea art. 19 și urm. C.pr.pen. rap. la art. 1357 din Codul civil, a fost admisă acțiunea civilă formulată de partea civilă R.E. și obligă inculpatul la plata către această parte civilă a sumei de 500 lei cu titlu de despăgubiri civile - daune materiale.

S-a luat act că persoana vătămată P.L. renunță la acțiunea civilă exercitată în cursul urmăririi penale.

S-a luat act că persoanele vătămate S.O., Ministerul Cercetării și Inovării și Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila” nu se constituie părți civile în cauză.

S-a luat act că persoanele citate în calitate de persoane vătămate în acest dosar, S.C. T.C. IFN S.R.L. și S.C. E.C. S.R.L. nu s-au constituit părți civile în cauză.

În baza art. 112 alin. (1) lit. e) C.pen., s-a luat față de inculpat măsura de siguranță a confiscării speciale a sumei de 800 lei.

În baza art. 274 alin. (1) C.pr.pen., a fost obligat inculpatul Ș.V.C. la plata către stat a sumei de 1.200 lei reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat (600 lei din faza de urmărire penală și 600 lei din faza de cameră preliminară și de judecată).

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că:

Prin rechizitoriul nr. 10834/P/2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București din data de 28.12.2017, înregistrat pe rolul instanței la data de 29.12.2017 sub nr.40618/299/2017, a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, inculpatul Ș.V.C., sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de furt calificat, prevăzute de art. 228 - art. 229 alin. (2) lit.b) C.pen. (persoane vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării) și în art.228 - art. 229 alin. (1) lit. b) și alin. (2) lit. b) C.pen. (persoane vătămate P.L., R.E. și Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”) fiecare cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., ambele cu aplic. art.38 alin. (1) C.pen..

În actul de sesizare a instanței a fost reținută următoarea situație de fapt:

1. În data de 01.11.2017, în intervalul orar 14:25-14:45, inculpatul Ș.V.C. a pătruns fără drept în camera 318 de la etajul 3, a auditorului public intern O.S., din clădirea Ministerului Cercetării și Inovării, situată pe str. D. I. M., nr. 21 – 25, Sector 1, București, de unde a sustras o geantă ce conținea un laptop marca Sony Vaio SVS, cu încărcătorul aferent, un hard – disk extern cu capacitatea de 1 TB, dosare de serviciu și acte personale pe numele „S.O.”, precum și un ceas de mână bărbătesc marca Vostok Europe, valoarea prejudiciului fiind de 6300 de lei.

2. La data de 20.11.2017, ora 17:39, inculpatul Ș.V.C. a sustras un portofel de culoare neagră, cu inscripția „Lasaki”, în care se aflau un card de sănătate, un card de călătorii, act de identitate, card de salarii și sumele de 500 de lei și 10 euro din geanta persoanei vătămate P.L. și două portofele, unul de culoare aurie și unul de culoare bej, în care se aflau carduri bancare, carte de identitate, permis de conducere, card de sănătate, suma de 100 de lei și două inele de argint în valoare de 400 de lei, din geanta persoanei vătămate R.E., ambele genți aflându-se în cabinetul asistentelor din Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”, de pe Calea Griviței, nr. 4, Sector 1, București, unde inculpatul a pătruns fără drept.

Situația de fapt a fost reținută în cursul urmăririi penale pe baza următoarelor mijloace de probă: declarații persoană vătămată S.O.; proces-verbal de cercetare la fața locului și planșa fotografică anexă; declarație martor C.M.; proces-verbal recunoaștere planșă foto C.M.; proces-verbal de vizionare imagini video; declarațiile persoanei vătămate P.C.L.; declarațiile persoanei vătămate R.E.; declarația martorei E.C.D.; declarația martorei Ș.V.G.; proces-verbal de cercetare a locului faptei; proces-verbal de vizionare imagini video; declarațiile inculpatului Ș.V.C..

Prin același rechizitoriu s-a dispus clasarea cauzei cu privire la D.L. (concubina inculpatului), în temeiul art. 16 alin. (1) litera b) teza I C.pr.pen. (fapta nu este prevăzută de legea penală), sub aspectul infracțiunii de tănuire, prev. de art. 270 C.pen., întrucât din probele administrate în cauză nu reiese, dincolo de orice dubiu rezonabil, că aceasta a cunoscut sau că a prevăzut că bunurile sustrate de inculpat și valorificate de ea provin din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

Prin încheierea de cameră preliminară din data de 19.02.2018, definitivă prin încheierea din data de 29.03.2018 a judecătorului de cameră preliminară de la Tribunalul București – Secția I penală, în baza art. 346 alin. (1) C.pr.pen., s-a constatat competența teritorială și materială a Judecătoriei Sectorului 1 București, legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. 10834/P/2017 din data de 28.12.2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București privind pe inculpatul Ș.V.C., trimis în judecată sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de furt calificat, prevăzute de art. 228 - art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen. (persoane vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării) și de art. 228 - art. 229 alin. (1) lit. b) și alin.(2) lit. b) C.pen. (persoane vătămate P.L., R.E. și Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”), fiecare cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., ambele cu aplic. art. 38 alin.(1) C.pen.. În

baza aceluiași text de lege, s-a constatat legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală în dosarul nr. 10834/P/2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București și s-a dispus începerea judecării cauzei privind pe acest inculpat.

Pe parcursul camerei preliminare și judecării, starea de arest a inculpatului a fost menținută cu respectarea termenelor prevăzute de lege.

De asemenea, în faza de cameră preliminară a fost depus a depus la dosar, prin mediator, un acord de mediere încheiat între inculpat și persoana vătămată S.O. (filele 7-12), precum și un acord de mediere încheiat de același inculpat cu Ministerul Cercetării și Inovării (filele 17-21).

În condițiile în care în acest ultim acord de mediere nu apărea mențiunea unui împuternicit al ministrului, iar semnătura de la rubrica ministru nu aparținea acestuia (existând mențiunea ”p.”, ceea ce semnifică faptul că o altă persoană a semnat pentru ministru), judecătorul de cameră preliminară, cu ocazia verificării măsurii preventive, a pus în vedere în mai multe rânduri, apărătorului ales al inculpatului, să facă demersuri în vederea indicării numelui acestui împuternicit, precum și procura de reprezentare.

La dosar, a fost înaintată adresa nr. 1300/23.04.2018 a Ministerului Cercetării și Inovării, la care a fost anexat Ordinul nr. 262/16.02.2018 (filele 75-84).

Pentru primul termen de judecată, instanța a dispus citarea în calitate de persoane vătămate a societăților T.C. IFN S.R.L. și E.C. S.R.L. (persoane de la care au fost ridicate, în cursul urmăririi penale, bunurile sustrase de către inculpat, bunuri care au fost amanetate, contra cost, către aceste persoane), cu mențiunile prevăzute în art. 20 C.pr.pen..

În cursul cercetării judecătorești, inculpatul a solicitat aplicarea dispozițiilor art. 374 alin. (4), art. 375 și art. 396 alin. (10) C.pr.pen., declarația acestuia de recunoaștere a faptelor fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei.

La dosar a fost comunicată, la solicitarea din oficiu a instanței, fișa de cazier judiciar a inculpatului.

Inculpatul nu a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

Analizând ansamblul probator administrat în cauză în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, prin prisma acuzațiilor și a apărărilor formulate, a probelor administrate și a dispozițiilor legale în materie, prima instanță a reținut următoarele:

În fapt:

1. În data de 01.11.2017, în intervalul orar 14:25-14:45, inculpatul Ș.V.C. a pătruns fără drept în camera 318 de la etajul 3, a auditorului public intern O.S., din clădirea Ministerului Cercetării și Inovării, din București, de unde a sustras o geantă ce conținea un laptop marca Sony Vaio SVS, cu încărcătorul aferent, un hard – disk extern cu capacitatea de 1 TB, dosare de serviciu și acte personale pe numele „S.O.”, precum și un ceas de mână bărbătesc marca Vostok Europe, valoarea prejudiciului fiind de 6300 de lei.

2. La data de 20.11.2017, ora 17:39, inculpatul Ș.V.C. a sustras un portofel de culoare neagră, cu inscripția „Lasaki”, în care se aflau un card de sănătate, un card de călătorii, act de identitate, card de salarii și sumele de 500 de lei și 10 euro din geanta persoanei vătămate P.L. și două portofele, unul de culoare aurie și unul de culoare bej, în care se aflau carduri bancare, carte de identitate, permis de conducere, card de sănătate, suma de 100 de lei și două inele de argint în valoare de 400 de lei, din geanta persoanei vătămate R.E., ambele genți aflându-se în cabinetul asistentelor din Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”, de pe Calea Griviței, nr. 4, Sector 1, București, unde inculpatul a pătruns fără drept.

1. În ceea ce privește prima faptă, instanța a reținut această situație de fapt pe baza următoarelor probe:

Prin plângerea penală formulată la data de 02.11.2017, persoana vătămată S.O. a învederat că este angajat al Ministerului Cercetării și Inovării din București, str. Mendeleev nr. 21-25, iar la data de 01.11.2017 se afla la sediul MCI, iar în jurul orei 14:48 a părăsit biroul său situat la camera 318 pentru aproximativ 30 de minute. La întoarcerea în birou, a constatat că de pe fotoliul din birou a dispărut o geantă în care se afla un laptop Sony SVS, o memorie externă de 1000 GB, un încărcător pentru laptop, dosare și documente personale, astfel că a solicitat sprijin compartimentului IT pentru a viziona înregistrările video de pe holurile MCI. În timp ce viziona înregistrările video, a fost anunțat că geanta sa a fost găsită pe etajul II, astfel că s-a deplasat în acel loc, ocazie cu care a constatat că din geantă lipsesc laptop-ul Sony SVS, memoria externă de 1000 GB și încărcătorul pentru laptop. Continuând vizionarea înregistrărilor, a constatat că pe holul de la etajul III, o persoană de sex masculin pleacă cu 2 genți, una fiind a sa, și menționează că la etajul 2, când persoana respectivă coboară scările, are asupra sa doar o geantă, indiciu că cealaltă geantă a fost abandonată la etajul II, unde a fost găsită de un coleg al persoanei vătămate.

Din declarația persoanei vătămate S.O. rezultă aceleași aspecte învederate prin plângerea penală, precizând că instituția în care lucrează are o intrare principală și o intrare secundară, ambele prevăzute cu pază, precum și că, împreună cu bunurile menționate mai sus, i-a fost sustras și un ceas rusesc de mână, în valoare de aproximativ 3000 de lei. Persoana vătămată a declarat că biroul în care își desfășoară activitatea ca auditor public intern nu este deschis publicului, pe ușa de acces fiind scris „ANCS camera 318 auditor public intern O.S.”.

Cu ocazia efectuării cercetării la fața locului, s-a constatat că accesul în clădirea MCI este prevăzut cu pază umană, fiind dispuse două posturi de control acces, unul de la firma de pază, iar al doilea de la Jandarmeria Română. Totodată, nu au fost relevate urme papilare.

Din declarația martorului C.M. rezultă că aceasta este angajată în cadrul Ministerului Cercetării și Inovării, unde își desfășoară activitatea în calitate de referent, iar în data de 01.11.2017 se afla de serviciu când, în jurul orelor 14:30, a fost abordată pe holul etajului 3, în dreptul biroului cu nr. 315, de o persoană necunoscută de sex masculin, de aproximativ 28 de ani, care s-a oferit să îi vândă o carte pentru copii. Martora a refuzat și și-a continuat drumul, fără să urmărească persoana respectivă, deși accesul persoanelor străine în acel loc este strict interzis. După câteva ore, a aflat de la S.O. că acea persoană a sustras din biroul cu nr. 318 o geantă de culoare neagră, în care se aflau 4 dosare, un laptop marca Sony Vaio, un hard extern și un ceas de mână rusesc, ulterior persoana care a sustras geanta abandonând-o, împreună cu cele 4 dosare, la etajul al 2-lea al Ministerului.

Martora C.M. a recunoscut din planșe foto pe inculpatul Ș.V.C. ca fiind cel care, la data de 01.11.2017, a sustras geanta persoanei vătămate S.O. din interiorul Ministerului Cercetării și Inovării, astfel cum reiese din procesul-verbal de recunoaștere din planșe foto, încheiat în acest sens.

Cu ocazia audierii în cauză, martora D.L. a declarat că în data de 01.11.2017, în jurul orei 17:00, în timp ce se afla la adresa de domiciliu, a venit concubinul său Ș.V.C. - cu care are o relație de aproximativ 2 ani - care i-a arătat mai multe bunuri, respectiv un laptop de culoare neagră, un ceas cu o brățară din piele de culoare neagră și un hard disk extern de culoare neagră, cu cablu USB micro USB, spunându-i că a fost la mama lui, de unde a luat aceste bunuri, și i-a cerut martorei să îl însoțească la un amanet pentru a le amaneta și a face rost de bani. Martora s-a deplasat împreună cu Ș.V.C. la un amanet situat pe Bd. Iuliu Maniu din București, lângă un magazin Mega Image, unde martora a amanetat ceasul pe baza datelor sale din buletin, întrucât

concubinul său și-a pierdut cartea de identitate. Martora a încheiat un contract de amanet, după care a încasat suma de 400 de lei. Nu au amanetat atunci și laptop-ul, întrucât concubinul său i-a spus că are treabă în zona Piața Unirii și că o să meargă acolo, iar în ceea ce privește hard disk-ul extern cu cablul USB, acestea au rămas la adresa de domiciliu a martorei, unde se află și în prezent. Martora arată că, de la organele de poliție, a aflat că bunurile menționate mai sus provin din săvârșirea unei infracțiuni, concubinul său neaducându-i la cunoștință aceste aspecte. Martora menționează că numitul Ș.V.C. vine deseori cu bunuri la locuința martorei, bunuri despre care îi spune fie că le-a cumpărat având defecte, intenționând să le repare pentru a le vinde pe bani mai mulți, fie că le are de la amici ai lui, bunuri pe care martora le-a amanetat împreună cu sus-numitul, pe baza actului său de identitate, la mai multe amanete din București.

Potrivit procesului - verbal de redare imagini video surprinse de camerele de supraveghere video din incinta Ministerului Cercetării și Inovării la data de 01.11.2017, pe holul imobilului de mai sus:

- se observă o persoană de sex masculin, îmbrăcată cu o pereche de blugi de culoare albastră, rupți, geacă de culoare neagră, identificată ca fiind inculpatul Ș.V.C..

- la ora 14:24:55 se observă cum inculpatul trece de poarta de acces a clădirii MCI, la ora 14:25:06 se află în curtea acestuia, iar la ora 14:25:11 iese din raza de acțiune a camerei de supraveghere video.

- în înregistrările existente în folder-ul intitulat „Camera Parter Colț” se poate observa cum numitul Ș.V.C., la ora 14:25:25, intră în clădire, fiind urmat de o persoană de sex masculin, cu care poartă o discuție în holul imobilului după care, la ora 14:25:52, ajunge în dreptul liftului, acesta purtând pe umărul stâng o geantă de culoare neagră, iar la ora 14:26:31 urcă în lift și iese din raza de acțiune a camerei de supraveghere video.

- în înregistrările existente în folder-ul intitulat „Cam Etaj3” se poate observa cum la ora 14:39:59 numitul Ș.V.C. intră în raza de acțiune a camerei de supraveghere video, având pe umărul stâng o geantă de culoare neagră, se află în capătul holului și bate la fiecare ușă de acces în birou, iar acolo unde găsește ușa de acces deschisă, intră.

- la ora 14:42:01, se poate observa cum numitul Ș.V.C. se află pe holul imobilului, ținând în mâna dreaptă un obiect ce pare a fi o mapă de culoare deschisă, este urmat de o persoană de sex feminin care iese dintr-un birou, la ora 14:42:07 poartă o discuție pe hol cu

aceasta după care, la ora 14:42:15 bate iar la ușa de acces în birou, intră, după care, la ora 14:42:28, iese din raza de acțiune a camerei de supraveghere video.

- în înregistrările existente în folder-ul intitulat „CamEtaj4” se poate observa cum, la ora 14:35:42, inculpatul intră în raza de acțiune a camerei de supraveghere, la ora 14:35:42 se află pe holul clădirii, ținând în mâini o mapă de culoare deschisă, iar pe umărul stâng o geantă de culoare neagră, iar la ora 14:35:52 iese din raza de acțiune a camerei de supraveghere video.

La dosar au fost depuse și următoarele contracte de amanet:

- contract de amanet nr. C0217009849/02.11.2017, încheiat între T.C. IFN - S.R.L. – creditor - și D.L. – debitor – în baza căruia debitorul predă creditorului un ceas VOSTOK EUROPE WATER RESITANT pentru suma de 350 de lei;

- contract de amanet nr. (..), încheiat între E.C. S.R.L. – creditor și D.L. – debitor – prin care cea din urmă predă creditorului un laptop marca Sony SVS 1312 2013 INTEL CORE și un încărcător, contra sumei de 450 de lei.

Potrivit procesului-verbal întocmit la data de 21.12.2017, de Secția 1 Poliție, persoanei vătămate S.O. i-au fost restituite laptop-ul, hard disk-ul și ceasul de mână marca Vostok Europe, sustrase de inculpatul Ș.V.C..

Cu ocazia audierii în cauză, inculpatul Ș.V.C. a declarat că, la începutul lunii noiembrie a anului 2017, a mers la clădirea Ministerului Cercetării și Inovării din București, str. D.I. M. nr. 21-25, cu scopul de a vinde cărți. Înainte de a intra în clădire, a fost oprit de un domn în uniformă care l-a întrebat unde merge, iar el i-a spus că merge la etajul 3, la o doamnă al cărei nume nu și-l amintește și, înainte de a-l lăsa să intre, domnul respectiv i-a cerut cartea de identitate însă, deși nu o avea la el, l-a lăsat să intre. Inculpatul a declarat că în cursul verii a mai fost în această clădire și a vândut cărți angajaților, despre care crede că îl cunosc din vedere. Inculpatul a intrat în clădire, a urcat la mai multe etaje, unde a luat contact cu mai multe persoane din mai multe birouri pentru a le vinde cărți, iar la un moment dat, posibil la etajul 3, a bătut la ușa unui birou și, deși nu i-a răspuns nimeni, a intrat în birou unde a văzut o geantă de laptop lăsată nesupravegheată și, fără să se uite în ea, a luat-o și a ieșit din birou cu intenția de a sustrage. A coborât un etaj și a scos din geanta respectivă un laptop marca Sony Vaio, cu încărcător, un hard-disk extern cu capacitatea de 1 TB și un ceas marca Vostok Europe și a pus aceste bunuri în geanta sa personală cu care intrase în clădire. A abandonat geanta furată din birou și a ieșit din clădire cu laptop-ul marca Sony Vaio cu încărcător, un hard disk extern și un

ceas marca Vostok Europe, și-a sunat concubina, pe numita D.L., pe care a chemat-o cu cartea sa de identitate, și a rugat-o să amaneze bunurile furate. D.L., fără să știe că aceste bunuri sunt furate, a lăsat laptop-ul la un amanet din zona Unirii, iar ceasul la un amanet din zona Lujerului. Hard-disk-ul extern a rămas la inculpat, dorind să-l vândă și pe acesta.

2. În ceea ce privește cea de-a doua faptă, instanța a reținut această situație de fapt pe baza următoarelor probe:

Potrivit procesului verbal de deplasare la caz, întocmit la data de 20.11.2017, de Secția 3 Poliție, la aceeași dată, în jurul orei 18:50, organele de poliție au fost sesizate prin Serviciul 112 să se deplaseze pe Calea Griviței din București, la nr. 4, la Spitalul Clinic de Nefrologie „Doctor Carol Davila”, unde se reclamă furt din geantă. Ajunse la fața locului, organele de poliție au identificat persoanele vătămate ca fiind numitele P.L.C. și R.E.. Cu aceeași ocazie, s-a procedat și la vizionarea camerelor de supraveghere video din incinta Spitalului, observându-se că la ora 17:39, o persoană de sex masculin, în vârstă de aproximativ 20-25 de ani, îmbrăcată cu o geacă neagră cu glugă, având o bluză de culoare galbenă, o pereche de adidași de culoare roșie, o pereche de blugi albaștri și care avea pe umăr o geantă, s-a prezentat la secția Nefrologie, a intrat în camera în care asistentele își țin bunurile, unde a stat în jur de un minut, după care a ieșit din cameră și s-a deplasat spre ieșirea principală din spital, pe unde a și ieșit.

Potrivit aceluiași proces-verbal, una din asistente a informat organele de poliție că persoana de mai sus s-a deplasat și la alt etaj, unde spunea că vinde cărți, precum și că, cu persoana în cauză se mai afla și o persoană de sex feminin, care se afla în capătul holului, fiind îmbrăcată cu o geacă de culoare neagră, cu guler din puf, cu părul prins în coc, cu o bluză de culoare galbenă, blugi albaștri, pantofi albi, iar pe braț avea o geantă de culoare albă, aceasta părând că îl așteaptă pe cel menționat mai sus.

Cu ocazia efectuării cercetării la fața locului, au fost relevate două urme digitale, ridicate de pe exteriorul ușii de acces în camera asistentelor, de pe rama PVC.

Cu ocazia audierii în cauză, persoana vătămată P.C.L., asistent medical la Spitalul Clinic de Nefrologie „Carol Davila”, a declarat că la data de 20.11.2017 se afla la serviciu, iar în jurul orei 17:15 a luat geanta personală dintr-un sertar din camera asistentelor, a luat o pastilă și a așezat geanta pe dulap, deoarece a fost chemată la un pacient. A revenit în aproximativ 10 minute, când a constatat că geanta sa are fermoarul deschis, astfel că a verificat conținutul acesteia și a constatat că lipsește portofelul în care avea card-ul de sănătate al mamei sale, cartea

sa de identitate, legitimația de serviciu, un card BCR , suma de 550 de lei și 10 Euro. În continuare, persoana vătămată a strigat-o pe colega sa, care a venit în camera respectivă și care a constatat că și ei îi lipsește portofelul. Persoana vătămată menționează că, în momentul în care a plecat inițial din cabinet, a închis ușa de acces, dar nu a încuiat-o, precizând totodată că nu s-a aflat nimeni în cabinet în momentul furtului. Ulterior comiterii infracțiunii, persoana vătămată a vizionat imaginile surprinse de camerele video din spital, ocazie cu care a constatat că în momentul în care a ieșit din cabinet, a trecut pe lângă un individ îmbrăcat într-o geacă verde kaki, aceasta fiind singura persoană care a intrat în cabinet în timp ce în interior nu se mai afla nimeni.

Cu ocazia audierii în cauză, persoana vătămată R.E., asistent medical la Spitalul Clinic de Nefrologie „Carol Davila”, a declarat că în data de 20.11.2017, în intervalul orar 07:00 – 19:00, și-a desfășurat activitatea la schimbul de zi, iar la intrarea în serviciu a așezat geanta pe canapeaua de consultații din camera asistentelor, cu nr. 62, iar în jurul orei 17:40 a strigat-o colega sa „Cristina”, care mi-a spus că i s-a furat portofelul, astfel că s-a deplasat la cabinet și a constatat că geanta sa era deschisă, iar din interior i-au fost furate două portofele, primul de culoare aurie, în care se aflau suma de 100 de lei, bijuterii din argint, în valoare de aprox. 300 de lei, și al doilea de culoare bej, din piele, model vechi cu prindere prin clips, în care avea acte personale. Ulterior, împreună cu colega sa, au vizionat imaginile înregistrate cu aparatura de supraveghere video a spitalului, ocazie cu care a constatat că, după ce colega sa a plecat din birou și până ce aceasta s-a întors și a constatat furtul, singura persoană care a intrat în birou era un bărbat necunoscut, îmbrăcat cu o geacă de culoare verde kaki, cu adidași roșii și cu o geantă pe umăr.

Cu ocazia audierii în cauză în cursul urmăririi penale, martora Ș.V.G. a declarat că este angajată în calitate de îngrijitor la Spitalul Clinic de Nefrologie „Carol Davila”, iar în această calitate, la data de 20.11.2017, în jurul orei 17:20, se afla la intrarea în camera asistentelor medicale, situată în Corpul C, etaj 1, din cadrul Spitalului Clinic de Nefrologie „Carol Davila”, unde curăța podeaua cu mopul, iar la un moment dat de ea s-a apropiat un bărbat despre care își amintește doar că era brunet și că era îmbrăcat într-o geacă de culoare verde-kaki, care în zona gulerului avea pe interior culoarea galbenă. Acest bărbat a întrebat martora dacă nu dorește să cumpere cărți de la el, iar martora a răspuns negativ, după care a plecat de lângă ea. Ulterior, martora a aflat de la o asistentă care se numește P.C. că atât ei cât și altei colege, care se

numește E., i-au fost sustrase portofelele, astfel că s-au deplasat toate la portar, întrucât acolo exista un monitor pe care au vizionat înregistrările efectuate cu aparatura de supraveghere video a spitalului. Cu această ocazie, martora a observat cum bărbatul care o întrebase dacă vrea să cumpere cărți a intrat în camera asistentelor, moment în care martora și-a dat seama că el este autorul furtului.

Cu ocazia audierii în cauză, martora E.C.D. a declarat că este angajată ca medic la Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”, desfășurându-și activitatea într-un birou comun al altor medici, situat la etajul I, corpul C al spitalului, iar în după-amiaza zilei de 20.11.2017, după ora 15:00, se afla singură în biroul medicilor, moment în care ușa s-a deschis și în birou a intrat un bărbat despre care își amintește că era îmbrăcat într-o geacă de culoare verde kaki, iar acesta, fără a fi întrebat, i-a spus martorei că poate să îi ofere niște cărți de la editura „Litera”, martora refuzând. Ulterior, a aflat de la colegile sale că din camera asistentelor au fost sustrase niște portofele, precum și că a vizionat mai multe imagini înregistrate de camerele video din spital, ocazie cu care a observat în imagini pe bărbatul de mai sus.

Potrivit procesului-verbal de redare imagini video surprinse de camerele de supraveghere video amplasate în incinta spitalului, la data de 20.11.2017, la ora 17:20, se observă:

- pe coridor o persoană de sex masculin, constituție normală, păr închis la culoare, scurt, îmbrăcat cu o geacă verde kaki, cu glugă a cărei căptușeală este de culoare galbenă, pe sub care poartă o bluză cu fermoar și care poartă o pereche de încălțăminte tip sport, de culoare roșie, iar pe umăr are o geantă de culoare neagră.

- bărbatul intră pe culoarul unde este montată camera de supraveghere, se oprește în dreptul ușii de acces în cabinetul în care se găseau gențile persoanelor vătămate și discută cu o persoană de sex femeiesc, angajată în cadrul spitalului, care la acel moment spăla podeaua coridorului și cea a cabinetului în care persoanele vătămate își lăsaseră gențile personale.

- la ora 17:20:34, persoana de sex bărbătesc descrisă mai sus pleacă în direcția din care a venit.

- după plecarea acestuia, în/din acel cabinet intră și ies persoane, angajați ai Spitalului Clinic de Nefrologie „Carol Davila”.

- la ora 17:38:33, din cabinetul în cauză ies două persoane de sex femeiesc, angajate ale spitalului, una dintre ele fiind persoana care mai devreme spăla podeaua coridorului, iar cealaltă

fiind numita P.C.L., una dintre persoanele vătămate, aceasta din urmă trăgând după ea ușa de acces în cabinet, care rămâne întredeschisă.

- ulterior, la ora 17:39:04, se observă cum individul de mai sus pătrunde în cabinetul în care se găseau gențile persoanelor vătămate, împinge ușa, fără a o închide complet, iar la ora 17:39:23 ușa în cauză este închisă complet.

- la ora 17:39:32, individul descris mai sus iese din cabinet, închizând ușa după el.

- ulterior, la ora 17:43:31, în cabinet intră persoana vătămată R.E. și iese din cabinet la ora 17:46:05, lăsând ușa deschisă, după care se întoarce la ora 17:46:16, unde stă până la ora 17:47:36.

- la ora 17:54:32, persoana vătămată P.C.L. revine în cabinet.

Cu ocazia audierii în cauză în cursul urmăririi penale, inculpatul Ș.V.C. a declarat că în data de 20.11.2017 a fost în Spitalul Clinic de Nefrologie „Carol Davila” în jurul orei 17:30, că se recunoaște în imaginile video puse la dispoziție de spital, dar că nu a sustras niciun bun. Inculpatul a declarat că a intrat în acel spital pentru a vinde cărți, fiind angajat al Editurii „Litera”.

S-a mai reținut că inculpatul Ș.V.C. a recunoscut în totalitate faptele care îi sunt imputate în fața instanței de judecată.

În acest context, s-a apreciat că rezultă indubitabil că inculpatul a săvârșit infracțiunile ce sunt reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței.

În drept, fapta inculpatului Ș.V.C. constând în aceea că în data de 01.11.2017, în intervalul orar 14:25-14:45, a pătruns fără drept în camera 318 de la etajul 3, a auditorului public intern O.S., din clădirea Ministerului Cercetării și Inovării, situată pe str. D. I. Mendeleev, nr. 21 – 25, Sector 1, București, de unde a sustras o geantă ce conținea un laptop marca Sony Vaio SVS, cu încărcătorul aferent, un hard – disk extern cu capacitatea de 1 TB, dosare de serviciu și acte personale pe numele „S.O.”, precum și un ceas de mână bărbătesc marca Vostok Europe, valoarea prejudiciului fiind de 6300 de lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie, prevăzută în art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., ambele în concurs real prevăzut în art. 38 alin.(1) C.pen..

Fapta inculpatului Ș.V.C. constând în aceea că la data de 20.11.2017, ora 17:39, a sustras un portofel de culoare neagră, cu inscripția „Lasaki”, în care se aflau un card de sănătate, un

card de călătorii, act de identitate, card de salarii și sumele de 500 de lei și 10 euro din geanta persoanei vătămate P.L. și două portofele, unul de culoare aurie și unul de culoare bej, în care se aflau carduri bancare, carte de identitate, permis de conducere, card de sănătate, suma de 100 de lei și două inele de argint în valoare de 400 de lei, din geanta persoanei vătămate R.E., ambele genți aflându-se în cabinetul asistentelor din Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”, de pe Calea Griviței, nr. 4, Sector 1, București, unde inculpatul a pătruns fără drept, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie, prevăzută în art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (1) lit. b) și alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., ambele în concurs real prevăzut în art. 38 alin. (1) C.pen..

Instanța a constatat că cele două infracțiuni de furt calificat sunt săvârșite în stare de recidivă postexecutorie în raport de pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 559 din data de 25.08.2011 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, definitivă prin decizia penală nr. 2007/20.10.2011 a Curții de Apel București. Instanța constată că inculpatul a fost liberat condiționat din executarea acestei pedepse la data de 01.04.2014 cu un rest de pedeapsă de 615 zile. Astfel, pentru pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 8 luni închisoare din cadrul pedepsei rezultante, termenul de reabilitare judecătorească de 4 ani [prevăzut în art. 166 alin. (1) lit. a) C.pen.] s-ar fi împlinit după data săvârșirii faptelor deduse judecării. În consecință, inculpatul a săvârșit faptele deduse judecării în stare de recidivă postexecutorie.

În ceea ce privește elementul material al laturii obiective a infracțiunilor de furt calificat, s-a apreciat că acesta constă în acțiunea de luare a unor bunuri mobile aparținând persoanelor vătămate, fără consimțământul lor, în scopul însușirii bunurilor pe nedrept.

În cazul ambelor infracțiuni s-a reținut incidența art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., din următoarele considerente:

S-a reținut această agravantă în situația în care fapta de furt s-a săvârșit prin violare de sediu profesional.

Infracțiunea de furt prin violarea sediului profesional, are o structură complexă. Pe lângă elementul material al infracțiunii de furt constând în acțiunea de luare a unui bun mobil din posesia sau detinerea unei persoane fizice sau juridice fără consimțământul acesteia, în scopul însușirii pe nedrept, în conținutul acestei infracțiuni complexe intră ca element circumstanțial prevăzut de art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., și acțiunea de pătrundere fără drept în sediul

profesional al persoanei vătămate, respectiv acțiunea ce constituie și elementul material al infracțiunii de violare a sediului profesional prevăzută de art. 225 C.pen..

Sediul profesional este, conform art. 225 C.pen., spațiul în care persoana fizică sau juridică își desfășoară activitatea profesională.

În cauză, s-a constatat că inculpatul Ș.V.C., a sustras bunurile dintr-o încăpere – birou al auditorului public intern S.O., spațiu aparținând Ministerului Cercetării și Inovării, în cazul primei infracțiuni, respectiv dintr-o încăpere – cabinetul asistentelor medicale din cadrul Spitalului Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”, spațiu aparținând acestei unități medicale. Ca atare, instanța constată că acele spații au destinația de loc în care persoanele juridice își desfășoară activitatea profesională.

Din această perspectivă, constatând că infracțiunea de furt calificat prevăzută în art.229 alin. (2) lit. b) C.pen. este o infracțiune complexă, instanța a reținut că persoane vătămate sunt atât persoana fizică căreia i s-au sustras bunurile, cât și persoana juridică în sediul căreia inculpatul a pătruns fără drept. Ca atare, pentru a se constata încetarea procesului penal ca urmare a încheierii unui acord de mediere, cum a solicitat inculpatul în cazul primei infracțiuni, este necesară încheierea unui acord de mediere în acest sens cu ambele persoane vătămate, respectiv atât cu persoana vătămată S.O. (cu care de altfel s-a și încheiat un astfel de acord de mediere), cât și cu persoana vătămată Ministerul Cercetării și Inovării.

Sub acest ultim aspect, s-a reținut faptul că deși s-a depus un acord de mediere încheiat cu Ministerul Cercetării și Inovării, se constată că acesta nu este semnat de reprezentantul legal al acestui minister – ministrul, iar persoana care a semnat acest înscris nu a deținut nicio împuternicire specială în acest sens pentru a putea semna acordul de mediere, nefiind suficient un simplu mandat general de reprezentare. Astfel, neexistând voința expresă a reprezentantului legal al ministerului în cauză în sensul de a se încheia un acord de mediere care să conducă la încetarea procesului penal față de inculpat, instanța nu poate da curs solicitărilor inculpatului, urmând însă să aibă în vedere aceste aspecte la individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica prin orientarea pedepsei spre minim, chiar în condițiile în care prejudiciul cauzat, dar recuperat, este unul substanțial.

În consecință, instanța nu a dispus încetarea procesului penal cum a solicitat inculpatul cu privire la prima infracțiune, ci a analizat în continuare întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii și condițiile tragerii la răspundere a inculpatului pentru această infracțiune.

În cazul infracțiunii săvârșite în data de 20.11.2017 au fost reținute și dispozițiile art.229 alin. (1) lit. b) C.pen. întrucât în ziua respectivă, la ora de săvârșire a infracțiunii, era instalat întunericul.

Urmarea imediată a infracțiunilor de furt calificat constă în deposedarea persoanei vătămate de bunurile aflate în posesia sa și trecerea bunurilor sustrate în posesia inculpatului.

Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată este dovedită cu certitudine de întreg materialul probatoriu administrat în cauză, sustragerea bunurilor datorându-se în exclusivitate săvârșirii de către inculpat a infracțiunilor de furt calificat.

Latura subiectivă a infracțiunilor este realizată sub forma intenției directe reglementate de art. 16 alin. (3) lit. a) C.pen., inculpatul prevăzând rezultatul faptelor și urmărind producerea lui prin săvârșirea acelor fapte. Așadar, vinovăția inculpatului rezultă din procesele verbale de viziune a înregistrărilor camerelor de supraveghere, din depoziția martorilor și depozițiile persoanelor vătămate coroborate cu declarațiile inculpatului, prin care acesta a recunoscut săvârșirea faptelor și modalitatea de comitere.

La individualizarea pedepselor ce au fost aplicate inculpatului, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute în art. 74 C.pen. raportate în prezenta cauză, respectiv gradul ridicat de pericol social al faptelor comise, circumstanțele personale ale inculpatului (cunoscut cu antecedente penale inclusiv pentru fapte contra patrimoniului, conform fișei de cazier judiciar), faptele deduse judecății în prezenta cauză fiind săvârșite de inculpat în stare de recidivă postexecutorie, și circumstanțele concrete ale săvârșirii faptei, respectiv săvârșirea faptei în public, prin violare de sediu profesional, în timpul nopții în cazul celei de-a doua infracțiuni. Astfel, instanța a avut în vedere gradul ridicat de pericol social al faptelor concretizat în valorile sociale care au fost vătămate – patrimoniul persoanei și relațiile sociale care se formează în jurul acestor valori, dar și obiectul material al infracțiunilor. S-a avut în vedere în cazul primei infracțiuni faptul că prejudiciul, chiar dacă este unul considerabil, a fost recuperat în totalitate, iar inculpatul a făcut demersuri în vederea încheierii unor acorduri de mediere cu persoanele vătămate. În cazul celei de-a doua infracțiuni, instanța a reținut că prejudiciul, relativ scăzut, nu a fost recuperat în totalitate, precum și faptul că îndrăzneala de care a dat dovadă inculpatul, profitând de faptul că personalul medical din acea instituție este angrenat în alte activități prin care se asigură tratamentul adecvat pacienților, în detrimentul supravegherii propriilor bunuri, imprimă faptei concret săvârșite un grad de pericol ridicat.

Prin urmare, având în vedere împrejurările mai sus-expuse, s-a apreciat că scopul pedepsei poate fi atins prin aplicarea unei pedepse al cărei quantum va fi orientat la minimul special prevăzut de lege în cazul primei infracțiuni și puțin peste minim în cazul celei de-a doua infracțiuni. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 229 alin. (2) C.pen. limitele de pedeapsă prevăzute de lege sunt de la 2 ani la 7 ani închisoare, care prin aplicarea prevederilor art. 396 alin. (10) C.pr.pen. – incidente în cauză devin de la 1 an și 4 luni la 4 ani și 8 luni închisoare. Totodată, raportat la starea de recidivă postexecutorie a inculpatului, prin aplicarea art. 79 alin. (3) și art. 43 alin. (5) C.pen., minimul special al infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie este de 2 ani închisoare, iar maximul special este de 7 ani închisoare, instanța orientând pedepsele între aceste limite.

S-a apreciat că nu sunt incidente în cauză circumstanțe atenuante legale și judiciare, de natură să atragă reducerea cu o treime a limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunile de furt calificat.

Așadar, constatând că faptele există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite de inculpat, instanța, potrivit art. 396 alin. (2) C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul Ș.V.C. la o pedeapsă de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie (fapta din data de 01.11.2017 – persoane vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării) prevăzută în art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și la o pedeapsă de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie (fapta din data de 20.11.2017 – persoane vătămate P.L., R.E. și Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”) prevăzută în art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (1) lit. b) și alin. (2) lit. b) C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) și art. 396 alin. (10) C.pr.pen., apreciind că pedepsele astfel cum vor fi stabilite și aplicate sunt de natură să asigure atingerea scopurilor preventiv-educative și sancționatorii ale pedepsei.

S-a apreciat că atitudinea inculpatului față de valorile sociale sus-menționate vin în contradicție cu exercițiul acestor drepturi. Astfel, în raport de natura faptei săvârșite, instanța a apreciat că aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii dreptului de a alege, care este o valoare fundamentală într-o societate democratică, nu ar fi proporțională și justificată față de scopul limitării exercițiului acestui drept, motiv pentru care, raportat și la prevederile art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, au fost interzise

inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară și respectiv accesorie, drepturile prevăzute în art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

Cu privire la modalitatea de executare a pedepsei rezultante a închisorii stabilite, s-a apreciat că disprețul major al inculpatului față de normele de drept (inculpatul fiind anterior condamnat pentru alte fapte penale, conform fișei de cazier judiciar), faptele deduse judecății fiind săvârșite de inculpat în stare de recidivă postexecutorie, reprezintă o împrejurare care îndreptățește instanța să considere că reeducarea poate fi asigurată doar prin executarea pedepsei închisorii în detenție.

Cu privire la latura civilă, s-a constatat că persoanele vătămate S.O., Ministerul Cercetării și Inovării și Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila” nu se constituie părți civile în cauză.

De asemenea, s-a luat act că persoana vătămată P.L. renunță la acțiunea civilă exercitată în cursul urmăririi penale, declarând în fața instanței de judecată că și-a recuperat prejudiciul cauzat, motiv pentru care nu s-a dispus nici confiscarea specială a sumei de bani sustrase de la aceasta.

În ceea ce privește acțiunea civilă exercitată de către partea civilă R.E., s-a constatat că aceasta a declarat în fața instanței de judecată că nu a recuperat suma de 500 lei formată din suma de 100 de lei aflată în geantă și 400 lei contravaloarea celor două inele de argint.

Având în vedere considerentele pe latura penală a cauzei, s-a apreciat ca fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale prevăzute în art. 1357 C.civ. (fapta ilicită – infracțiunea dedusă judecății, prejudiciul cauzat și nerecuperat în sumă de 500 lei, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția sub forma intenției directe).

S-a luat act că persoanele citate în calitate de persoane vătămate în acest dosar, T.C. IFN S.R.L. și E.C. S.R.L. nu s-au constituit părți civile în cauză.

În aceste condiții, suma totală de 800 lei obținută de inculpat prin amanetarea unora dintre bunurile sustrase de la persoana vătămată S.O., conform contractelor de amanet existente la dosarul cauzei, s-a apreciat că se impune a fi confiscată în baza art. 112 alin. (1) lit. e) C.pen..

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul Ș.V.C., solicitând, în esență, încetarea procesului penal pentru infracțiunea de furt calificat comisă la data de 01.11.2017, ca urmare a încheierii acordurilor de mediere cu persoanele vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și

Inovării, și reindividualizarea pedepsei aplicate pentru infracțiunea de furt calificat comisă la data de 20.11.2017, în sensul reducerii acesteia.

Examinând legalitatea și temeinicia hotărârii apelate, în raport de criticile formulate, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept, în temeiul dispozițiilor art. 417 alin. (2) C.pr.pen., Curtea a reținut următoarele:

Prima instanță a reținut în mod corect, pe baza evaluării probelor administrate în cauză, situația de fapt, Curtea însușindu-și în întregime motivarea sentinței atacate, sub acest aspect, pe care nu le-a reluat, urmând a răspunde punctual motivelor de apel formulate.

În ce privește infracțiunea de furt calificat pentru care a fost trimis în judecată inculpatul Ș.V.C., din data de 01.11.2017, în dauna persoanelor vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării, la dosarul cauzei s-au depus două acorduri de mediere (din data de 19.01.2018 și din data de 16.03.2018 - f.22-23, 33-35 dosar Judecătorie), încheiate de inculpatul Ș.V.C. cu fiecare dintre persoanele vătămate.

Astfel fiind, întrucât inculpatul a încheiat acorduri de mediere cu persoanele vătămate din cauză, trebuie să se dispună încetarea procesului penal față de acesta, în baza art. 396 alin. (6) rap. la art. 16 alin. (1) lit. g) C.pr.pen., hotărârea apelată urmând a fi desființată sub acest aspect (ca urmare a admiterii apelului inculpatului), întrucât soluția de condamnare a inculpatului Ș.V.C. pentru infracțiunea de furt calificat, prev. de art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) și art. 43 alin. (5) C.pen. (fapta din data de 01.11.2017) este nelegală.

Referitor la acordul de mediere încheiat de inculpat cu Ministerul Cercetării și Inovării, prima instanță a reținut că nu a fost legal încheiat, întrucât persoana care a semnat ca reprezentat al Ministerului nu avea mandat în acest sens.

În condițiile în care la dosarul cauzei a fost înaintată adresa nr. 1300/23.04.2018 a Ministerului Cercetării și Inovării, la care a fost anexat Ordinul nr. 262/16.02.2018 (filele 75-84), privind delegarea unor atribuții ale ministrului, printre care și aceea de reprezentant legal (inclusiv în justiție), către secretarul general, iar acordul de mediere nr.68/16.03.2018, încheiat între inculpat și Ministerul Cercetării și Inovării poartă viza de ieșire a Ministerului Cercetării și Inovării (nr. 894 – v.f.76 dosar Judecătorie), Curtea a apreciat că nu există niciun dubiu că acesta reflectă voința reală a persoanei vătămate, astfel că trebuie să i se dea efectele prevăzute de legea procesual penală.

În drept, fapta inculpatului Ș.V.C. constând în aceea că la data de 20.11.2017, ora 17:39, a sustras un portofel de culoare neagră, cu inscripția „Lasaki”, în care se aflau un card de sănătate, un card de călătorii, act de identitate, card de salarii și sumele de 500 de lei și 10 euro din geanta persoanei vătămate P.L. și două portofele, unul de culoare aurie și unul de culoare bej, în care se aflau carduri bancare, carte de identitate, permis de conducere, card de sănătate, suma de 100 de lei și două inele de argint în valoare de 400 de lei, din geanta persoanei vătămate R.E., ambele genți aflându-se în cabinetul asistentelor din Spitalul Clinic de Nefrologie „Dr. Carol Davila”, de pe Calea Griviței, nr. 4, Sector 1, București, unde inculpatul a pătruns fără drept, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în stare de recidivă postexecutorie, prevăzută în art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (1) lit. b) și alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art.41 alin. (1) C.pen..

Infracțiunea a fost săvârșită în stare de recidivă postexecutorie în raport de pedeapsa de 4 ani și 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. 559 din data de 25.08.2011 pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, definitivă prin decizia penală nr. 2007/20.10.2011 a Curții de Apel București, din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat la data de 01.04.2014, cu un rest de pedeapsă de 615 zile, în condițiile în care pentru pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 8 luni închisoare din cadrul pedepsei rezultante, termenul de reabilitare judecătorească de 4 ani [prevăzut în art. 166 alin. (1) lit. a) C.pen.] s-ar fi împlinit după data săvârșirii faptei deduse judecătii.

Referitor la individualizarea pedepsei, Curtea a reținut criteriile prevăzute de art. 74 C.pen. În acest sens, a avut în vedere pericolul social al infracțiunii, reflectat în limitele de pedeapsă stabilite de legiuitor [reduse cu o treime, în condițiile art. 396 alin. (10) C.pr.pen., și majorate cu jumătate, potrivit art. 43 alin. (5) C.pen.], forma calificată a infracțiunii, atitudinea inculpatului, care a recunoscut săvârșirea faptelor.

Inculpatul nu s-a sustras de la urmărirea penală și de la judecată în condițiile în care s-a aflat sub puterea unor măsuri preventive în cauză și este recidivist (mai fiind condamnat la pedepse cu închisoarea pentru infracțiuni de furt, în perioada 2010-2011).

Analizând fișa de cazier judiciar, Curtea a constatat că inculpatul, în vârstă de 28 de ani, fără ocupație stabilă sau loc de muncă (deși are 12 clase), și-a făcut un adevărat modus vivendi din obținerea de venituri altfel decât prin mijloace legale, remarcându-se o adevărată apetență a făptuitorului pentru săvârșirea de infracțiuni îndreptate împotriva patrimoniului.

Așadar, pedepsele aplicate inculpatului până în prezent și-au dovedit pe deplin ineficiența, nereușind să-și atingă scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, respectiv de formare a unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială.

Acestea fiind spuse, a apreciat că se impunea chiar aplicarea unei pedepse mai ferme (peste minim), care să implice o perioadă mai mare de detenție, timp în care inculpatul să-și formeze o asemenea atitudine, prin asimilarea fără superficialitate a noțiunilor educative învederate de organele de specialitate ce funcționează în cadrul sistemului penitenciar.

Prin urmare, Curtea a considerat că nu se justifică sub nicio formă scăderea cuantumului pedepsei închisorii la care s-a oprit prima instanță pentru infracțiunea comisă de inculpat (situat la minimul prevăzut de lege), prin reținerea de circumstanțe atenuante, dat fiind că pedepsele anterioare cu închisoarea aplicate pentru fapte de același gen nu au fost de natură a-și îndeplini scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni.

Deși a mai beneficiat de clemența organelor judiciare pentru motive legate de circumstanțele personale, inculpatul nu a înțeles să își îndrepte comportamentul, prin conduita sa dovedind dispreț față de valorile sociale ocrotite de lege.

În cauză, s-a arătat, nu se justifică nici reținerea de circumstanțe atenuante, nefiind incidente dispozițiile art. 75 C.pen., atitudinea de recunoaștere a faptei fiind deja valorificată prin reducerea limitelor de pedeapsă prevăzută de lege.

Nu sunt întrunite nici condițiile privind suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, prevăzute de art. 91 alin. (1) lit. b) și d) C.pen., întrucât inculpatul este recidivist.

Față de aceste considerente, Curtea, în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen., a admis apelul declarat de inculpatul Ș.V.C. împotriva sentinței penale nr. 290 din 10 mai 2018 a Judecătoriei Sectorului 1 București, desființează, în parte, hotărârea menționată și, rejudecând:

A repus în individualitatea lor pedepsele aplicate inculpatului Ș.V.C.

În baza art. 396 alin. (6) rap. la art. 16 alin. (1) lit. g) C.pr.pen., a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului Ș.V.C., pentru infracțiunea de furt calificat, prev. de art. 228 alin. (1) – art. 229 alin. (2) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (1) și art. 43 alin. (5) C.pen. (fapta din data de 01.11.2017), ca urmare a încheierii unor acorduri de mediere (din data de 19.01.2018 și din data de 16.03.2018 - f.22-23, 33-35 dosar Judecătorie) cu persoanele vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării.

A luat act că persoanele vătămate S.O. și Ministerul Cercetării și Inovării, prin acordul de mediere, au arătat că nu mai au nicio pretenție civilă față de inculpat, prejudiciul fiind acoperit integral prin restituire.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței apelate, care nu sunt contrare prezentei.

În baza art. 422 și art. 424 alin. (3) C.pr.pen., a dedus durata reținerii și arestării preventive de la data de 7.12.2017 la data de 19.07.2018.

6. Măsuri de siguranță. Confiscarea specială. Restituirea lucrurilor.

- Codul penal, art. 112 alin. (1) lit. e),
- Codul de procedură penală, art. 255

În cauză sunt incidente dispozițiile art. 255 C.pr.pen., iar nu cele ale art. 112 alin. (1) lit.e) C.pen.

Astfel, la data de 20.10.2017 inculpatul Ș.I. a predat organelor de poliție suma de 237 lei, ca fiind o parte din suma dobândită în urma comiterii infracțiunii de tâlhărie, însă la termenul de judecată din data de 06.03.2018 persoana vătămată A.N. a declarat că nu dorește să se constituie parte civilă în cauză, deoarece și-a recuperat integral prejudiciul (fila 44 dosar fond), fiindu-i restituită suma de bani.

Conform art. 112 alin. (1) lit. e) C.pen., se impune confiscarea de la infractor a bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

Așadar, situația premisă avută în vedere de textul de lege este aceea în care deși există un prejudiciu, persoana vătămată fie nu se constituie parte civilă în cauză, fie dorește doar o acoperire parțială a prejudiciului, așa încât în mod firesc se impune confiscarea bunurilor sau a sumelor de bani obținute din comiterea infracțiunii și care nu sunt restituite persoanei vătămate sau nu servesc la despăgubirea acesteia, pentru ca infractorul să nu aibă nici un folos de pe urma săvârșirii activității ilicite. În cauză, însă, suma de 237 de lei nu se impune a fi confiscată ca urmare a faptului că nu ar servi la despăgubirea părții civile, atâta timp cât partea civilă a fost despăgubită, fiindu-i acoperit integral prejudiciul, inculpatul Ș.I. plătind

partea sa de prejudiciu (plata fiind efectuată în numele inculpatului) și, deci, nerămânând cu nici un folos de pe urma comiterii infracțiunii.

În acest context, devin incidente dispozițiile art. 255 C.pen., Curtea urmând a dispune restituirea către inculpatul Ș.I. a sumei de 237 lei (aflată în plicul de la fila 156 DUP) ridicată de la inculpat în cursul urmăririi penale conform dovezii aflate la fila 155 DUP).

(Sectia a II-a Penală, decizia nr. 984/A din data de 6 august 2018)

Prin sentința penală nr.113 din 27.04.2018 pronunțată de Judecătoria Oltenița, s-au hotărât următoarele:

1. În baza art. 47 C.pen. raportat la art. 233-234 alin. (1) lit. d), cu aplicarea art. 77 lit. a) și art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin.(10) C.pr.pen. a fost condamnat inculpatul Ș.I., la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la tâlhărie.

S-a constatat că infracțiunea dedusă judecății este concurentă cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare prin sentința penală cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București.

A fost descontopită pedeapsa rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare aplicată inculpatului Ș.I. prin sentința penală cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741 A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București, înlătură sporul de 8 luni închisoare aplicat inculpatului și repune în individualitatea lor pedepsele stabilite în sarcina inculpatului de 3 ani închisoare pentru săvârșirea faptei prev. de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 35 alin (1) C.pen., art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și pedeapsa de 2 ani închisoare stabilită în sarcina inculpatului Ș.I. pentru săvârșirea faptei prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen..

În baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) C.pen. s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită cea mai grea de 3 ani închisoare la care se adaugă sporul de o treime din celelalte

pedepse (3 ani și 2 ani), respectiv 1 an și 8 luni urmând ca inculpatul să execute pedeapsa de 4 ani și 8 luni de zile.

În baza art. 67 C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 4 (patru) ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 65 C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

S-a constatat că inculpatului i-a mai fost aplicată pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 3 ani și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 3 ani pentru cele două infracțiuni concurente prev. de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. prin sentința penală cu nr.74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr.1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București precum și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) aplicată pe lângă fiecare dintre pedepsele anterior menționate.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 4 ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 45 alin. (5) teza a doua C.pen. s-a dispus ca inculpatul să execute o singură dată pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

S-a dispus executarea pedepsei în regim de detenție.

A fost anulat mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 136 din data de 15.12.2017 emis de Tribunalul Călărași în urma sentinței penale cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741 A din 15.12.2017 pronunțată de

Curtea de Apel București și dispune emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii de 4 ani și 8 luni închisoare.

În baza art. 72 C.pen. și art. 404 alin. (4) lit. a) C.pr.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Ș.I., de 4 ani și 8 luni închisoare, durata reținerii și a arestării preventive din data de 15.02.2017-21.02.2017, inclusiv și perioada 20.10.2017 la zi.

În baza art. 399 și art. 404 alin. (4) lit. b) C.pr.pen. a fost menținută starea de arest preventiv a inculpatului Ș.I..

În baza art. 7 alin. (1) din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpatul Ș.I., în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

2. În baza art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplicarea art. 77 lit. a) C.pen., art. 41 alin.(1) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. a fost condamnat inculpatul T.I., la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată.

S-a constatat că infracțiunea dedusă judecății a fost săvârșită de inculpatul T.I. în termenul de încercare de 2 (doi) ani a pedepsei de 1 an închisoare suspendată sub supraveghere, aplicată prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017.

În temeiul art. 96 alin. (4) a fost revocată suspendarea executării pedepsei cu închisoarea de 1 an aplicată prin Sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017 și dispune executarea pedepsei.

În temeiul art. 41 alin. (1) C.pen. rap la art. 43 alin. (1) s-a adăugat pedeapsa de 2 ani închisoare pronunțată pentru infracțiunea de tâlhărie calificată la pedeapsa de 1 an închisoare pentru care s-a dispus revocarea suspendării executării pedepsei, inculpatul urmând să execute 3 ani închisoare în regim de detenție.

În baza art. 67 alin. (1) C.pen. s-a interzis inculpatului T.I. ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 3 (trei) ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 65 alin. (1) și (3) C.pen. s-a interzis inculpatului T.I. ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 72 C.pen. și art. 404 alin. (4) lit. a) s-a dedus din durata pedepsei pronunțate durata arestării preventive de la data de 13.02.2017-14.06.2017 în baza mandatului de arestare preventivă nr. 1/UP/14.02.2017 emis de Judecătoria Oltenița pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 228 alin. (1) - 229 alin. (1) lit. b) și d) C.pen. rap. la art. 374 alin. (4) C.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen, precum și durata arestării preventive de la data de 20.10.2017 la zi pronunțată ca urmare a săvârșirii infracțiunii de tâlhărie calificată în dosarul penal cu nr.5361/269/2017.

S-a dispus executarea pedepsei în regim de detenție.

În baza art. 399 și art. 404 alin. (4) lit. b) C.pr.pen. a fost menținută starea de arest preventiv a inculpatului T.I..

În baza art. 7 alin. (1) din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpatul T.I., în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

3. În baza art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplicarea art. 77 lit. a) C.pen., art.374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. a fost condamnat inculpatul E.M., la o pedeapsă de 2 ani închisoare.

În baza art. 91 - 92 C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei și stabilește un termen de supraveghere de 3 (trei) ani.

În baza art. 93 alin. (1) C.pen. a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Călărași, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. b) și d) C.pen. s-a impus ca inculpatul să execute următoarele obligații: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții comunitare și să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanței.

În baza art. 93 alin. (3) C.pen., pe parcursul termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpatul să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei Municipiului Oltenița, Județul Călărași, pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă.

Datele vor fi comunicate Serviciului de Probațiune Călărași.

În baza art. 404 alin. (2) C.pr.pen. rap la art. 91 alin. (4) C.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C.pen., potrivit cărora nerespectarea măsurilor de supraveghere, neexecutarea obligațiilor ce îi revin pe durata termenului de supraveghere ori comiterea unei alte infracțiuni, determină revocarea suspendării sub supraveghere și, ca urmare, executarea pedepsei.

S-a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu din perioada 21.10.2017 – 06.03.2018.

A fost revocată măsura controlului judiciar instituită în sarcina inculpatului prin Încheierea din 06.03.2018 pronunțată în dosarul cu nr. 5361/269/2017.

În baza art. 7 alin. (1) din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpatul E.M., în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În temeiul art. 25 alin. (1) și art. 397 alin. (1) C.pr.pen. s-a luat act că prejudiciul creat părții civile, A.N. a fost recuperat în totalitate.

În baza art. 274 alin. (1) C.pr.pen. au fost obligați inculpații la plata sumei de 800 de lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat (cheltuieli efectuate în cursul urmăririi penale și faza de judecată).

Instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr.1582/P/2017 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Oltenița, au fost trimiși în judecată inculpații Ș.I., pentru săvârșirea infracțiunii de

instigare la tâlhărie calificată prev. și ped. de art. 47 C.pen. rap. la art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen. cu aplic. art. 77 lit. a) C.pen. și art. 41 alin. (1) C.pen.; T.I., pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată prev. și ped. de art. 233 – art. 234 alin. (1) lit. d) C.pen. cu aplic. art. 77 lit. a) C.pen. și E.M., pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată prev. și ped. de art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen. cu aplicarea art. 77 lit. a) C.pen.

Analizând actele și înscrisurile de la dosar (plângerea/declarațiile persoanei vătămate/părții civile, proces-verbal de cercetare la fața locului; declarațiile suspectilor/inculpaților; declarațiile martorilor; proces-verbal de vizionare a înregistrărilor video; proces verbal de examinare fizică a persoanei vătămate, proces-verbal de percheziție; dovada de predare/primire a sumei de 237 de lei de la inculpatul Ș.I.; acte care atestă împrumutul efectuat de către persoana vătămată) instanța de fond a reținut a reținut aceeași situație de fapt ca cea reținută în rechizitoriu, constând în aceea că în data de 20.10.2017, numitul A.N., a sesizat Poliția Oltenița cu privire la faptul că în seara de 19.10.2017 în timp ce se deplasa pe o alee neiluminată spre domiciliu a fost deposedat prin violență de un plic conținând suma de 2300 de lei.

Cu ocazia cercetărilor efectuate s-a constatat că în data de 19.10.2017, persoana vătămată A.N. a ridicat de la BRD, Sucursala Oltenița, cu titlu de împrumut, suma de 5300 lei din care, în după-amiaza aceleiași zile, a achitat datorii în cuantum total de 2920 lei, rămânând cu un rest de 2380 lei. În jurul orei 21.00, pentru a-și cumpăra țigări, s-a deplasat la magazinul cu program non-stop cunoscut sub numele „la Pironea”, situat pe bd. 1 Decembrie din Oltenița, unde s-a întâlnit cu varul sau, inculpatul Ș.I. zis V., care i-a cerut să-i facă cinste cu o bere. Persoana vătămată a petrecut alături de inculpat câteva ore în care a consumat mai multe beri pe care le-a achitat din cei 2380 lei, bani pe care îi ținea într-un plic, în buzunarul pantalonilor.

Observând ce sumă are asupra sa persoana vătămată, inculpatul a decis să o sustragă, scop în care i-a abordat pe inculpații E.M. și T.I. ce au sosit la un moment dat pe terasa magazinului. Astfel, le-a adus la cunoștința acestora că persoana vătămată are asupra sa o suma mare de bani și le-a propus ca în drumul acesteia spre casa, unul dintre ei să o imobilizeze într-un loc întunecat iar celalalt să îi ia plicul cu bani din buzunar, propunere pe care cei doi au acceptat-o imediat. Drept urmare, în jurul orei 23.00, când A.N. a plecat de la magazin, E.M. și T.I. l-au urmărit iar în momentul în care a ajuns pe pasajul neluminat dintre calea ferată și garaje, inculpatul E.M. l-a îmbrâncit. Din cauza stării de ebrietate în care se afla, A.N. a căzut iar după

ce E.M. i-a acoperit cu mana gura pentru a-l împiedica să strige după ajutor, T.I. i-a luat din buzunarul pantalonilor plicul cu banii. Cei doi inculpați au părăsit apoi locul faptei în fugă, îndreptându-se mai întâi spre locuința lui T.I. unde au ascuns banii, apoi spre magazin unde îi aștepta Ș.I.. Împreună cu acesta au revenit la locuința lui T.I. unde au împărțit o parte din bani, după care s-au întors la magazin unde, cu restul au cumpărat bere. La scurt timp aici a sosit și martorul C.N. zis Nucă, prin intermediul căruia l-au contactat pe martorul I.A. care i-a transportat pe toți patru cu autoturismul în București, la „dame de companie”. Au revenit în Oltenița în jurul orei 04.30 când s-au despărțit, fiecare mergând la domiciliul său.

De asemenea, inculpații au recunoscut săvârșirea faptelor.

Instanța de fond a constatat că, în drept:

- fapta inculpatului Ș.I., care, în noaptea de 19/20.10.2017 i-a determinat pe E.M. și T.I. să-l deposedeze prin violență pe A.N. de suma de 2300 de lei constituie infracțiunea de instigare la tâlhărie calificată, faptă prev. de art. 47 C.pen. rap. la art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplic. Art. 77 lit. a) și art. 41 alin. (1) C.pen..

- faptele inculpaților E.M. și T.I., care, în noaptea de 19/20.10.2017 la instigarea lui T.I., l-au deposedat prin violență pe A.N. de suma de 2300 de lei constituie infracțiunea de tâlhărie calificată, faptă prev. de art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplic. art. 77 lit. a) C.pen.

Pentru reținerea circumstanței de săvârșire a faptei de trei sau mai multe persoane împreună instanța de fond a constatat că nu este necesară prezența fizică a tuturor participanților la comiterea unei infracțiuni fiind suficientă conlucrarea acestora în realizarea aceluiași scop cum a fost și în cazul de față prin instigarea celor doi și urmărirea acestora din spate cum efectuează acte de autorat sub aspectul infracțiunii de tâlhărie.

Analizând latura obiectivă a instigării la infracțiunea de tâlhărie calificată, instanța de fond a reținut că activitatea inculpatului Ș.I. de a-i chema pe cei doi inculpați, de a le prezenta situația financiară a persoanei vătămate și de a le propune acestora ca în drumul acesteia spre casă să o urmărească și să îi sustragă banii întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la tâlhărie calificată. Fără activitatea și planul creat de inculpatul Ș.I. nu ar fi avut loc această infracțiune, numitul Ș.I. fiind cel care i-a determinat pe cei doi să comită o astfel de faptă.

Analizând latura obiectivă a infracțiunii de tâlhărie calificată, prevăzută de art. 233 alin. (1) - 234 alin. (1) lit. d) C.pen., instanța a reținut că elementul material constă în două activități strâns legate între ele și anume: activitatea principală specifică furtului, respectiv luarea pe

nedrept a unui bun mobil din posesia sau detinerea altuia, fără consimțământul acestuia; a doua activitate, constând în exercitarea de violențe asupra persoanei vătămate.

Astfel, s-a apreciat că acțiunea inculpaților, care, în noaptea de 19/20.10.2017 l-au depozitat prin violență pe A.N. de suma de 2300 de lei realizează elementul material al infracțiunilor de tâlhărie calificată, prevăzute de art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen..

Sub aspectul laturii subiective, s-a reținut că inculpații au acționat cu vinovăție în modalitatea intenției directe, conform dispozițiilor art. 16 alin. (3) lit. a) C.pen., întrucât au prevăzut rezultatul faptelor sale și au urmărit producerea acestora prin săvârșirea faptelor.

La individualizarea pedepsei aplicată inculpatului Ș.I., instanța de fond a reținut aplicarea dispozițiilor art. 74 C.pen., cu art. 396 alin. (10) C.pr.pen.; s-a reținut gravitatea faptelor comise de acestuia prin activitatea de a determina pe cei doi inculpați să comită această tâlhărie nu am fi fost în prezența unei infracțiuni. Prin urmare, activitatea acestuia de determinare și de convingere a celor doi să urmărească persoana vătămată și să-i ia banii are o contribuție însemnată în derularea acestui eveniment, ceilalți doi inculpați raliindu-se imediat la planul numitului Ș.I. De asemenea, având în vedere că pedeapsa prevăzută de lege pentru instigator este aceeași cu cea prevăzută de lege pentru autor instanța constată că nu este necesar ca aceasta să fie mai mică decât a autorilor ci în funcție de contribuția fiecărui participant să stabilească o pedeapsă concretă pentru fiecare.

Constatând contribuția indispensabilă a inculpatului Ș.I. la săvârșirea acestei tâlhării și ținând cont de circumstanțele reale și personale anterior menționate, instanța a apreciat că pentru îndreptarea conduitei inculpatului este adecvată și oportună aplicarea unor pedepse cu închisoarea cu regim de executare în penitenciar.

Instanța de fond a reținut faptul că inculpatul Ș.I. a săvârșit faptele în stare de recidivă postexecutorie, astfel încât în raport de art. 43 alin. (5) C.pen., limitele speciale ale pedepselor se vor majora cu jumătate iar ca urmare a recunoașterii faptelor inculpatul va beneficia de reducerea cu o treime a limitelor pedepsei. De asemenea fapta acesteia se află în concurs cu alte fapte pentru care inculpatul a fost deja condamnat la pedeapsa închisorii.

S-a mai constatat că inculpatului i-a mai fost aplicată pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 3 ani și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 3 ani pentru cele două infracțiuni concurente prev. de art. 3 alin. (1) din Legea

nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin.(5) C.pen., art.374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin. (1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. prin sentința penală cu nr.74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr.1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București precum și pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) aplicată pe lângă fiecare dintre pedepsele anterior menționate.

Referitor la individualizarea pedepsei aplicată inculpatului T.I., instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 74 C.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen.

Din fișa de cazier judiciar a inculpatului T.I. a rezultat că a săvârșit faptele în termenul de încercare de 2 (doi) ani a pedepsei de 1 an închisoare suspendată sub supraveghere, aplicată prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.

În concret, faptele reținute în sarcina inculpatului au o gravitate deosebită întrucât acesta a fost foarte ușor influențat în comiterea unei asemenea infracțiuni. Existența unor condamnări anterioare pentru inculpat nu a reprezentat un impediment pentru acesta să comită din nou fapte prevăzute de legea penală.

S-a mai constatat că infracțiunea dedusă judecății a fost săvârșită de inculpatul T.I. în termenul de încercare de 2 (doi) ani a pedepsei de 1 an închisoare suspendată sub supraveghere, aplicată prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017.

În ceea ce privește individualizarea pedepsei aplicată inculpatului E.M., instanța de fond a aplicat dispozițiile art. 396 alin. (10) C.pr.pen., și art. 74 C.pen., a urmărit doar sustragerea unei sume de bani de la o persoană cu care se afla în relații de rudenie, nu a exercitat violențe puternice asupra persoanei vătămate, nu are antecedente penale, prejudiciul a fost recuperat, acesta a arătat că regretă fapta comisă și dorește reintegrarea sa cât mai rapidă în societate prin găsirea unui loc de muncă care să îl ajute să-și crească copiii.

În concret, deși faptele reținute în sarcina inculpatului prezintă o gravitate sporită, instanța a constatat că acesta a fost influențat de alt inculpat, nu a conștientizat efectul unei asemenea

fapte iar persoana vătămată, A.N., prezentă în instanță, a arătat că inculpatului E.M. îi pare rău de ceea ce a făcut și că sunt rude.

Din fișa de cazier judiciar a inculpatului a rezultat că este la primul contact cu legea penală. Observând lipsa antecedentei penale a inculpatului instanța urmează a analiza în ce măsură aplicarea unui regim sancționator identic cu cel al unor inculpați recidiviști (Ș.I. și T.I.) ar ajuta la reeducarea acestuia și la integrarea sa în societate cât mai repede după săvârșirea unor fapte de o asemenea gravitate.

Inculpatul s-a aflat sub puterea unor măsuri restrictive de libertate precum reținerea, arestarea preventivă și arestul la domiciliu în perioada 21.10.2017-06.03.2018. Pe parcursul procesului acesta a arătat că a regretat fapta, a înțeles repercusiunile unei asemenea fapte și a căutat să-și găsească un loc de muncă.

Instanța a observat, de asemenea, că infracțiunea reținută nu a fost săvârșită cu violențe extreme, inculpații împingând victima la pământ, i-au pus mâna la ochi persoanei vătămate și i-au luat din buzunar plicul cu bani. Astfel, inculpatul nu a dat dovadă de o violență extremă cu ocazia săvârșirii infracțiunii de tâlhărie calificată ceea ce nu relevă o pericolozitate sporită a acestuia.

Ținând cont de circumstanțele reale și personale, instanța de fond a apreciat că pentru îndreptarea conduitei inculpatului este adecvată și oportună aplicarea unor pedepse cu închisoarea a cărei executare să fie suspendată sub supraveghere pe durata unui termen de încercare.

Pe latură civilă, persoana vătămată A.N. a declarat la 6.03.2018 că nu dorește să se constituie parte civilă în cauză și că prejudiciul a fost recuperat în totalitate.

Împotriva acestei hotărâri au formulat apeluri Parchetul de pe lângă Judecătoria Oltenița și inculpații Ș.I. și T.I., cauza fiind înregistrată la Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală la data de 18.07.2018 sub nr. 5361/269/2017 (2192/2018).

Motivele de apel ale Ministerului Public au vizat nelegalitatea și netemeinicia hotărârii instanței de fond, astfel:

- În mod greșit s-a reținut că inculpatul T.I. a săvârșit infracțiunea de tâlhărie calificată prevăzute de art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen. cu aplicarea art. 77 lit. a) C.pen., art.41 alin.(1) C.pen., art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. în stare de recidivă cu consecința

stabilirii unei pedepse conform art. 43 alin. (1) C.pen pentru care a fost condamnat la o pedeapsă de 1 an închisoare cu suspendarea sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 2 ani.

S-a reținut că infracțiunea de tâlhărie calificată a fost săvârșită în cursul termenului de încercare, în mod corect i s-a aplicat art. 96 alin. (4) C.pen., dispunând revocarea suspendării,, însă instanța de fond în mod greșit a stabilit pedeapsa pentru noua infracțiune potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă, în condițiile în care condamnarea anterioară viza o pedeapsă cu închisoarea de cel mult un an, existând pluralitate intermediară; astfel, ulterior revocării se impunea ca instanța de fond să contopească pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa aplicată prin sentința penală nr. 167/14.06.2017, conform dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.

Instanța de fond nu a aplicat inculpatului E.M. pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi, încălcându-se dispozițiile art. 67 alin. (2) și art. 65 alin. (1) C.pen.

Parchetul a opinat că se impunea ca inculpatului să-i fie aplicată pedeapsa complementară a interzicerii unuia sau mai multor drepturi dintre cele prevăzute de art. 66 alin. (1) C.pen. pe o perioadă de la 1 la 5 ani, pedeapsa urmând a fi executată de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei, astfel cu prevăd dispozițiile art. 68 alin. (1) lit. b) C.pen.

Astfel, raportat la prevederile art. 65 alin. (1) C.pen., inculpatului E.M. trebuia să-i fie aplicată și pedeapsa accesorie constând în interzicerea exercitării aceluiași drepturi, în măsura în care sunt dintre cele prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și d) - o) C.pen., pedeapsa urmând a fi executată din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până la pedeapsa principală este considerată ca executată.

-Instanța de fond nu a dispus cu privire la suma de 237 lei recuperată în cursul urmăririi penale de la inculpatul Ș.I., provenită din săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată.

Astfel, s-a arătat că la data de 20.10.2017, ulterior identificării ca participant la comiterea infracțiunii de tâlhărie, inculpatul Ș.I. a predat organelor de poliție suma de 237 lei, din suma dobândită din comiterea infracțiunii, ce a fost înaintată instanței odată cu dosarul cauzei. Astfel, în condițiile în care la termenul din 06.03.2018 persoana vătămată A.N. a declarat că nu dorește să se constituie parte civilă în cauză, deoarece și-a recuperat prejudiciul, în conformitate cu art. 112 alin. (1) lit. e) C.pen. se impunea confiscarea acestei sume de la inculpat.

- Instanța de fond trebuia să aplice pedepse peste minimul special prevăzut de lege inculpaților Ș.I. și T.I..

S-a arătat că inculpatul Ș.I. este recidivist, suferind mai multe condamnări, în principal pentru furt calificat; infracțiunea de instigare la tâlhărie calificată a comis-o în timp ce era cercetat pentru comiterea unor infracțiuni prevăzute de Legea nr. 143/2000, dosarul aflându-se pe rolul Curții de Apel București, la 8 luni după ce a fost pus în libertate de sub puterea unui mandat de arestare preventivă emis în cauză. A cunoscut însă consecințele comiterii unei noi fapte penale, gravitatea infracțiunii pentru care este cercetat în cauză, în noaptea de 19/20.10.2017 a evitat să se implice în executarea planului pe care l-a conceput în scopul deposedării persoanei vătămate de bani și, inițial, nu a recunoscut contribuția sa reală la activitatea infracțională.

S-a mai arătat că inculpatul T.I. a săvârșit infracțiunea din prezenta cauză la numai 4 luni după condamnarea la o pedeapsă de 1 an închisoare cu suspendarea sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 2 ani, pentru comiterea a două infracțiuni de furt calificat, prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 a Judecătoriei Oltenița, definitivă prin neapelare la 10.07.2017.

În mod greșit i-a fost aplicată o pedeapsă în quantumul minim prevăzut de lege, instanța de fond neținând cont de perseverența și specializarea infracțională a celor doi inculpați care dovedesc o pericolozitate sporită.

Apelantul inculpat Ș.I., prezent și asistat de avocat din oficiu, a formulat critici cu privire la individualizarea judiciară a pedepsei aplicate, în sensul aplicării unei pedepse mai blânde, ținând cont de faptul că și-a recunoscut fapta pentru care a fost cercetat și condamnat; a avut o atitudine sinceră, prejudiciul cauzat prin infracțiune fiind recuperat. A mai solicitat să se aibă în vedere și circumstanțele personale, are o situație foarte grea, cei doi frați ai săi fiind înregistrați cu grad de handicap, iar mama sa fiind în vârstă și cu o stare precară de sănătate.

Apelantul inculpat T.I., prezent și asistat de avocat din oficiu, a formulat critici tot cu privire la individualizarea pedepsei, arătând că pedeapsa rezultantă trebuia stabilită prin procedul contopirii cu pedeapsa stabilită prin sentința pronunțată în cealaltă cauză de către Judecătoria Oltenița. Referitor la quantumul pedepsei, s-a arătat că nu se impune stabilirea unei pedepse mai mari decât aceea stabilită de către instanța de fond, față de atitudinea procesuală, sinceră și de colaborare cu organele de cercetare penală, prejudiciul fiind recuperat, astfel încât

se impune menținerea pedepsei stabilită la cuantumul minim, care se va contopi la pedeapsa de 1 an stabilită prin sentința inițială.

Procedura în fața instanței de apel

Prezenți în fața instanței de apel, apelanții inculpați Ș.I. și T.I., precum și intimatul inculpat E.M. au arătat că nu doresc să dea declarații în fața instanței de apel, precizând că își mențin declarațiile date anterior în cauză.

Sub aspectul probatoriului, apelanții inculpați nu au formulat cereri, iar intimatului inculpat E.M. i s-a încuviințat proba cu înscrisuri constând în adeverință de la locul de muncă (f.28).

Curtea, analizând apelurile declarate în cauză în raport de criticile formulate, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. (2) C.pr.pen., a constatat că acestea sunt fondate pentru următoarele considerente:

În examenul propriu efectuat asupra cauzei în conformitate cu dispozițiile art. 420 alin.(8) C.pr.pen., Curtea a constatat că s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă că apelanții inculpați Ș.I., T.I. și intimatul inculpat E.M. se fac vinovați de comiterea infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea lor în judecată și condamnarea lor de către prima instanță, constând în aceea că:

- inculpatul Ș.I., în noaptea de 19/20.10.2017, i-a determinat pe E.M. și T.I. să-l deposeze prin violență pe A.N. de suma de 2300 de lei, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de instigare la tâlhărie, prevăzute de art. 47 C.pen. rap. la art.233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplic. art. 77 lit. a) și art. 41 alin. (1) C.pen

- inculpații E.M. și T.I., în noaptea de 19/20.10.2017, la instigarea lui T.I., au depozitat-o prin violență pe persoana vătămată A.N. de suma de 2300 de lei , fapte ce întrunesc, fiecare în parte, elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie calificată, prev. de art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplic. art. 77 lit. a) C.pen.

Relevante în acest sens, s-a arătat, sunt probele administrate în faza de urmărire penală (mențiunile procesului verbal de cercetare la fața locului și planșa foto aferentă care se coroborează cu conținutul procesului-verbal de vizionare a imaginilor video, precum și cu împrejurările de fapt ce rezultă din declarațiile inculpaților Ș.I., T.I. și E.M. și ale persoanei vătămate A.N., care sunt confirmate de declarațiile martorilor C.N., I.A., O.M. și M.I., dar și de mențiunile procesului verbal de examinare fizice a persoanei vătămate și ale procesului - verbal

de percheziție, respective ale înscrisurilor care atestă împrumutul efectuat de către persoana vătămată), pe care inculpații și le-au însușit în totalitate prin declarațiile date în fața primei instanțe, solicitând aplicarea dispozițiilor art. 375 C.pr.pen. privind procedura de judecată simplificată în cazul recunoașterii învinuirii (filele 41, 42, 43 dosar fond).

Totodată, inculpații nu au formulat critici sub aspectul încadrării juridice a faptelor [incluzând aici circumstanța agravantă prevăzută de art. 77 lit. a) C.pen.], Curtea observând că acele critici ale inculpatului T.I. (care a solicitat înlăturarea dispozițiilor privitoare la recidivă și aplicarea prevederilor art. 44 C.pr.pen. referitoare la pluralitatea intermediară, similar unuia dintre motivele de apel formulate de Ministerul Public) vizează – în esență – modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante în cauză, atâta timp cât trimiterea în judecată s-a realizat fără a se menționa la încadrarea juridică a faptei dispozițiile art. 41 C.pen., iar instanța de fond a reținut aceste dispoziții legale fără a apela la mecanismul oferit de art. 386 C.pr.pen. (schimbarea încadrării juridice a faptei).

În ceea ce privește motivele de apel referitoare la modul în care instanța de fond a realizat individualizarea judiciară a pedepsei, Curtea a apreciat că acestea sunt fondate, pedepsele aplicate nefiind judicios individualizate prin raportare la dispozițiile art. 74 C.pen., iar stabilirea pedepsei rezultante în cazul inculpatului T.I. nerealizându-se în mod legal.

Astfel, Curtea a constatat că la stabilirea cuantumului pedepsei trebuie să se țină cont de criteriile de individualizare prevăzute de art. 74 C.pen. împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 396 alin. (10) C.pr.pen. care prevăd că în cazul în care inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare a instanței și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza urmăririi penale, instanța, la stabilirea pedepsei, va ține cont de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii, iar în cazul inculpatului Ș.I. și de dispozițiile art. 43 alin. (5) C.pen. referitoare la majorarea limitelor speciale ale pedepsei prevăzute de lege cu jumătate în cazul recidivei postexecutorii.

În cauza de față, instanța de fond a aplicat inculpatului Ș.I. o pedeapsă de 3 ani închisoare, adică exact cuantumul minim prevăzut de lege. Reducerea pedepsei aplicate în cauză, astfel cum a solicitat apărarea, nu se impune, având în vedere faptul că inculpatul a reiterat în stare de recidivă un comportament ilicit constând în comiterea de fapte prevăzute de legea penală de același tip.

Totodată, susținerile Ministerului Public în sensul că pedeapsa este prea blândă sunt fondate, având în vedere că din mențiunile fișei de cazier judiciar (filele 32-35 dosar fond) inculpatul a comis infracțiunea în stare de recidivă postexecutorie în raport de pedeapsa de 4 ani închisoare stabilită prin sentința penală nr. 2690/20.12.2011 a Judecătorei Medgidia, rămasă definitivă prin nerecurare la data de 04.01.2012, din executarea căreia a fost liberat condiționat la data de 04.12.2012, în baza sentinței penale nr. 2932/29.11.2012, având un rest rămas neexecutat de 446 de zile.

Totodată, fapta din prezenta cauză este concurentă cu infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind traficul ilicit de droguri pentru care inculpatul a fost condamnat și i s-a stabilit o pedeapsă rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare prin sentința penală cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741 A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București.

Mai mult decât atât, inculpatul mai figurează în cazier cu alte trei condamnări definitive la pedeapsa închisorii, în anii 2003-2010, toate aceste pedepse fiind aplicate pentru sancționarea unui comportament ilicit similar - infracțiuni îndreptate contra patrimoniului, respectiv i s-au aplicat mai multe condamnări definitive pentru fapte îndreptate împotriva patrimoniului pronunțate de autorități judiciare din Spania între anii 2013-2016 tot pentru fapte îndreptate împotriva patrimoniului.

În același timp, însă, Curtea a observat că prejudiciul cauzat este unul de o valoare redusă, inculpatul a recunoscut și a regretat fapta comisă, așa încât în raport de antecedentele penale ale acestuia, dar și de gravitatea concretă a faptei se impune majorarea cuantumului pedepsei aplicate în cauză, însă la un nivel nu atât de ridicat ca cel solicitat de Ministerul Public, ci până la un quantum apropiat totuși de limita minimă prevăzută de lege. Prin urmare, va aplica inculpatului Ș.I. pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la tâlhărie calificată.

Având în vedere că fapta din prezenta cauză este concurentă cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința penală cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași, definitivă prin decizia penală nr. 1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București, se va aplica un spor de pedeapsă, întrucât aplicarea sporului constând într-o treime din totalul celorlalte pedepse aplicate pentru infracțiuni concurente este obligatoriu, fiind impus de prevederile art. 38 C.pen..

Cu privire la pedeapsa complementară, față de natura și gravitatea infracțiunii (ce reflectă o atitudine de sfidare de către inculpat a valorilor sociale referitoare la patrimoniu), de împrejurările în care fapta a fost săvârșită (prin instigarea altor persoane la comiterea infracțiunii de tâlhărie în vederea obținerii de venituri ilicite) și de persoana inculpatului (care a reiterat comportamentul ilicit de aceeași natură), Curtea a constatat nedemnitătea acestuia în exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, respectiv de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, sens în care este justificată aplicarea pedepsei complementare, pe lângă pedeapsa principală, a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) în condițiile art. 67 alin. (1) C.pen., astfel cum a apreciat și instanța de fond.

Referitor la pedeapsa accesorie, având în vedere că din dispozițiile art. 65 alin. (1) C.pen. rezultă că aplicarea pedepsei accesorii este obligatorie atunci când a fost aplicată pedeapsa complementară constând în interzicerea unor drepturi, instanța interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.(1) lit. a) și b) C.pen.

În ceea ce îl privește pe inculpatul T.I., Curtea a observat că instanța de fond a aplicat și acestuia o pedeapsă în cuantumul minim prevăzut de lege, similar inculpatului E.M., fără a ține cont de împrejurarea că inculpatul T.I. nu este la primul conflict cu legea penală, spre deosebire de intimatul E.M., care nu are antecedente penale. Astfel, din mențiunile fișei de cazier judiciar existentă la dosar (filele 35-36 dosar fond) rezultă că inculpatul a comis fapta din prezenta cauză în termenul de încercare de 2 ani stabilit prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017, prin care inculpatul T.I. a fost condamnat (tot pentru comiterea unei fapte prevăzute de legea penală și îndreptate împotriva patrimoniului) la pedeapsa închisorii de 1 an, a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere.

Așadar, s-a arătat, se impune majorarea pedepsei aplicate inculpatului la un quantum care să valorifice corect atât atitudinea de recunoaștere a acestuia, dar și circumstanțele sale personale, Curtea apreciind că o pedeapsă de 2 ani și 6 luni închisoare, deci orientată spre minim (dar nu în quantumul minim), este suficientă pentru a se realiza funcția coercitiv-educativă a pedepsei.

Referitor la mecanismul de stabilire a pedepsei rezultante în cazul acestui inculpat, ca urmare a revocării beneficiului suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 1 an închisoare menționate mai sus, Curtea a constatat că în mod eronat prima instanță a apreciat ca fiind incidente dispozițiile art. 41 C.pen., întrucât condamnarea definitivă anterioară a inculpatului nu este mai mare de 1 an închisoare, așa încât devin aplicabile dispozițiile art. 44 alin. (1) C.pen. care prevăd că există pluralitate intermediară de infracțiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

Totodată, legiuitorul a stabilit în mod neechivoc modalitatea de sancționare a pluralității intermediare, dispozițiile art. 44 alin. (2) C.pen. statuând că în acest caz pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni, deci nu prin sistemul adiționării, astfel cum în mod eronat a apreciat instanța de fond.

De altfel, și dispozițiile art. 96 C.pen., referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prevăd în alin. (5) că pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.

Pe cale de consecință, sentința apelată va fi desființată și sub aspectul modalității de stabilire a pedepsei rezultante aplicate în cauză inculpatului T.I.

În ceea ce îl privește pe inculpatul E.M., Curtea a constatat că apelul Ministerului Public este fondat, aplicarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi în cazul condamnării definitive pentru infracțiunea de tâlhărie calificată fiind obligatorie, conform dispozițiilor art. 234 alin. (1) lit. d) C.pen. raportat la art. 67 alin. (2) C.pen. Astfel, față de natura și gravitatea infracțiunii (ce reflectă o atitudine de sfidare de către inculpat a valorilor sociale referitoare la patrimoniu), de împrejurările în care fapta a fost săvârșită (inculpatul având, totuși, participația

cea mai redusă la comiterea faptei), dar și de persoana inculpatului (care este la primul contact cu legea penală), Curtea a constatat nedemnitățile acestuia în exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, respectiv de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, sens în care este justificată aplicarea pedepsei complementare, pe lângă pedeapsa principală, a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) în condițiile art. 67 alin. (1) C.pen., dar numai pe durata minimă prevăzută de lege, respectiv un an de la data rămânerii definitive a hotărârii.

Referitor la pedeapsa accesorie, având în vedere că din dispozițiile art. 65 alin. (1) C.pen. rezultă că aplicarea pedepsei accesorii este obligatorie atunci când a fost aplicată pedeapsa complementară constând în interzicerea unor drepturi, instanța va interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin.(1) lit. a) și b) C.pen., urmând a fi executată doar în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

În ceea ce privește confiscarea specială de la inculpatul Ș.I. a sumei de 237 de lei, Curtea a constatat că nu sunt fondate criticile Ministerului Public, apelul inculpatului Ș.I. urmând a fi admis cu privire la acest aspect, având în vedere că sunt incidente dispozițiile art. 255 C.pr.pen., iar nu cele ale art. 112 alin. (1) lit. e) C.pen.

Astfel, la data de 20.10.2017 inculpatul Ș.I. a predat organelor de poliție suma de 237 lei, ca fiind o parte din suma dobândită în urma comiterii infracțiunii de tâlhărie, însă la termenul de judecată din data de 06.03.2018 persoana vătămată A.N. a declarat că nu dorește să se constituie parte civilă în cauză, deoarece și-a recuperat integral prejudiciul (fila 44 dosar fond), fiindu-i restituită suma de bani.

Conform art. 112 alin. (1) lit. e) C.pen., se impune confiscarea de la infractor a bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

Așadar, situația premisă avută în vedere de textul de lege este aceea în care deși există un prejudiciu, persoana vătămată fie nu se constituie parte civilă în cauză, fie dorește doar o acoperire parțială a prejudiciului, așa încât în mod firesc se impune confiscarea bunurilor sau a sumelor de bani obținute din comiterea infracțiunii și care nu sunt restituite persoanei vătămate sau nu servesc la despăgubirea acesteia, pentru ca infractorul să nu aibă nici un folos de pe urma săvârșirii activității ilicite. În cauză, însă, suma de 237 de lei nu se impune a fi confiscată ca urmare a faptului că nu ar servi la despăgubirea părții civile, atâta timp cât partea civilă a fost

despăgubită, fiindu-i acoperit integral prejudiciul, inculpatul Ș.I. plătind partea sa de prejudiciu (plata fiind efectuată în numele inculpatului) și, deci, nerămânând cu nici un folos de pe urma comiterii infracțiunii.

În acest context, devin incidente dispozițiile art. 255 C.pen., Curtea urmând a dispune restituirea către inculpatul Ș.I. a sumei de 237 lei (aflată în plicul de la fila 156 DUP) ridicată de la inculpat în cursul urmăririi penale conform dovezii aflate la fila 155 DUP).

Față de aceste considerente, Curtea - în baza art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen. - a admis apelurile declarate de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Oltenița și de către inculpații Ș.I. și T.I. împotriva sentinței penale nr. 113/27.04.2018 pronunțată de Judecătoria Oltenița în dosarul nr. 5361/269/2017.

Va desființa în parte sentința penală apelată și rejudecând:

A descontopit pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului Ș.I. în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor.

În baza art. 47 C.pen. raportat la art. 233-234 alin. (1) lit. d), cu aplicarea art. 77 lit. a) și art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul Ș.I., la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la tâlhărie calificată.

În baza art. 67 C.pen. a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 4 (patru) ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 65 C.pen. a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

A constatat că infracțiunea dedusă judecării în prezenta cauză este concurentă cu infracțiunile pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare prin sentința penală cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București.

A descontopit pedeapsa rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare aplicată inculpatului Ș.I. prin sentința penală cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel

București, înlăturat sporul de 8 luni închisoare aplicat inculpatului și repus în individualitatea lor pedepsele stabilite în sarcina inculpatului de 3 ani închisoare pentru săvârșirea faptei prev. de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin.(1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen. și pedeapsa de 2 ani închisoare stabilită în sarcina inculpatului Ș.I. pentru săvârșirea faptei prev. de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplic art. 35 alin. (1) C.pen., art. 41 alin.(1) C.pen., art. 43 alin. (5) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen..

În baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) C.pen. a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani și 6 luni închisoare la care se adaugă sporul de o treime din celelalte pedepse (3 ani și 2 ani), respectiv 1 an și 8 luni urmând ca inculpatul să execute pedeapsa de 5 ani și 2 luni de zile.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) C.pen. a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. pe o perioadă de 4 ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 45 alin. (5) teza a doua C.pen. a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen. de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

A anulat mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 136 din data de 15.12.2017 emis de Tribunalul Călărași în urma sentinței penale cu nr. 74 din data de 27.07.2017 pronunțată de Tribunalul Călărași definitivă prin decizia penală nr. 1741/A din 15.12.2017 pronunțată de Curtea de Apel București și dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei închisorii conform dispozițiilor prezentei hotărâri.

A descontopit pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului T.I. în pedepsele componente, pe care le-a repus în individualitatea lor.

În baza art. 233-234 alin. (1) lit. d) C.pen., cu aplicarea art. 77 lit. a) C.pen., 44 alin.(1) C.pen., art. 374 alin. (4) C.pr.pen. și art. 396 alin. (10) C.pr.pen., l-a condamnat pe inculpatul T.I., la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie calificată.

În baza art. 67 alin. (1) C.pen. a interzis inculpatului T.I. ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul

autorității de stat, pe o perioadă de 3 (trei) ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 65 alin. (1) și (3) C.pen. a interzis inculpatului T.I. ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

A constatat că infracțiunea dedusă judecății a fost săvârșită de inculpatul T.I. în termenul de încercare de 2 (doi) ani stabilit prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017, prin care inculpatul a fost condamnat definitiv la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul art. 96 alin. (4) C.pen. a revocat suspendarea executării pedepsei cu închisoarea de 1 an aplicată prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017 și dispus executarea pedepsei.

În temeiul art. 96 alin. (5) C.pen. rap. la art. 44 alin. (2) C.pen. și art. 39 alin. (1) lit. b) C.pen. a contopit pedeapsa aplicată în prezenta cauză cu pedeapsa de 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. 167/14.06.2017 pronunțată de Judecătoria Oltenița, definitivă prin neapelare la data de 10.07.2017, dispunându-se ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare, la care se adaugă sporul obligatoriu de o treime din cuantumul celeilalte pedepse, în final inculpatul urmând să execute pedeapsa de 2 ani și 10 luni închisoare.

În baza art. 67 alin. (1) C.pen. a interzis inculpatului T.I. ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 3 (trei) ani după executarea pedepsei închisorii sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 65 alin. (1) și (3) C.pen. a interzis inculpatului T.I. ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

3. În baza art. 67 alin. (1) C.pen. rap. la art. 68 alin. (1) lit. b) C.pen. a interzis inculpatului E.M. ca pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin.(1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pe o perioadă de 1 (un) an de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri.

În baza art. 65 alin. (1) și (3) C.pen. a interzis inculpatului E.M. ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., respectiv de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă care se execută în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

4. În baza art. 255 C.pr.pen. a dispus restituirea către inculpatul Ș.I. a sumei de 237 lei (aflată în plicul de la fila 156 DUP) ridicată de la inculpat în cursul urmăririi penale conform dovezii aflate la fila 155 DUP).

A menținut în rest celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate, care nu contravin prezentei decizii.

În baza art. 422 C.pr.pen. rap. la art. 72 C.pen. și art. 404 alin. (4) lit. a) C.pr.pen. a dedus din durata pedepsei aplicate inculpatului Ș.I. durata reținerii și a arestării preventive din data de 15.02.2017-21.02.2017, respectiv de la 20.10.2017 la zi.

În baza art. 422 C.pr.pen. rap. la art. 72 C.pen. și art. 404 alin. (4) lit. a) C.pr.pen. a dedus din durata pedepsei aplicate inculpatului T.I. durata arestării preventive de la data de 13.02.2017-14.06.2017 în baza mandatului de arestare preventivă nr. 1/UP/14.02.2017 emis de Judecătoria Oltenița, precum și durata arestării preventive de la data de 20.10.2017 la zi.

În baza art. 275 alin. (3) C.pr.pen. cheltuielile judiciare avansate de stat în faza procesuală a apelului s-a dispus a rămâne în sarcina acestuia.

În baza art. 275 alin. (6) C.pr.pen. onorariile apărătorilor din oficiu, care au asigurat asistența juridică a inculpaților Ș.I. și T.I., în cuantum de câte 360 lei fiecare, s-a dispus a se suporta din fondurile Ministerului Justiției.

7. Plângere formulată împotriva ordonanței procurorului de prelungire a măsurii preventive a controlului judiciar. Termen. Modalitate de calcul. Tardivitate

C.pr.pen., art. 213 alin. (1), art. 215¹ alin. (5), art. 269 alin. (4)

Potrivit art. 215¹ alin. (5) rap. la art. 213 alin. (1) C.pr.pen., inculpatul poate face plângere împotriva ordonanței procurorului prin care s-a prelungit măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare. În condițiile în care termenul de 48 de ore prevăzut de dispozițiile legale a expirat, cel mai târziu, la data de 1.07.2018, ora 24.00, plângerea formulată de inculpată – la data de 2.07.2018 (data poștei) – este tardivă.

Nu sunt incidente dispozițiile art. 269 alin. (4) C.pr.pen., potrivit cărora „când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează”, întrucât acestea se aplică termenelor care se calculează „pe zile” (după cum rezultă din chiar formularea textului), și nu „pe ore”, cum este cazul termenului de formulare a plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a prelungit măsura controlului judiciar.

(Secția a II-a penală, înch. pen. din data de 13.07.2018)

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II-a Penală, la data de 05.07.2018 sub nr. 5393/2/2018, inculpata C.C.I., a arătat că după trecerea unei perioade de aproximativ 7 luni de control judiciar și a unei perioade anterioare de 2 luni de arest la domiciliu, aceasta măsură nu mai este necesară, așa cum arată dispozițiile art. 202 alin. (1) C.pen. Buna desfășurare a procesului penal poate fi realizată și fără ca inculpata să fie supusă vreunei măsuri preventive.

În ordonanța prin care s-a dispus prelungirea controlului judiciar, parchetul a motivat prelungirea exemplificând cu două hotărâri ale CEDO, hotărâri care nu se aseamănă cu învinuirile aduse inculpatei dar nu a motivat nici modul în care urmărirea penală ar fi influențată în mod negativ prin înlăturarea acestei măsuri preventive.

A arătat că a respectat obligațiile impuse și nu am încercat zădărnicierea aflării adevărului și că la acest moment, urmărirea penală poate fi definitivată fără a-i fi îngreunat dreptul de mișcare.

În drept, a invocat dispozițiile art. 215¹ alin. (5) C.pr.pen.

Analizând actele și lucrările dosarului cauzei judecătorul de drepturi și libertăți constată următoarele:

Prin ordonanța din data de 29.06.2018 emisă în dosarul penal nr. 64/P/2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, s-a dispus prelungirea măsurii preventive a controlului judiciar, pe o durată de 60 de zile, începând de la 03.07.2018, până la 31.08.2018, inclusiv, față de inculpata C.C.I., cercetată pentru săvârșirea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat și înșelăciune, în formă continuată (20 acte materiale), precum și pentru instigare la săvârșirea infracțiunii de fals informatic, în formă continuată (20 acte materiale), prev. de art. 367 alin. (1) C.pen. cu aplic. art. 41 alin. (1) C.pen., art. 244 alin. (1) și (2) C.pen., cu aplic. art. 35 alin. (1) C.pen. și art. 41 alin. (1) C.pen. și art. 47 C.pen. rap. la art. 325 C.pen., cu aplic. art. 35 alin. (1) C.pen., toate cu aplic. art. 38 alin. (1) C.pen..

2. În baza art. 215 alin. (1) și (2) a), d) și e) din Codul de procedură penală, pe durata măsurii controlului judiciar, s-a impus inculpatei C.C.I. respectarea următoarelor obligații:

a) să se prezinte la procuror, la judecătorul de drepturi și libertăți, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte va fi chemată;

b) să informeze de îndată organul judiciar în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței;

c) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea, conform programului de supraveghere întocmit sau ori de câte va fi chemată;

d) să nu depășească limita teritorială a țării decât cu încuviințarea prealabilă a organului judiciar;

e) să nu se apropie și să nu comunice direct sau indirect, pe nici o cale, cu reprezentanții părții civile C.A.S.M.B., cu suspectii/inculpații din cauză (...), cu martora denunțătoare I.A.A., precum și cu celelalte persoane audiate în calitate de martori în prezenta cauză;

fi să nu exercite profesiile, respectiv să nu desfășoare activitățile în exercitarea cărora a săvârșit faptele.

S-a pus în vedere inculpatei că, în cazul în care va încălca cu rea-credință oricare din obligațiile dispuse, față de aceasta se va solicita înlocuirea măsurii preventive a controlului judiciar cu măsura arestării preventive sau a arestului la domiciliu.

Analizând cu precădere aspectele invocate de procuror, referitoare la tardivitatea plângerii formulate de inculpata C.C.I. împotriva ordonanței din data de 29.06.2018 emisă în dosarul penal nr. 64/P/2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, Judecătorul de drepturi și libertăți reține următoarele:

Potrivit art. 215¹ alin. (5) rap. la art. 213 alin. (1) C.pr.pen., inculpatul poate face plângere împotriva ordonanței procurorului prin care s-a prelungit măsura controlului judiciar, în termen de 48 de ore de la comunicare.

Ordonanța din data de 29.06.2018 emisă în dosarul penal nr. 64/P/2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, prin care s-a dispus prelungirea măsurii preventive a controlului judiciar față de inculpata C.C.I., a fost comunicată inculpatei în aceeași zi, respectiv la 29.06.2018.

Prin urmare, termenul de 48 de ore prevăzut de dispozițiile legale anterior menționate pentru formularea plângerii a expirat, cel mai târziu, la data de 1.07.2018, ora 24.00, astfel că plângerea formulată de inculpată – la data de 2.07.2018 (data poștei – v. f. 19 dosar Curte) – este tardivă și va fi respinsă ca atare.

Nu sunt incidente în cauză dispozițiile art. 269 alin. (4) C.pr.pen., potrivit cărora „când ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează”, întrucât acestea se aplică termenelor care se calculează „pe zile” (după cum rezultă din chiar formularea textului), și nu „pe ore”, cum este cazul termenului de formulare a plângerii împotriva ordonanței procurorului prin care s-a prelungit măsura controlului judiciar.

Față de aceste considerente, va respinge, ca tardivă, plângerea formulată de inculpata C.C.I. împotriva ordonanței nr.64/P/2017 din 29.06.2018 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DNA – Secția de combatere a corupției. (...)

8. Mandat european de arestare. Executarea pedepsei închisorii. Cetățean străin, cu o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani. Informarea persoanei de data și locul dezbaterii procesului, consemnată în conținutul mandatului. Principiul recunoașterii și încrederii reciproce. Lipsa acordului persoanei solicitate de a executa pedeapsa în România. Inadmisibilitatea recunoașterii, pe cale incidentală, a hotărârii penale. Consecințe

- Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI), art. 4a

- Decizia - Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, considerentul (8)

- Legea nr. 302/2004, art. 98 alin. (2) lit. c) și i) și alin. (3), art. 155 alin. (1) lit. d) și alin.(2)

1. Nu este incident motivul opțional de refuz prevăzut de art. 98 alin. (2) lit. i) din Legea nr.302/2004, care transpune dispozițiile art.4a din Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI), în cazul în care, potrivit conținutului mandatului european de arestare (pct.3.2.), persoana solicitată nu a fost prezentă personal la judecată, dar a fost informată de data și locul dezbaterii procesului, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces.

Instanța de executare a mandatului european de arestare nu poate cenzura modalitatea de completare a mandatului european de arestare de către autoritatea emitentă și nu poate contesta cele consemnate de aceasta (întrucât nu este prevăzută de lege o asemenea posibilitate și ar fi și în contradicție vădită cu principiul recunoașterii și încrederii reciproce).

2. Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 98 alin. (2) lit. c) și alin. (3) din Legea nr.302/2004, rezultă că în situația în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea, iar persoana solicitată este cetățean român sau trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa în statul membru emitent, posibilitatea refuzării executării mandatului european de arestare, cu recunoașterea - pe cale incidentală - a hotărârii penale străine de condamnare, este un beneficiu recunoscut de lege în favoarea persoanei solicitate, de natură a asigura un just echilibru între necesitatea executării pedepselor stabilite prin hotărâri penale definitive pronunțate în statele membre ale Uniunii Europene și sporirea șanselor de reabilitare socială ale persoanei condamnate, prin executarea pedepsei într-un stat față de care aceasta are legături familiale, lingvistice, culturale, sociale sau economice sau de alt tip (v. considerentul (8) din Decizia - Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul

executării lor în Uniunea Europeană, transpusă de România prin Titlul VI din Legea nr. 302/2004).

Prin urmare, pornind de la această interpretare, coroborând dispozițiile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 302/2004 cu cele privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine din același act normativ [art. 155 alin. (1) lit. d) și alin. (2)], nu poate fi refuzată executarea mandatului european de arestare și nu se poate proceda, pe cale de consecință, la recunoașterea - pe cale incidentală - a hotărârii penale străine de condamnare, în absența consimțământului persoanei solicitate sub acest din urmă aspect, persoană care în cauză a refuzat expres recunoașterea hotărârii și executarea pedepsei în România.

(Secția a II-a penală, sentința penală nr. 169/F din data de 07.08.2018, definitivă dec. pen. nr. 702 din 23 august 2018 a Î.C.C.J., s.pen., prin care s-a luat act de retragerea contestației persoanei solicitate)

La data de 13.07.2018 a fost înregistrată pe rolul acestei instanțe, sub nr. 5573/2/2018, sesizarea nr. 1670/II-5/2018 formulată de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, privind arestarea provizorie pe baza semnalării în Sistemul de Informații Schengen și în vederea punerii în executare a mandatului european de arestare, emis la data de 23.01.2018 de autoritățile din Italia, precum și predarea persoanei solicitate G.S., cetățean italian.

Persoana solicitată a fost prezentată în fața procurorului la data de 12.07.2018, procurorul dispunând măsura reținerii acesteia în cauză pe o perioadă de 24 de ore, de la data de 12.07.2018 până la data de 13.07.2018, persoanei solicitate fiindu-i aduse la cunoștință existența mandatului și infracțiunile care au determinat emiterea acestuia de către autoritățile din Italia, și a fost prezentată instanței de judecată la termenul din 13.07.2018.

Prin Încheierea din 13.07.2018, în baza art. 101 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 302/2004 republicată rap. la art. 9 din Decizia cadru JAI/584/2002, instanța a dispus arestarea provizorie a persoanei solicitate G.S., pentru o perioadă de 15 zile, respectiv de la data de 13.07.2018 până la data de 27.07.2018 inclusiv, fixând termen la data de 19.07.2018, pentru prezentarea de către procuror a mandatului european de arestare, însoțit de traducerea în limba română a acestuia.

La termenul din 19.07.2018, în conformitate cu dispozițiile art. 103 alin. (1) din Legea nr.302/2004 republicată, judecătorul a verificat identitatea persoanei solicitate, asigurându-se că

acesteia i s-a comunicat, în copie și în limba pe care o înțelege - italiană -, mandatul european de arestare.

Asistența juridică a persoanei solicitate a fost exercitată, în fața Curții, de către avocați aleși de aceasta și totodată, prin grija instanței, a fost asigurată și prezența unui interpret de limbă italiană.

Prin încheierea de ședință din 19.07.2018, Curtea, în temeiul art.103 alin. (8) din Legea nr.302/2004 republicată, a dispus arestarea persoanei solicitate G.S. pe o perioadă de 30 de zile, cu începere de la 19.07.2018 și până la data de 17.08.2018, inclusiv.

În ședința publică din data de 19.07.2018, după ce i-a fost înmănat mandatul european de arestare în limba italiană, persoana solicitată nu a formulat obiecții în ceea ce privește identitatea și a solicitat o copie certificată a hotărârii prin care s-a pronunțat pedeapsa ce face obiectul mandatului european de arestare, emisă de Curtea de Apel din Milano la 04.04.2017.

La același termen de judecată, Curtea a solicitat autorității emitente a mandatului european de arestare să înainteze o copie certificată a hotărârii prin care s-a pronunțat pedeapsa ce face obiectul mandatului european de arestare, emisă de Curtea de Apel din Milano la 04.04.2017, precum și actul prin care s-a dispus contopirea pedepselor în pedeapsa rezultantă de 12 ani închisoare și 1.000 euro amendă, la data de 21.12.2017, și să precizeze dacă pedeapsa pentru executarea căreia este solicitată predarea cetățeanului italian G.S. este pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare sau pedeapsa de 12 ani închisoare și dacă celelalte pedepse care aparent au fost cumulate prin actul din 21.12.2017 au făcut obiectul vreunui mandat european de arestare.

În consecință, autoritatea emitentă a comunicat Curții înscrisurile solicitate (...), precizând totodată că pedeapsa pentru executarea căreia este solicitată predarea cetățeanului italian G.S. este pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare (...).

La termenul din 7.08.2018, persoana solicitată G.S. a precizat că nu consimte la predarea către autoritățile judiciare italiene, situație în care Curtea a procedat la ascultarea acesteia, potrivit art.103 alin.7 din Legea nr.302/2004 republicată, declarația fiind atașată la dosarul cauzei.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

Împotriva persoanei solicitate G.S. a fost emis un mandat european de arestare la data de 23.01.2018, de către Parchetul General al Republicii din Milano (Italia), reținându-se săvârșirea a patru infracțiuni, prevăzute de art. 416 C.pen. italian; art. 110, art. 178 aliniatul 1 lit. b) și c) și

aliniatul 2 din Decretul - Lege nr. 42/2004; art.110, 81 CPV, art. 640 C.pen. italian; art.110, art.112, 81 CPV, 178 alin. (1) literele b) și c) și aliniatul (2) din Decretul - Lege nr. 42/2004 (...).

Persoana solicitată G.S. a fost judecată în lipsă și condamnată la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare, prin „sentința nr. 2476/2017 RG 1085/2017 RGNR 41470/2009 emisă în data de 4/04/2017 de către Curtea de Apel din Milano, secția a V-a, irevocabilă din data de 23.11.2017” (fiind informată de data și locul dezbaterii procesului, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces, potrivit conținutului mandatului european de arestare – pct.3.2.).

În mandatul european de arestare, la rubrica b), este indicată ca decizie pe care se întemeiază mandatul european de arestare „ordonanța de unificarea pedepselor concurente nr.1482/2017 emisă în data de 21-12-2017 de către Parchetul General al Republicii din Milano”, iar la pct.2 („Hotărârea judecătorească definitivă și executorie”) - „sentința nr. 2476/2017 RG 1085/2017 RGNR 41470/2009 emisă în data de 4/04/2017 de către Curtea de Apel din Milano, secția a V-a, irevocabilă din data de 23.11.2017”.

De asemenea, la rubrica c) – „Informații privind durata pedepsei”, după ce la pct.1 („Durata maximă a pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate care se poate aplica pentru infracțiune sau infracțiuni”) se menționează „de la 3 la 7 ani”, iar la pct. 2 („Durata pedepsei sau a măsurii de siguranță privative de libertate| aplicate”) - „cinci ani și șase luni închisoare”, la pct.3. – „Pedeapsa care a rămas de executat” se precizează: „cinci ani și șase luni închisoare (sentința este cuprinsă în cumulul de pedepse emis în data de 21.12.2017 de către acest Oficiu, iar pedeapsa reziduală este aceea de 12 ani de închisoare și una mie euro de amendă)”.

Potrivit informațiilor comunicate la data de 24.07.2018 (...), pedeapsa pentru executarea căreia este solicitată predarea cetățeanului italian G.S. este pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare, la care a fost condamnat prin sentința nr. 2476/2017 RG 1085/2017 RGNR 41470/2009 emisă în data de 4/04/2017 de către Curtea de Apel din Milano, secția a V-a, irevocabilă la data de 23.11.2017 (în traducerea în limba română de la fila 46 fiind transcris în mod evident greșit cifra „5” în loc de „6” din dreptul cuvântului „luni” – „M 6” în înscrisul în italiană).

Mandatul european de arestare emis pe numele persoanei solicitate G.S. îndeplinește condițiile de formă și de conținut prevăzute de art. 86 din Legea nr. 302/2004 republicată.

De asemenea, infracțiunile pentru care persoana solicitată a fost condamnată în Italia, sancționate de legea statului respectiv cu pedeapsa închisorii de până la 7 ani, nu sunt supuse

verificării îndeplinirii condiției dublei incriminări, potrivit art. 96 alin. (1) pct. 1 și pct. 19 și 20 din Legea nr. 302/2004 republicată, condiție care este însă oricum îndeplinită, întrucât faptele prezentate sunt incriminate și de legea penală română, ca infracțiuni de constituire a unui grup infracțional organizat (prevăzută de art. 367 C.pen.) și, respectiv, de înșelăciune [prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) C.pen.].

Totodată, Curtea constată că în speță, nu este incident niciun motiv, obligatoriu sau opțional, de refuz al executării mandatului european de arestare, dintre cele prevăzute în art. 98 alin. (1) și (2) din Legea nr. 302/2004 republicată.

În ceea ce privește motivul opțional de refuz prevăzut de art. 98 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 302/2004, invocat de persoana solicitată:

Potrivit art. 98 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 302/2004, „Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare (...): când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, în afară de cazul în care autoritatea judiciară emitentă informează că, în conformitate cu legislația statului emitent: (...) (ii) persoana, având cunoștință de ziua, luna, anul și locul de înfățișare, l-a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în fața instanței de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv”.

Dispozițiile legale menționate le transpun pe cele ale art. 4a din Decizia-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (...), de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces.

Potrivit conținutului mandatului european de arestare (pct. 3.2.), persoana solicitată nu a fost prezentă personal la judecată, dar a fost informată de data și locul dezbaterii procesului, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces.

Prin urmare, autoritatea emitentă a indicat ca fiind incidentă una dintre dispozițiile de excepție de la motivul de refuz al executării prevăzut la art. 98 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 302/2004.

Pe lângă faptul că instanța de executare a mandatului european de arestare nu poate cenzura modalitatea de completare a mandatului european de arestare de către autoritatea emitentă și nu poate contesta cele consemnate de aceasta (întrucât nu este prevăzută de lege o asemenea posibilitate și ar fi și în contradicție vădită cu principiul recunoașterii și încrederii reciproce), chiar din declarația persoanei solicitate rezultă realitatea celor menționate în conținutul mandatului, aceasta arătând că a fost arestată la domiciliu în cauza finalizată cu hotărârea de condamnare pronunțată în lipsă, iar ulterior punerii în libertate a părăsit Italia, ținând însă legătura cu avocatul său. Prin urmare, nu sunt incidente nici dispozițiile art. 97 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 302/2004, invocate de apărare. Susținerile persoanei solicitate în sensul că avocatul său nu ar fi reprezentat-o în mod loial și nu ar fi informat-o corect despre cursul procesului nici nu sunt dovedite, nici nu pot face obiectul vreunei verificări în prezenta procedură și nici nu pot avea drept consecință reținerea motivului de refuz al executării prevăzut la art. 98 alin. (2) lit. i) din Legea nr. 302/2004.

În ceea ce privește motivul opțional de refuz prevăzut de art. 98 alin. (2) lit. c) din Legea nr.302/2004, invocat de asemenea de persoana solicitată:

La termenul din 19.07.2018 persoana solicitată, cetățean italian, a arătat că trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani, depunând la dosarul cauzei înscrisuri în acest sens.

Potrivit art. 98 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 302/2004, „Autoritatea judiciară română de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare (...): c) când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, dacă persoana solicitată este cetățean român sau trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa ori măsura de siguranță în statul membru emitent”.

În continuare, art. 98 alin. (3) din Legea nr. 302/2004 prevede că „În situația în care, în cauză, este incident exclusiv cazul prevăzut la alin. (2) lit. c), anterior pronunțării hotărârii prevăzute la art. 107, autoritatea judiciară română de executare solicită autorității judiciare de emitere transmiterea unei copii certificate a hotărârii de condamnare, precum și orice alte informații necesare, informând autoritatea judiciară emitentă cu privire la scopul pentru care astfel de documente sunt solicitate. Recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare se face,

pe cale incidentală, de instanța de judecată în fața căreia procedura executării mandatului european de arestare este pendinte. (...).”

Curtea consideră că, în situația în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse cu închisoarea, iar persoana solicitată este cetățean român sau trăiește în România și are o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani și aceasta declară că refuză să execute pedeapsa în statul membru emitent, posibilitatea refuzării executării mandatului european de arestare, cu recunoașterea - pe cale incidentală - a hotărârii penale străine de condamnare, este un beneficiu recunoscut de lege în favoarea persoanei solicitate, de natură a asigura un just echilibru între necesitatea executării pedepselor stabilite prin hotărâri penale definitive pronunțate în statele membre ale Uniunii Europene și sporirea șanselor de reabilitare socială ale persoanei condamnate, prin executarea pedepsei într-un stat față de care aceasta are legături familiale, lingvistice, culturale, sociale sau economice sau de alt tip (v. considerentul (8) din Decizia - Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, transpusă de România prin Titlul VI din Legea nr. 302/2004).

Prin urmare, pornind de la această interpretare, coroborând dispozițiile art. 98 alin. (3) din Legea nr. 302/2004 cu cele privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine din același act normativ [art. 155 alin. (1) lit. d) și alin. (2)], Curtea apreciază că nu poate refuza executarea mandatului european de arestare și nu poate proceda, pe cale de consecință, la recunoașterea - pe cale incidentală - a hotărârii penale străine de condamnare, în absența consimțământului persoanei solicitate sub acest din urmă aspect, persoană care în cauză a refuzat expres recunoașterea hotărârii și executarea pedepsei în România.

În aceste condiții, deși persoana solicitată nu a consimțit la predarea către autoritățile judiciare italiene, Curtea constată că motivele invocate de acesta în justificarea acestei poziții nu constituie o cauză legală de natură să împiedice punerea în executare a mandatului european de arestare.

Curtea reamintește, în această privință, că în cadrul procedurii de punere în executare a mandatului european, instanța de executare nu analizează în niciun mod fondul cauzei. Mandatul european de arestare reprezintă o decizie emisă de autoritățile judiciare competente ale unui stat membru al Uniunii Europene, în vederea arestării și predării către un alt stat membru a unei

persoane solicitate, în scopul efectuării urmăririi penale, judecării sau executării unei pedepse sau măsurii privative de libertate, acesta executându-se pe baza principiului recunoașterii și încrederii reciproce, instanțele naționale neputându-se pronunța asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei solicitate.

În ceea ce privește presupusul denunț formulat de persoana solicitată și înregistrat la Direcția Națională Anticorupție (cu privire la care nu a depus nicio dovadă), acesta nu poate fi avut în vedere de Curte pentru pronunțarea unei soluții de refuz al predării, chiar dacă acest lucru ar corespunde realității, întrucât nu se încadrează în niciunul dintre motivele de refuz al executării prevăzute de lege; altfel, orice persoană solicitată ar putea iniția, în acest mod, cercetări penale în statul solicitat în care se află, pentru a evita predarea.

Drept urmare, Curtea va admite sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București și va dispune punerea în executare a mandatului european de arestare emis la data de 23.01.2018, de către Parchetul General al Republicii din Milano - Italia, privind pe persoana solicitată G.S., cetățean italian.

Va dispune arestarea persoanei solicitate pe o perioadă de 30 de zile, de la data de 7.08.2018 până la data 5.09.2018 inclusiv, și predarea acesteia, în stare de arest, în vederea executării pedepsei de 5 ani și 6 luni închisoare ce face obiectul prezentului mandat, la care a fost condamnat prin sentința nr. 2476/2017 RG 1085/2017 RGNR 41470/2009 emisă în data de 4/04/2017 de către Curtea de Apel din Milano, secția a V-a, irevocabilă la data de 23.11.2017, cu respectarea regulii specialității.

Va constata că persoana solicitată a fost reținută pentru 24 de ore, arestată provizoriu și arestată în vederea predării în baza mandatului european de arestare de la data de 12.07.2018 la zi.

În baza art. 103 alin.(13) din Legea nr. 302/2004 republicată, va dispune emiterea de îndată a mandatului de arestare.

Va dispune comunicarea prezentei hotărâri către autoritatea emitentă, Ministerului Justiției și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul I.G.P.R., în condițiile art. 107 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 republicată.

În baza art. 275 alin. (3) C.pen. și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 republicată, cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

SECȚIA A III-A CIVILĂ

9. Situația de excepție prevăzute de art. 13 alin. (2) din Convenția de la Haga din 1980.

- Convenția de la Haga din 1980: art. 13 alin. (2)
- Codul de procedură civilă: art. 488 alin. 1 pct. 8

Din analiza art. 13 alin. (2) din Convenție reiese că incidența situației de excepție este condiționată de existența cumulativă a două elemente: refuzul minorei de înapoiere la celălalt părinte și existența unui grad suficient de maturitate, care să facă necesar să se țină cont de opinia minorului. Ambele elemente constitutive ale acestei situații de excepție reprezintă chestiuni de fapt, asupra cărora instanța de fond tranșează în mod suveran pe baza materialului probator administrat, instanța de recurs neavând îndrituirea legală să realizează vreo apreciere, atâta timp cât nu s-au administrat mijloace noi de probă în recurs.

(decizia civilă nr. 371 din data de 13 iulie 2018)

Curtea constată că soluția respingerii cererii de înapoiere a minorei a fost întemeiată de instanța de fond pe prevederile art. 13 alin. (2) din Convenția de la Haga din 1980, care reglementează o excepție de la obligativitatea înapoierii minorului, în ipoteza în care acesta se opune ferm și a atins un grad de maturitate, ce impune a se ține cont de opinia sa.

Din punct de vedere probatoriu, tribunalul și-a fundamentat soluția pe susținerile minorei cu ocazia audierii sale în camera de consiliu, conform cărora aceasta și-a exprimat ferm dorința de a rămâne în România, justificat de atitudinea mamei sale care o neglija, fiind obosită și stresată, față de situația favorabilă pe care o descrie ca având în țară, unde este îngrijită de tatăl său și menține relații personale cu membrii familiei extinse atât pe linie maternă cât și paternă, precum și pe raportul psihologic de audiere a acesteia, din care rezultă că minora este conștientă de situația în care se află, fiind în mod corespunzător dezvoltată fizic și psihic, având tendința de a idealiza relația cu tatăl și își asumă rațional și cu discernământ consecințele alegerilor sale.

Din analiza dispozițiilor art. 13 alin. (2) din Convenție, reiese că incidența acestui caz de excepție este condiționată de existența cumulativă a două elemente: refuzul minorei de înapoiere la celălalt părinte și existența unui grad suficient de maturitate, care să facă necesar să se țină cont de opinia minorului. Ambele elemente constitutive ale acestei situații de excepție reprezintă chestiuni de fapt, asupra cărora instanța de fond, în mod suveran, tranșează pe baza materialului probator administrat, cu precizarea că instanța de recurs nu are îndrituirea legală să realizează vreo apreciere, în condițiile în care nu s-au administrat mijloace noi de probă în recurs. În consecință, examinarea aplicării prevederilor art. 13 alin. (2) din Convenție se va efectua pe baza situației de fapt stabilite de prima instanță, neputând fi reevaluat materialul probator și nici modifica situației de fapt.

Prima instanță a constatat că minora are 12 ani și un grad de maturitate suficient pentru a-și exprima opinia cu privire la înapoiere, opinie pe care și-a manifestat-o convingător și ferm, afirmând că nu dorește să se întoarcă în Spania la domiciliul mamei, ci să rămână în România cu tatăl său. Pe lângă procesul verbal de audiere a minorei și raportul psihologic al audierii acesteia, tribunalul s-a raportat și la procesul verbal din data de 20.09.2016, întocmit în temeiul prevederilor art. 913 alin. (1) C.pr.civ., care constată aceeași opoziție de înapoiere în Spania a minorei, proces verbal întocmit de executorul judecătoresc cu ocazia punerii în executare a sentinței de recunoaștere a hotărârii de divorț pronunțate în Spania.

Tribunalul a mai reținut că minora dorește să locuiască în mediul prezent cu tatăl, unde se simte bine și primește multă afecțiune și atenție din partea acestuia, precum și a bunicilor materni și paterni, astfel încât schimbarea mediului actual al copilului (întoarcerea în Spania la mama sa) nu ar fi benefică pentru minoră din punct de vedere psihologic, chiar dacă aceasta dorește să mențină relații personale și cu mama, cu ocazia ascultării în camera de consiliu arătând că a vorbit frecvent cu mama și i-a comunicat decizia sa de a nu se întoarce în Spania. Tribunalul a mai reținut că perseverența copilului în a se împotrivi înapoierii în Spania face necesar a se ține seama de opinia sa, raportul psihologic relevând faptul că minora, în vârstă de 12 ani și 2 luni, prezintă discernământul necesar pentru a face o alegere conștientă și rațională.

În aceste context, prima instanță a reținut că returnarea copilului în Spania, în temeiul Convenției de la Haga, având în vedere vârsta acesteia, apropiată de adolescență, când copilul începe să își afirme în mod pregnant personalitatea și să facă alegeri conștiente, este de natură a expune minora unui pericol psihic, prin crearea unui dezechilibru emoțional incomparabil mai

mare decât cel prezent, când trebuie să suporte consecințele separării părinților săi, minora având nevoie de stabilitate și de un mediu securizat, propice dezvoltării sale fizice și mai ales psihice, mentale, spirituale și sociale. În completarea acestor aspecte, tribunalul a mai reținut că minora s-a integrat în noul său mediu social și familial, fiind alături de persoanele de care se simte foarte atașată, respectiv tatăl și rudele sale maternel și patern, este bine îngrijită de către părint, dispune de condiții bune de locuit, și-a făcut prieteni, frecventează cursurile școlare, are o evoluție foarte bună, toate acestea fiind calificate drept motive întemeiate pentru ca minora să se împotrivescă înapoierii în Spania, unde dificultățile cu care mama s-a confruntat într-o țară străină pentru a asigura mijloacele de subzistență pentru sine și minoră și a o crește singură, precum și nașterea în vara anului 2016 a unui al doilea copil, rezultat dintr-o relație subsecventă de concubinaj a mamei, au creat minorei sentimente de nesiguranță în ceea ce privește relația afectivă cu mama sa. În finalul analizei sale, tribunalul a reținut că, față de opoziția vehementă a minorei la înapoiere, în prezent este necesar ca minora să aibă posibilitatea de a evalua și relația cu tatăl și familia extinsă, relație pe care tinde să o idealizeze și de a reflecta asupra relației pe care o are în prezent și dorește să o aibă în viitor cu mama, pentru a putea lua cele mai bune decizii, în concordanță cu interesul său superior.

Prin urmare, raportându-ne la situația de fapt reținută de tribunal și care leagă instanța de recurs, Curtea apreciază că aplicarea prevederilor art. 13 alin. (2) din Convenția s-a realizat corect.

10. Regulator de competență: stabilirea instanței competente *ratione materiae* în funcție de valoarea terenului, în lipsa unui criteriu legal în materia cererilor imobiliare.

- Codul de procedură civilă: art. 104, art. 98, art. 94 alin. (1) lit. k)

În absența unui criteriu obiectiv de stabilire a valorii obiectului acțiunii, a poziției părții reclamante, care nu a oferit elemente pertinente ale evaluării terenului, și a posibilității instanței de a contesta din oficiu valoarea propusă, rezultă că în determinarea competenței materiale se impune a fi reținută valoarea orientativă a proprietăților imobiliare menționată în grila notarială.

(sentința civilă nr. 128 din 18 septembrie 2018)

Analizând conflictul negativ de competență, Curtea a stabilit că instanța competentă *ratione materiae* a soluționa cauza este tribunalul, iar nu judecătoria, pentru următoarele considerente:

Divergența ce a cauzat conflictul de competență a fost generată de incidența normelor de procedură ce reglementează competența materială a instanțelor de judecată, determinată de valoarea obiectului acțiunii, în raport de prevederile art. 94 alin. (1) lit. k) C.pr.civ., care statuează că judecătoriile judecă orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști.

Dispozițiile art. 104 C.pr.civ. oferă o reglementare expresă cu privire la determinarea competenței după valoarea obiectului cererii introductive de instanță, în sensul că în cererile având ca obiect un drept de proprietate sau alte drepturi reale asupra unui imobil, valoarea lor se determină în funcție de valoarea impozabilă, stabilită potrivit legislației fiscale. În cazul în care valoarea impozabilă nu este stabilită sunt aplicabile dispozițiile art. 98. În această ultimă situație, competența se determină după valoarea obiectului cererii arătată în capătul principal de cerere. În caz de contestație, valoarea se stabilește după înscrisurile prezentate și explicațiile părților

Acțiunea are ca obiect constatarea dobândirii prin uzucapiune a dreptului de proprietate asupra imobilului constituit din terenul în suprafață de aprox. 196 mp și o construcție.

Prin acțiune reclamantul a evaluat obiectul dedus judecății la suma de 60.000 lei, echivalentul în lei a sumei de 15.000 euro, achitat ca preț la momentul achiziției imobilului prin înscris sub semnătură privată. Prin rezoluția de înregistrare a acțiunii, reclamantului i s-a pus în vedere să precizeze valoarea impozabilă pentru imobilul în litigiu, cu depunerea de înscrisuri emise de autoritățile fiscale, iar în situația în care nu există stabilită valoare impozabilă, cu înscrisuri emise de un notar public referitoare la valoarea imobilului, prin raportare la valorile orientative din grilele notariale privitoare la bunuri similare. Prin precizarea depusă, reclamantul și-a menținut poziția procesuală cu privire la valoarea obiectului aflat în litigiu, respectiv valoarea de achiziție, dar s-a conformat dispozițiilor instanței de a achita taxa de timbru de 8.884,59 lei, calculată prin raportare la grila notarială cuprinzând valorile orientative ale proprietăților imobiliare.

Demersurile în vederea stabilirii instanței competente material au continuat prin emiterea unei adrese către Direcția Venituri Buget Local sector 2, care a transmis certificatul de atestare fiscală nr. (..), din care rezultă valoarea de impunere pentru imobilul construcție de 36.004,5 lei.

Cu privire la evaluarea imobilului teren, reclamantul a invocat H.C.G.M.B. nr. 218/10.12.2015, prin care au fost stabilite nivelurile impozitelor și taxelor locale începând cu anul 2016, fiind calculată, personal, o valoare pentru impozitare de 127.380 lei.

Obiectul cererii și valoarea acestuia prezintă importanță, deoarece fixează limitele cadrului procesual în care se va desfășura judecata, determină competența și un anumit quantum al taxei judiciare de timbru (în acest sens, decizia Curții Constituționale nr. 230 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 1 iunie 2016).

Având în vedere teza întâi a art. 194 lit. c) C.pr.civ., potrivit căreia cererea de chemare în judecată trebuie să cuprindă și valoarea obiectului acesteia "după prețuirea reclamantului, atunci când acesta este evaluabil în bani, precum și modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare", Curtea constată că reclamantul va trebui să atașeze cererii de chemare în judecată certificatul fiscal din care să rezulte valoarea impozabilă a imobilului. În cazul în care această valoare nu este stabilită se procedează la estimarea valorii de către reclamant, care va indica modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, precum și înscrisurile corespunzătoare. Prin urmare, reglementarea de către legiuitor a unui criteriu general valabil pentru stabilirea valorii imobilelor raportată la valoarea impozabilă, potrivit legislației fiscale, face previzibilă pentru justițiabili atât competența în soluționarea cauzei și normele de procedură aplicabile cât și modalitatea de calcul al taxelor judiciare de timbru, eliminând astfel subiectivismul în stabilirea acestor elemente.

Situația e diferită în cazul imobilelor teren, normele de procedură nefiind corelate cu legislația fiscală care stabilesc o modalitate diferită de calcul a impozitului/taxei pe teren, „luând în calcul suprafața terenului, rangul localității în care este amplasat terenul, zona și categoria de folosință a terenului, conform încadrării făcute de consiliul local. În cazul unui teren amplasat în intravilan, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință terenuri cu construcții, impozitul/taxa pe teren se stabilește prin înmulțirea suprafeței terenului, exprimată în hectare, cu suma corespunzătoare prevăzută în tabel” [art. 465 alin. (1) și (2) din Legea nr. 227/2015].

În această situație, devin incidente prevederile art. 98 C.pr.civ., evaluarea imobilului teren fiind atributul reclamantului, cu obligația de a indica modul de calcul și înscrisurile corespunzătoare. Partea reclamantă a determinat o valoare pentru impozitare a terenului de 127.380 lei (0,0196 ha × 6499 lei/ha) invocând hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 218/10.12.2015, prin care au fost stabilite nivelurile impozitelor și taxelor locale

începând cu anul 2016. La un simplu calcul matematic se constată că nu poate rezulta valoarea indicată de reclamant pentru evaluarea imobilului teren, ci suma de 127.380 lei, echivalentul impozitului stabilit de autoritatea fiscală în raport de criteriile indicate de legislația fiscală. De altfel, nici nu ar avea cum să rezulte o valoare de impunere pentru teren, cât timp normele legale au avut în vedere stabilirea impozitelor și taxelor locale, noțiuni care nu se confundă.

În absența unui criteriu obiectiv de stabilire a valorii obiectului acțiunii introductive, a poziției părții reclamante, care nu a oferit elemente pertinente ale evaluării terenului, și a posibilității instanței de a contesta din oficiu valoarea propusă, Curtea reține că în determinarea competenței materiale a instanței de judecată se impune a fi reținută valoarea orientativă a proprietăților imobiliare menționată în grila notarială. Asta cu atât mai mult cu cât art. 31 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013 oferă ca element accesibil și previzibil părților, dar și instanței de judecată posibilitatea evaluării obiectului „în cererile având ca obiect dreptul de proprietate sau un alt drept real asupra unui imobil, în funcție de valoarea impozabilă a bunului imobil. Dacă valoarea impozabilă este contestată sau apreciată de instanță ca vădit derizorie, taxarea cererilor se va face prin raportare la grilele notariale cuprinzând valorile orientative ale proprietăților imobiliare”.

Cum valoarea obiectului cererii introductive este unicul element în raport de care se determină atât competența materială, cât și taxa de timbru, iar reclamantul nu și-a îndeplinit corespunzător obligația impusă de art. 194 lit. c) C.pr.civ., Curtea reține că se impune, în tranșarea divergenței, valoarea orientativă a proprietăților imobiliare menționată în grila notarială, care nu reflectă valoarea reală a terenului, dar se bazează pe un studiu rezultat în urma colectării informațiilor în ceea ce privește oferta/cererea și valorile de piață corespunzătoare proprietăților imobiliare care fac obiectul transferului dreptului de proprietate în anul 2017.

SECȚIA A IV-A CIVILĂ

11. Art. 148 alin. (1) și (2) C.pr.civ. Cerere adresată instanței prin înscris în formă electronică. Semnătura electronică. Semnătura fotocopiată. Excepția nulității apelului pentru lipsa semnăturii.

Posibilitatea transmiterii către instanță a actelor în formă electronică, este reglementată atât de art.148 alin. (2) C.pr.civ., cât și de art. 94 alin. (1) din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375/2015 din 17 decembrie 2015 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, iar între elementele obligatorii ale cererii în formă scrisă, se află și semnătura. Pentru ca un înscris în formă electronică să fie asimilat unui înscris sub semnătură privată (a cărei valabilitate depinde de existența semnăturii), este necesar ca acestuia să îi fie atașată o semnătură electronică, noțiune definită și reglementată de art. 5 din Legea nr. 455/2001. O semnătură fotocopiată sau rezultată din imprimarea unui document în format .pdf, nu îndeplinește cerința de formă prevăzută de normele de procedură, astfel că neîndeplinirea de către apelant a obligației comunicate de instanță, de semnare a cererii sau de depunere a unui exemplar semnat în original al acesteia, atrage anularea ei pentru lipsa semnăturii.

(Secția a IV-a Civilă, decizia civilă nr. 953A din data de 18.09.2018)

Prin sentința civilă nr. (..) s-a admis în parte cererea formulată de reclamantul (...) în contradictoriu cu pârâțul Municipiul București prin Primar General; a obligat pârâțul să emită în favoarea reclamantului dispoziție motivată cu propunere de acordare de măsuri reparatorii în echivalent conform art.21 din Legea nr.165/2013 pentru cota de 1/2 din imobilul – teren în suprafață de 363 mp situat în (...); a respins ca neîntemeiate celelalte pretenții ale reclamantului.

Împotriva sentinței tribunalului a formulat apel motivat pârâțul Municipiul București prin Primarul General, cauza fiind înregistrată pe rolul (...) sub nr.(...)la data de 05.06.2018.

Examinând cu prioritate excepția nulității apelului pentru lipsa semnăturii, invocată din oficiu, curtea reține următoarele:

Menționata cerere de apel a fost transmisă (...) prin e-mail la data de 21.05.2018, atașat mesajului electronic fiind un fișier în format pdf (Portable Document Format) cuprinzând cererea de apel.

Acest fișier a fost imprimat de serviciile auxiliare ale primei instanțe și atașat în format de hârtie la dosarul cauzei înaintat curții de apel, el cuprinzând semnătura reprezentantului legal al instituției apelante în forma transmisă instanței, care implică o reproducere (de tip fotografic) a documentului original (cuprinzând text, grafică etc.), deci inclusiv semnătura, ce nu se poate găsi însă în original pe documentul imprimat de instanță.

Curtea observă dispozițiile art. 148 C.pr.civ., care la alineatul (1) impun ca regulă *forma scrisă* a oricărei cereri adresată instanței și enumeră între elementele obligatorii ale cererii și semnătura, iar la alineatul al doilea permit formularea cererilor și prin înscris în formă electronică, sub condiția expresă a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege.

Posibilitatea transmiterii către instanță a actelor în formă electronică este cuprinsă implicit și în dispozițiile art. 94 alin. (1) din Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr.1375/2015 din 17 decembrie 2015 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, potrivit cu care „Actele de sesizare a instanței depuse personal sau prin reprezentant, sosite prin poștă, curier ori fax sau în orice alt mod prevăzut de lege, se depun la registratură, unde, în aceeași zi, după stabilirea obiectului cauzei, primesc, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, dată certă și număr din aplicația ECRIS.”

Curtea notează că acest text – și implicit, discuția privind cerințele de formă ale cererii de apel pendinte – se referă la un act de sesizare a instanței, apt a produce efecte cu privire la drepturile deduse judecății, nu cu privire la alte simple cereri adresate instanței – cereri de amânare, de comunicare a unor copii ori chiar cereri de probatoriu.

Prin urmare, și norma secundară permite transmiterea prin e-mail a actelor de sesizare a instanței, dar cu condiția ca aceasta să se realizeze într-un mod prevăzut de lege.

În ceea ce privește cerința cuprinsă în art. 148 alin. (2) C.pr.civ., a respectării condițiilor prevăzute de lege pentru depunerea înscrisului în formă electronică, curtea apreciază că această trimitere privește dispozițiile Legii nr. 455 din 18 iulie 2001 privind semnătura electronică, republicată, de vreme ce art. 1 al acestui act normativ statuează că „Prezenta lege stabilește

regimul juridic al semnăturii electronice și al înscrisurilor în formă electronică, precum și condițiile furnizării de servicii de certificare a semnăturilor electronice.”

Astfel, potrivit art. 5 din lege, „Înscrisul în formă electronică, căruia i s-a încorporat, atașat sau i s-a asociat logic o semnătură electronică extinsă, bazată pe un certificat calificat nesuspendat sau nerevocat la momentul respectiv și generată cu ajutorul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii electronice, este asimilat, în ceea ce privește condițiile și efectele sale, cu înscrisul sub semnătură privată.”

Prin urmare, pentru ca un înscris în formă electronică să fie asimilat unui înscris sub semnătură privată (a cărei valabilitate depinde de existența semnăturii), este necesar ca acestuia să îi fie atașată o semnătură electronică, noțiune definită și reglementată de Legea nr. 455/2001, iar această condiție nu este îndeplinită în speță.

De aceea, apreciind că o semnătură fotocopiată (sau, în cazul acesta, rezultată din imprimarea unui document în format .pdf) nu îndeplinește cerința semnăturii cuprinsă în art. 148 alin. (1) teza I coroborat cu alin. (2) C.pr.civ., curtea a pus în vedere apelantului Municipiul București fie semnarea de către reprezentantul legal al instituției a cererii de apel aflate la dosar, fie depunerea unui exemplar semnat în original al aceleiași cereri.

Obligația nu a fost îndeplinită, deși a fost adusă la cunoștința apelantului pârât prima dată la data de 12.06.2018, când a primit adresa dispusă de instanța de apel în acest scop (sub semnătura persoanei însărcinate cu primirea corespondenței, inspector M.D.), iar a doua oară odată cu citația emisă pentru termenul din 18.09.2018 (fila 11 în dosarul de apel), citație primită în aceleași condiții mai sus evocate la data de 10.07.2018.

În aceste coordonate, văzând și dispozițiile art.470 alin. (1) lit. e) și alin. (2) C.pr.civ., constatând că, în lipsa apelantului, legal citat, neregularitatea nu a putut fi acoperită în cursul judecării apelului, curtea va anula cererea de apel pentru lipsa semnăturii.

12. Art. 21 alin. (6)¹ din Legea nr. 10/2001. Măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură. Calcul. Aplicarea sau nu a valorii minime pentru zona sau categoria de imobil prevăzută de grila notarială.

Art. 21 alin. (6)¹ din Legea nr. 165/2013 prevede în cazul în care nu se pot stabili amplasamentul sau caracteristicile tehnice ale imobilului pentru care se stabilesc despăgubiri,

ca evaluarea să se facă prin aplicarea valorii minime pentru zona sau categoria de imobil prevăzută de grila notarială. Aflarea imobilului în prelungirea unui alt teren pentru care s-a dispus anterior reconstituirea, printr-o hotărâre judecătorească, echivalează cu identificarea categoriei terenului și aplicarea valorii care reiese din grila notarială.

(Secția a IV-a Civilă, decizia nr. 948A din data de 18.09.2018)

Prin cererea formulată la data de 20.10.2016, sub nr. (...) pe rolul (...), reclamantii (...) au solicitat, în contradictoriu cu pârâta Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (CNCI), anularea parțială a deciziei de compensare nr. (...) emisă de CNCI în ceea ce privește cuantumul despăgubirilor.

În motivarea cererii, în esență, contestatorul a arătat că a fost eronat întocmit calculul numărului de puncte aferent imobilului, valoarea fiind în realitate mai mare prin aplicarea dispozițiilor Legii nr. 165/2013 în mod corect.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 165/2013.

Prin sentința civilă nr. (...) (...) a admis cererea formulată de reclamantii (...), în contradictoriu cu pârâtele Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, a anulat în parte decizia de compensare nr. (...) emisă de pârâta CNCI în ceea ce privește cuantumul măsurilor compensatorii, a stabilit cuantumul măsurilor compensatorii în favoarea reclamantilor la suma de 30.000 lei, a obligat pârâta la emiterea unei decizii de compensare pentru terenul în suprafață de 10 ha situat (...), înscris la poziția 86 din anexa 39, conform Hotărârii nr. (...), prin 30 000 puncte pe numele reclamantilor și a obligat pârâta CNCI la plata către reclamantii a sumei de 2000 lei reprezentând cheltuieli de judecată constând în onorariul de expert și onorariul de avocat.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că prin decizia de compensare nr. (...) au fost stabilite despăgubiri pentru terenul în suprafață de 10 ha situat (...), înscris la poziția 86 din anexa 39, conform Hotărârii nr. (...) a Comisiei Județene Buzău, fiind stabilită o despăgubire de 9750 de puncte.

Această decizie de compensare a fost emisă în aplicarea sentinței civile nr. (...)pronunțată de (...), rămasă definitivă prin decizia civilă nr. (...) pronunțată de (...), prin aceasta constatându-se calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii pentru suprafața de 10 ha teren agricol extravilan situat (...), fiind obligată pârâta să emită decizie de compensare prin puncte.

În drept, în ceea ce privește cuantumul acestor măsuri reparatorii, tribunalul a reținut că în cauză a fost realizat raportul de expertiză de către expert (...), cu aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 165/2013, pe baza înscrisurilor de la dosar.

Expertul a evaluat terenul pe baza înscrisurilor aflate la dosarul cauzei, reieșind o valoare a imobilului de 30 000 de lei, prin raportare la grila notarilor publici din categoria extravilan arabil - zona de câmpie, valoarea fiind de 0,30 lei/mp.

Contrar susținerilor din întâmpinare privitoare la modul de evaluare a terenului în sensul aplicării dispozițiilor art. 21 alin. (6¹) din Legea nr. 165/2013, tribunalul a reținut că terenul a fost identificat ca situându-se în prelungirea primelor 10 ha pentru care s-a dispus anterior reconstituirea, fiind vorba despre categoria teren arabil, agricol, lucrat în dijmă de către martorii audiați în dosarul nr. 28689/3/2015.

Prin urmare, valoarea totală rezultată potrivit grilei notariale este de 30 000 lei, pentru această valoare urmând a se dispune emiterea deciziei de validare în favoarea reclamanților.

Împotriva sentinței civile nr. (...) a declarat apel pârâta Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în motivarea căruia a susținut următoarele critici:

Instanța de fond în mod greșit a omologat raportul de evaluare întocmit de expertul (...) și a dispus anularea deciziei de compensare și acordarea de despăgubiri în valoare de 30.000 lei, întrucât obiecțiunile la raportul de expertiză în documentația de despăgubiri nu există informații cu privire la identificarea exactă a vechiului amplasament al terenului din comuna Scutelnici, Județul Buzău, care face obiectul dosarului de despăgubiri.

Apelanta pârâtă arată că expertul precizează în raportul de expertiză așa cum am arătat și prin obiecțiunii că „obiectul cauzei îl constituie teren neidentificat topografic”.

Instanța de fond a reținut că „terenul a fost identificat ca situându-se în prelungirea primelor 10 ha pentru care s-a dispus anterior reconstituirea, fiind vorba despre teren arabil, agricol, lucrat în dijmă de martorii adiați în dosarul nr. (...).

Apelanta pârâtă invocă faptul că instanța de fond a dat dovadă de superficialitate în analizarea actelor și probelor de la dosar întrucât, expertul nu a putut identifica terenul în cauză. Mai mult, în dosarul nr. (...) instanța nu a audiat martori, ci în considerentele deciziei nr. (...) pronunțată de (...), a reținut la pagina 7 că „trecerea întregii suprafețe de 20 ha în patrimoniul CAP rezultă neechivoc din considerentele sentinței civile nr. (...) pronunțată de Judecătoria Buzău, în dosarul nr. (...).

În motivarea acesteia în pagina 3-4 s-a reținut că "s-au produs dovezi cu înscrisurile oficiale și martori care atestă că petenta a deținut proprietate în perioada 1942 - 1951 un teren în suprafață de 20 ha pe raza (...), teren lucrat în dijmă de către martorii audiați până în anul 1951, când a fost preluat inițial în patrimonial CAP (...), și ulterior în patrimoniul (...)

Deși, s-ar părea că art. 451, alin. (2) intră în conflict cu dispozițiile Legii nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, conform cărora contractul dintre avocat și clientul său nu poate fi stârnjenit sau controlat, direct sau indirect, de nici un organ al statului", conflictul este însă numai aparent.

În realitate, făcând aplicarea art. 451, alin. (2), instanța nu a intervenit în contractul de asistență juridică dintre avocat și client, care se menține în integralitate. Drept urmare, clientul îi va plăti avocatului onorariul convenit, în schimb, cealaltă parte nu va fi obligată să plătească adversarului întregul onorariu convenit de acesta cu avocatul său, ci numai un onorariu în cuantumul fixat de instanță.

Este incontestabil faptul că o asemenea prerogativă a instanței este cu atât mai necesară cu cât, respectivul onorariu, convertit în cheltuieli, urmează a fi suportat de partea adversă, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să-i fie opozabil. Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească, prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

Apelanta consideră că trebuie să existe o echivalență între munca prestată și onorariu.

Au fost invocate dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 492/08.06.2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 583/05.07.2006, unde se precizează că: "Curtea Constituțională a reținut că prerogative instanței de a cenzura, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse, este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca aceasta să-i fie opozabil. Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cert, lichid și exigibil.

În sensul celor arătate este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, investită fiind cu soluționarea pretențiilor la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, a statuat că acestea urmează a fi recuperate numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare care au fost în mod real făcute în limita unui quantum rezonabil.

Legiuitorul, prin edictarea art. 451 alin. (2) a permis reducerea acestor categorii de cheltuieli de judecată, pentru protejarea părții ce a căzut în pretenții de instituirea unei obligații excesiv de oneroase, având izvorul într-un contract față de care are calitatea de terț. Astfel, regularizarea cuantumului sumelor achitate cu titlu de onorariu avocațial, proporțional cu circumstanțele cauzei, este menită să asigure un just echilibru între dreptul părții ce a avut câștig de cauză de a-și recupera cheltuielile avansate și culpa procesuală a părții ce a căzut în pretenții.

Apelanta pârâtă consideră că instanța de fond, în temeiul aceluiași art. 451 alin. (2) C.pr.civ. avea posibilitatea „chiar și din oficiu”, să aprecieze disproporționalitatea cuantumului onorariului avocațial față de criteriile legale enunțate în normă și, pe cale de consecință, să procedeze la reducerea acestuia, însă, în mod netemeinic, a considerat just quantumul onorariului perceput de către avocat.

Pe cale de consecință, fără a aduce atingere clauzelor contractului de asistență juridică, instanța poate să reducă quantumul onorariului avocațial solicitat cu titlu de cheltuieli de judecată dacă apreciază disproporționalitatea acestuia în raport cu limitele pricinii.

În consecință, apelanta pârâtă a solicitat admiterea apelului și respingerea acțiunii formulate de către reclamanți, ca fiind neîntemeiată.

Apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prin Decizia de compensare nr. (...) apelanta-pârâtă a emis decizia de compensare pentru terenul în suprafață de 10 ha situat în (...), prin 9.750 puncte.

Evaluarea realizată conform deciziei contestate a avut în vedere faptul că vechiul amplasament al terenului nu a putut fi identificat, sens în care au fost aplicate dispozițiile art. 21 alin. (6)¹ din Legea nr. 165/2013, potrivit căroră „În cazul în care, prin documentele existente în dosarul de despăgubire, nu se pot stabili amplasamentul sau caracteristicile tehnice ale imobilului pentru care se stabilesc despăgubiri, evaluarea se face prin aplicarea valorii minime pentru zona sau categoria de imobil prevăzută de grila notarială pentru localitatea respectivă, potrivit prevederilor alin. (6)”.¹

În consecință, apelanta-pârâtă a încadrat terenul la 0,15 lei/m.p., pentru teren extravilan, pășune; iar la valoarea astfel reieșită a aplicat coeficientul maxim de reducere de 35%.

Curtea constată că în mod corect a reținut tribunalul faptul că în cauza de față nu sunt incidente dispozițiile art. 21 alin. (6)¹ din Legea nr. 165/2013.

Astfel, într-o primă critică, apelanta susține că instanța de fond în mod greșit a omologat raportul de evaluare întocmit de expertul (...), critică pe care Curtea a respins-o, constatând că raportul de expertiză evaluare a fost comunicat pârâtei la data de 29.06.2017, fără ca aceasta să formuleze obiecțiuni.

Curtea a respins critica potrivit căreia instanța care a soluționat dosarul nr. (...) nu a audiat martori, ca nefondată, deoarece acele hotărâri judecătorești nu pot constitui obiectul cenzurii instanței de apel în cauza de față

Curtea a respins și critica potrivit căreia instanța de fond a dat dovadă de superficialitate în analiza probelor, ca nefondată.

Astfel, se constată că Decizia de compensare nr. (...) a fost emisă în executarea sentinței civile nr. (...) pronunțată de (...), rămasă definitivă prin decizia civilă nr. (...) pronunțată de (...), prin care instanța a anulat decizia prin care pârâta CNCI invalidase Hotărârea nr. (...) a Comisiei Județene Buzău și prin care a obligat-o pe pârâta să emită decizie de validare a acestei hotărâri, pentru suprafața de 10 ha teren agricol extravilan situat în (...).

Din considerentele acestor hotărâri judecătorești se reține că anularea deciziei de invalidare nr. (...) emisă de CNCI s-a impus datorită faptului că prin această decizie s-au încălcat drepturile recunoscute definitiv și irevocabil prin sentința civilă nr. (...) pronunțată de (...), prin care se reținuse faptul că „petenta a deținut în proprietate în perioada anilor 1942-1951 un teren în suprafață de 20 ha pe raza (...) cu care a fost înzestrată de mama sa, terenul fiind preluat în patrimoniul CAP (...) și ulterior în patrimoniul (...).

Prin urmare, pentru 10 ha, din cele 20 ha la care se face referire în sentința civilă nr. (...), s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate prin sentința civilă nr. (...), fiind emise Titluri de proprietate, iar pentru restul de 10 din totalul de 20 ha (...) de acordare a măsurilor reparatorii prin înscrierea terenului la poz. 86 din anexa 39 la Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001.

Argumentând că nu s-a putut stabili suprafața reconstituită după autoarea (...) și că nu s-a putut stabili suprafața de teren cu care autoarea a fost deposedată lipsind dovada preluării de către

stat în perioada de referință, apelanta-pârâtă a emis decizia nr. (...) prin care a invalidat măsura acordării de despăgubiri stabilită prin Hotărârea CJ Buzău nr. (...).

Respingând aceste argumente, prin sentința civile nr. (...)pronunțată în dosarul nr. 28689/3/2015, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. (...) pronunțată de (...), (...) a arătat faptul că s-a făcut dovada că „autoarea reclamantei deținea în proprietate suprafața de 10 ha solicitată, parte din suprafața mai mare de 20 ha”.

Așadar, într-o justă apreciere a probatoriului, tribunalul a reținut în mod corect că nu sunt incidente dispozițiile art. 21 alin. (6¹) din Legea nr. 165/2013, atât timp cât prin hotărârile judecătorești pronunțate anterior, menționate în cele ce preced, terenul în litigiu a fost identificat ca situându-se în prelungirea primelor 10 ha pentru care s-a dispus anterior reconstituirea dreptului de proprietate.

Cu privire la cel de-al doilea motiv de apel, Curtea precizează că, aplicarea dispozițiilor art.451 alin. (2) C.pr.civ. nu reprezintă o intervenție a instanței în contractul de asistență juridică dintre reclamantă și avocatul său, așa cum prevede expres și art. 451 alin. (2) teza finală din Noul Cod de procedură civilă, ci doar fixează acel quantum al cheltuielilor de judecată, constând în onorariu de avocat, ce va fi pus în sarcina părții căzute în pretenții.

Conform chitanței atașată împuternicirii depuse la fila 4 din dosarul de fond, quantumul onorariului de avocat pentru judecata în primă instanță este de 1.000 lei.

În aprecierea criteriilor prevăzute la alin. (2) al art. 451 C.pr.civ., Curtea are în vedere și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la cheltuielile de judecată efectuate de o parte în litigiu, în considerarea faptului că hotărârile în care statele contractante sunt părți au forță obligatorie pentru acestea, conform art. 46 din Convenție.

Astfel, jurisprudența instanței de contencios a drepturilor omului este în sensul că „un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilesc realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al quantumului lor” (Cauza Abramiuc c. României, cererea nr. 37411/02, hotărârea din 24.02.2009, par. 155).

Raportat la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la criteriile prevăzute de art. 451 alin. (2) C.pr.civ., Curtea apreciază că suma de 1.000 lei este rezonabilă față de complexitatea cauzei și de munca depusă de avocat, fiind îndeplinit criteriul proporționalității onorariului raportat la volumul de muncă presupus de pregătirii apărării de către apărătorul părții adverse și cel al complexității litigiului.

Pentru aceste considerente, în conformitate cu dispozițiile art. 480 alin. (1) C.pr.civ., Curtea a respins apelul declarat de apelanta-pârâtă ca nefondat.

În temeiul art. 453 alin. (1) C.pr.civ., a obligat apelanta să plătească intimațiilor reclamanți suma de 1000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, respectiv onorariu de avocat dovedit cu chitanța de la fila 29 din dosarul de apel.

SECȚIA V-A CIVILĂ

13. Litigii cu profesioniștii. Aspecte de drept procesual. Competența de soluționare a apelului într-o cauză având ca obiect contestație la executare.

Decizia 18/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

Pentru determinarea competenței de soluționare a apelului într-o cauză având ca obiect contestație la executare nu are relevanță calitatea de profesioniști a părților (sau cel puțin a uneia dintre părți), ci natura și obiectul litigiului.

(Secția a V-a civilă, sentința civilă nr. 101 din 18 iulie 2018)

Prin cererea înregistrată la data de 18.10.2016 pe rolul Judecătorei Sector 5 București contestatoarea C.M. în contradictoriu cu intimata P. SARL a solicitat instanței, pe calea contestației la executare, anularea executării sale silită și tuturor actelor de executare silită din dosarul de executare nr. X.

Prin sentința nr.2854/2017 judecătoria respins ca neîntemeiată contestația.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel contestatoarea.

Prin încheierea din 12.01.2018 Secția a IV-a a Tribunalului București a declinat competența funcțională către Secția a VI-a a Tribunalului București reținând că atunci când contestația la executare sau la titlu vizează un titlu din materia comercială, calea de atac se îndreaptă la secția comercială.

Prin încheierea din 27.06.2018 Secția a VI-a a Tribunalului București și-a declinat competența funcțională către Secția a IV-a a Tribunalului București reținând că se pun în discuție norme de executare silită, nu se invocă existența unor clauze abuzive.

Analizând actele și lucrările dosarului Curtea de Apel București, instanță competentă să regleze conflictul de competență de față, reține următoarele:

Indiferent de titulatura dată acestei situații prevăzute de art. 136 C.pr.civ. și în lipsa unei denumiri date de lege (competență funcțională sau competență material procesuală), este vădit că soluția trebuie raportată la decizia nr. 18/2016 (recurs în interesul legii) care vorbește de stabilirea competenței între secțiile/instanțele specializate și cele nespecializate (în materie civilă), iar nu la decizia din 2007 invocată de Secția a IV-a a Tribunalului (decizie ce oricum se referea la o altă discuție). Concluzia clară care se desprinde din această decizie din 2016 este aceea că nu este relevantă calitatea de profesionist a părților (sau cel puțin a uneia din părți) pentru determinarea competenței în speța de față, ci natura și obiectul litigiului. Privind litigiul de față prin prisma procedurii urmate (calea contestației la executare) se observă că natura litigiului apare, ca principiu, a fi una ce nu pune în discuție specificul litigiilor dintre profesioniști. Faptul că suma ce se dorește a fi executată trebuie determinată prin raportare la un contract în care una din părți este un profesionist nu schimbă natura litigiului pentru că realizarea unor calcule este o operațiune matematică ce nu are specificități pentru profesioniști. Interpretarea clauzelor contractuale, atât cât este necesar pentru a se realiza calculele sau a se stabili corectitudinea comportamentului părții care beneficiază de caracterul executoriu al contractului (comportament legat de executarea contractului), nu poate fi nici ea o etichetă care să demonstreze necesitatea unei competențe judecătorești specializate. În plus, în motivele de apel se invocă și chestiuni procedurale de executare silită, motiv pentru care apare cu atât mai clar natura civilă a cauzei (nu comercială). Există și un motiv de apel prin care se critică modul în care prima instanță a stabilit cadrul procesual (cu excluderea discuțiilor despre existența unor clauze abuzive). Se observă că discuția declanșată de acest motiv de apel nu poartă direct asupra existenței unor clauze abuzive, ci asupra modului în care a fost reținut și soluționat cadrul procesual de către prima instanță [interpretarea și aplicarea art. 713 alin. (2) C.pr.civ.].

14. Poprire asiguratorie asupra conturilor bancare. Puterea de lucru judecat în raport de încheieri anterioare prin care s-a respins o cerere de sechestrul asigurător, respectiv o cerere de poprire asiguratorie.

- art. 970, 971 alin. (1) și 953 alin. (1) C.pr.civ., art. 535 C.pr.civ.

Față de specificul lor, după cum acesta reiese din prevederile art. 952 și urm., respectiv art.970 și urm. C.pr.civ., atât cererea de înființare a sechestrului asigurător cât și cea de înființare a popririi, fac parte din categoria cererilor necontencioase și ca urmare sunt supuse prevederilor legale care reglementează această materie (art. 527 și urm. C.pr.civ.).

Aceasta deoarece, astfel cum reiese din art. 527 C.pr.civ., în domeniul de aplicare al procedurii necontencioase intră cererile pentru soluționarea cărora este nevoie de intervenția instanței, fără a se urmări stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, cum este și cazul celor privitoare la luarea unor măsuri de asigurare.

Or, dat fiind faptul că atât sechestrul asigurător cât și poprirea asiguratorie sunt măsuri asigurătorii, cu caracter vremelnic, al căror scop este protejarea creditorului diligent de diminuarea activului patrimonial al debitorului sau de dispariția ori degradarea bunurilor acestuia, apare evident că aceste măsuri intră în domeniul de aplicare al procedurii necontencioase.

Așa fiind, devin aplicabile prevederile art. 535 C.pr.civ., potrivit cărora încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritatea lucrului judecat, de unde concluzia că nici una dintre cele două încheieri nu poate fi considerată că are autoritate sau putere de lucru judecat în prezenta cauză.

(Secția a V-a civilă, decizia civilă nr. 1599 din 23.08.2018)

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalul Ilfov – Secția Civilă la data de 13.03.2018, sub nr. reclamanta R. A.D. a solicitat în contradictoriu cu pârâta M. I. A. SRL în baza prevederilor art. 970 Cod Procedura Civilă înființarea popririi asigurătorii asupra conturilor bancare pe care pârâta le are deschise la instituțiile bancare din România în limita sumei de 677.305,81 euro, până la soluționarea definitivă a litigiului ce face obiectul dosarului nr.x.

Prin încheierea nr. 207/23.03.2018 Tribunalul Ilfov a admis cererea formulată de reclamanta R. A.D. și a dispus înființarea măsurii asigurătorii a popririi asupra conturilor bancare pe care pârâtul SC M. I. A. SRL le are deschise la instituțiile bancare din România, până la concurența sumei de 677.305,81 euro.

Pentru a pronunța această încheiere, Tribunalul a reținut prevederile art. 970, 971 alin. (1) și 953 alin. (1) C.pr.civ. iar în ceea ce privește situația de fapt a constatat că existența creanței până la concurența căreia se solicită înființarea popririi asigurătorii rezultă din facturile fiscale nr. (..), facturi ce au fost întocmite în baza unor scrisori de trăsură internațională CMR.

Astfel, instanța a constatat că în cauză s-a făcut dovada raporturilor juridice existente între părți, constatate prin înscrisurile depuse la dosar, din care rezultă existența unei creanțe exigibile în cuantum de 677.305,81 euro.

De asemenea, s-a reținut și că reclamantul a făcut dovada că a intentat cerere de chemare în judecată pentru realizarea creanței invocate.

Împotriva acestei încheieri a formulat apel pârâta M.I.A. SRL, solicitând admiterea apelului și modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii în principal ca inadmisibile și în subsidiar ca neîntemeiate a cererii de înființare a popririi asigurătorii.

În motivarea apelului, cât privește situația de fapt, a arătat apelanta că a formulat o plângere penală pentru înșelăciune împotriva reprezentantului intimatei, date fiind gravele inadvertențe dintre înțelegerea părților și refuzul acesteia de a-și îndeplini propriile-i obligații.

Astfel, părțile s-au înțeles ca apelantei să i se aplice un discount, urmând ca intimata să emită facturi pe minus în acest sens. Deși a procedat astfel pentru primele 2 tiruri de produse vândute, emițând factură cu acest discount, ulterior a refuzat cu rea-credință să mai emită aceste facturi de discount-uri, nerespectându-și astfel propria obligație asumată. S-a menționat că, deoarece aceste reduceri reprezentau singurul profit al apelantei din relațiile comerciale cu intimata, în lipsa acestora cu siguranță M.I. nu mai desfășura activități de distribuire și promovare a produselor intimatei în marile lanțuri de magazine cu care avea contracte.

Mai mult, din corespondența anexată cererii de apel reiese un termen de plată de 39 de zile; în schimb intimata cu rea-credință a trecut pe facturi un termen de doar 7 zile, acest aspect fiind confirmat și de alte înscrisuri, corespondență și martori.

Refuzul intimatei de a se conforma obligațiilor asumate îndreptățesc apelanta la ridicarea excepției de neexecutare a obligațiilor până când intimata însăși nu și le execută pe ale sale.

În plus, s-a afirmat că apelanta nu a fost niciodată notificată în vreun fel de intimată despre pretențiile sale din cererea de chemare în judecată și pusă astfel în întârziere.

Apelanta a mai subliniat faptul că a efectuat plăți către intimată, așa cum rezultă din extrasele de cont anexate, până la data de 16.02.2018 inclusiv și nu s-au achitat acele facturi asupra cărora există neînțelegere între părți și cu privire la care a invitat intimata la discuții și verificări suplimentare, pe care aceasta le-a refuzat.

Totodată, intimata a mai refuzat să transmită marfă, apelanta riscând astfel să sufere prejudicii foarte mari în relațiile cu lanțurile de magazine, dublat și de poprirea conturilor pentru o sumă cu mult mai mare decât cea reală.

S-a susținut de către debitoare că hotărârea instanței de fond este neîntemeiată, drept pentru care solicită modificarea în tot a acesteia, în sensul respingerii cererii de înființare a popriii asigurătorii în principal ca inadmisibilă și în subsidiar ca neîntemeiată.

Cu privire la inadmisibilitatea cererii pentru nedepunerea cauțiunii, s-a apreciat că în cauză se impunea stabilirea de către instanța de fond a unei cauțiuni, date fiind înscrisurile prezentate ca făcând dovada preinsei creanțe și a sumei foarte mari pentru care s-a cerut instituirea măsurii, ca și față de prevederile art. 953 C.pr.civ..

În mod greșit instanța de fond a considerat ca incidente în speță dispozițiile alin. 1 ale articolului precitat, apreciind ca înscrisuri constatatoare ale creanței preinse facturile enumerate.

Aceste facturi nu au fost semnate de reprezentantul legal al societății, ci de persoana însărcinată cu primirea corespondenței, care nu cunoaște detaliile stabilite de părți ce țin de preț, termene și cantități. În plus corespondența dintre părți prin care s-au învederat inadvertențele de cantități, stocuri și sume, întăresc ideea de nerecunoaștere de către apelantă a sumelor facturate.

În aceste condiții, în speță nu erau incidente dispozițiile alin. (1) ale art. 953 C.pr.civ. și deci nici opțiunea facultativă a fixării unei cauțiuni, ci dispozițiile art. 953 alin. (2) C.pr.civ., care reglementează obligativitatea depunerii unei cauțiuni de jumătate din suma solicitată.

Având în vedere acest aspect precum și neplata cauțiunii, se impunea respingerea cererii ca inadmisibilă.

Cât privește temeinicia cererii de instituire a sechestrului asigurător, s-a susținut că în prezenta cauză nu sunt îndeplinite condițiile art. 953 alin. (1) din C.pr.civ. pe care intimata și-a întemeiat cererea, înscrisurile depuse de aceasta neîndeplinind condiția de a fi considerate act constatator al creanței.

În acest sens, a apreciat apelanta că prin act scris trebuie să se înțeleagă numai actul constatator al creanței, din textul căruia să rezulte, fără intervenția unei împrejurări străine, elementele raportului juridic încheiat între părți, în special existența datoriei și obligația debitorului de a plăti suma de bani pe care o solicită.

Or, așa cum rezultă din înscrisurile anexate cererii de apel, existența datoriei, cuantumul solicitat și obligația apelantei de a plăti această sumă nu sunt neîndoielnice. În plus, acestea sunt cunoscute intimatei, opoziția M. I. fiindu-i adusă la cunoștință.

În această situație, a incertitudinii asupra existenței termenilor raportului juridic, nu se poate discuta de existența unei creanțe constatate, sub aspectul întinderii sale, printr-un înscris, deoarece numai instanța de judecată va putea stabili care va fi suma ce trebuie restituită în raport de toate susținerile părților și dovezile administrate.

Aceasta cu atât mai mult cu cât, astfel cum s-a arătat anterior, între părți există discuții privind emiterea facturilor pe minus conținând discount-ul acordat de creditoare și cu privire la termenele de plată, aspecte din care reiese reaua credință a creditoarei în formularea acestei cereri.

Totodată, apelanta a mai arătat că părțile nu au încheiat un contract, precum și că pretinsa lipsă a fondurilor din conturile M.I. și mărirea stării de insolvabilitate este nedovedită de intimată.

La data de 08.05.2018 intimata creditoare R.A.D. a formulat întâmpinare, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii atacate.

În motivare, a arătat, cu privire la admisibilitatea cererii de poprire asiguratorie pentru neplata cauțiunii, că fiind vorba despre o creanță constatată în scris și exigibilă, stabilirea unei cauțiuni în sarcina creditorului nu este obligatorie pentru instanța de judecată, aceasta făcându-se de la caz la caz, în funcție de circumstanțele concrete ale speței și în acord cu dispozițiile art. 953 alin. (1) teza a II-a C.pr.civ.

Contestarea debitului de către apel apelanta-pârâtă, precum și argumentele invocate de aceasta în apel, nu conduc la concluzia lipsei înscrisului constatator al creanței, ci vizează cel mult elemente care țin de caracterul cert al acesteia, condiție care nu este necesară pentru admiterea unei cereri de poprire asiguratorie.

Facturile ce justifică existența creanței sunt acceptate la plată de către pârâtă, fiind semnate de ambele părți, și sunt înscrisuri sub semnătură privată ce fac dovada raporturilor juridice dintre părți până la proba contrară. Mai mult, sunt însoțite de alte înscrisuri - scrisori de trăsură și

confirmări de primire - care atestă livrarea mărfii de către intimată și recepționarea acesteia de către apelanta-pârâtă.

Referitor la temeinicia cererii, s-a susținut că instanța de fond a făcut o aplicare corectă a dispozițiile art. 970, art. 971 alin. (1) raportat la art. 953 alin. (1) C.pr.civ., reținând ca fiind îndeplinite toate condițiile privind admisibilitatea cererii de poprire asiguratorie.

Sușinerile apelantei privind netemeinicia cererii de poprire asiguratorie, nu conduc la concluzia inexistenței unei creanțe constatate în scris și nici a inexistenței caracterului exigibil al acesteia.

Dimpotrivă, raporturile comerciale dintre două părți sunt confirmate de faptul ca in perioada iulie - noiembrie 2017 relațiile comerciale dintre acestea s-au desfășurat normal, fără nici o obiecțiune din partea pârâtei și fără nici o solicitare în sensul celor invocate prin cererea de apel, intimata livrând marfa si pârâta achitând prețul, aspect confirmat prin cererea de apel.

Mai mult, astfel cum rezulta din corespondenta electronică dintre părți din perioada 04.02.2018 - 09.02.2018, (Anexa nr. 1 la întâmpinare), însăși apelanta pârâtă recunoaște existența datoriei de 1.130.514 euro (2.211.002,35 leva), pe care o avea fata de R. A.D. la data de 31.12.2017, precum și pe cea existentă la data de 09.02.2018. în cuantum de 800.793 euro și marfa disponibilă în depozit de 215.340 euro.

Cât privește termenele de plată, din aceeași corespondență rezultă că acestea au fost cu mult depășite, fiind depășit chiar și termenul de 39 de zile invocat de apelanta-pârâtă prin cererea de apel, care, pentru ultima factură, emisă la data de 08.02.2018, s-a împlinit la 20.03.2018. In consecință, și condiția exigibilității creanței este confirmată de către apelanta-pârâtă, care până în prezent nu a plătit nimic.

Celelalte aspecte relevate de apelanta în cererea de apel, pe lângă faptul ca vizează chestiuni ce țin de fondul cauzei, ce urmează a fi analizate de instanța de judecata in litigiul de fond și nu în cadrul procesual stabilit de prezenta cerere de poprire asiguratorie, nu sunt nici de natura să răstoarne soluția instanței de fond.

Pârâta nu a fost niciodată distribuitorul/reprezentantul autorizat al intimatei pe piața din Romania și nu și-a asumat nicio obligație față de R.A.D. de a promova si distribui produsele acesteia în marile lanțuri de magazine.

Intimata nu a avut niciodată raporturi comerciale cu marile lanțuri de magazine iar între părți nu s-a încheiat nici un contract de comision și nici de reprezentare/mandat sau alt contract prin care pârâta să negocieze în numele și pentru R. A.D. prețul.

Din unica factura invocată de apelantă - factura storno pentru factura nr. 30572/22.08.2017 nu rezultă că ar fi vorba despre existența vreunui comision sau discount, ci de o reducere a prețului convenit inițial pentru marfa livrată, de la 0,81 euro/sticla la 0,72 euro/sticla, fără ca acest fapt să dea naștere la alte obligații în sarcina R.A.D. Solicitarea din mail-ul din 06.03.2018 reprezintă o nouă solicitare de reducere a prețului de vânzare al mărfii, efectuată după ce intimata a livrat marfa, solicitare cu care nu a fost de acord, și nu un comision datorat pârâtei-reclamante.

În drept, au fost invocate prevederile art. 471 alin. (5) rap. la art. 205 și urm. C.pr.civ. și 954 C.pr.civ.

La termenul de judecată din data de 11.06.2018 apelanta a invocat puterea de lucru judecat prin raportare la încheierile pronunțate de Tribunalul Ilfov – Secția Civilă în dosarele nr. având ca obiect sechestrul asigurător (încheierea nr. 157/09.03.2018) și nr. având ca obiect poprire asigurătorie (încheierea nr. 329/22.05.2018).

Deliberând asupra cererii de apel prin prisma motivelor de apel, față de apărările intimitei și prin raportare la actele și lucrările dosarului, Curtea apreciază că apelul nu este fondat și în temeiul art. 480 alin. (1) C.pr.civ. îl va respinge.

Cu prioritate, Curtea arată că nu va reține susținerile apelantei privind puterea de lucru judecat în raport de încheierile anterior menționate.

Se are în vedere că dosarele nr., privind aceleași părți (respectiv R. A.D. în calitate de reclamant și M.I.A. în calitate de pârâtă debitoare) au avut ca obiect cerere de sechestrul asigurător, respectiv poprire asigurătorie (însă nu pe conturile bancare ale debitoarei, ca în speță, ci asupra sumelor pe care debitoarea se pretinde că le are de încasat de la o serie de terți popriți). Aceste cauze au fost soluționate de Tribunalul Ilfov – Secția Civilă prin încheierea nr.157/09.03.2018 și respectiv încheierea nr. 329/22.05.2018 în sensul respingerii ca neîntemeiate a cererilor formulate.

Curtea apreciază că, față de specificul lor, după cum acesta reiese din prevederile art. 952 și urm., respectiv art. 970 și urm. C.pr.civ., atât cererea de înființare a sechestrului asigurător cât și cea de înființare a popririi, fac parte din categoria cererilor necontencioase și ca urmare sunt supuse prevederilor legale care reglementează această materie (art. 527 și urm. C.pr.civ.).

Aceasta deoarece, astfel cum reiese din art. 527 C.pr.civ., în domeniul de aplicare al procedurii necontencioase intră cererile pentru soluționarea cărora este nevoie de intervenția instanței, fără a se urmări stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, cum este și cazul celor privitoare la luarea unor măsuri de asigurare.

Or, dat fiind faptul că atât sechestrul asigurător cât și poprirea asigurătorie sunt măsuri asigurătorii, cu caracter vremelnic, al căror scop este protejarea creditorului diligent de diminuarea activului patrimonial al debitorului sau de dispariția ori degradarea bunurilor acestuia, apare evident că aceste măsuri intră în domeniul de aplicare al procedurii necontencioase.

Așa fiind, devin aplicabile prevederile art. 535 C.pr.civ., potrivit cărora încheierile pronunțate în procedura necontencioasă nu au autoritatea lucrului judecat, de unde concluzia că nici una dintre cele două încheieri nu poate fi considerată că are autoritate sau putere de lucru judecat în prezenta cauză.

Soluția se impune cu atât mai mult cu cât încheierea nr. 329/22.05.2018 pronunțată în dosarul nr. nu este definitivă, apelul formulat împotriva sa nefiind soluționat, iar prin încheierea nr. 157/09.03.2018 pronunțată în dosarul nr. s-a respins cererea de înființare sechestrului asigurător motivat, în esență, de faptul că creditoarea nu a atașat la dosar înscrisurile doveditoare (facturi și scrisori de trăsură), astfel că instanța nu le-a putut analiza pentru a stabili dacă creanța invocată are caracter exigibil și este constatată prin înscrisuri.

De asemenea, Curtea apreciază ca nefondate criticile apelantei referitor la faptul că în cauză era obligatorie depunerea unei cauțiuni sau că nu erau îndeplinite condițiile cerute de lege pentru înființarea popririi asigurătorii.

Cât privește problema cauțiunii, se are în vedere că temeiul de drept al cererii formulate în cauză (și în raport de care a fost analizată cererea introductivă) a fost dat de prevederile art. 953 alin. (1) C.pr.civ., care nu impune obligativitatea cauțiunii, ci lasă la aprecierea instanței posibilitatea de apreciere cu privire la oportunitatea unei asemenea măsuri. Or, în cauză, instanța nu a apreciat că se impune obligarea creditoarei la plata vreunei cauțiuni.

Tot nefondate sunt și criticile prin care se susține de către apelantă că creanța invocată de intimata creditoare nu este constatată în scris, astfel cum impune art. 953 alin. (1) C.pr.civ., Curtea apreciind că în mod corect prima instanță a apreciat că din înscrisurile depuse la dosar reiese că această condiție este îndeplinită.

Astfel, se are în vedere că la dosar au fost depuse facturi fiscale, scrisori internaționale de trăsură CMR aferente fiecărei facturi, certificate de confirmare a primirii mărfii de către M. I., înscrisuri care atestă că apelanta debitoare a primit mărfurile expediate de intimată și a acceptat facturile conținând prețul și termenul de plată.

În acest sens, se observă că majoritatea facturilor fiscale (F 21-185 vol. I dosar Tribunal) sunt acceptate de primire de către apelantă prin aplicarea semnăturii și ștampilei, iar cu privire la celelalte facturi fiscale care nu sunt semnate mențiuni despre acestea se regăsesc în scrisorile CMR, care sunt semnate și ștampilate de către debitoare, reieșind astfel că aceasta recunoaște nu doar primirea mărfurilor, ci acceptă tacit și facturile fiscale aferente mărfurilor pentru care s-au emis scrisorile de trăsură.

Așa fiind, apreciază Curtea că în cauză creanța invocată de intimata creditoare este constatată prin acte însușite de debitoare și care îi pot fi opuse cu succes, întrucât au suficientă forță probantă pentru a se aprecia că aceasta și-a asumat obligația de a plăti suma de bani reprezentând contravaloarea facturilor.

Referitor la susținerile debitoarei din cadrul motivelor de apel referitoare la faptul că aceste facturi nu au fost semnate de reprezentantul legal al societății, ci de persoana însărcinată cu primirea corespondenței, acestea nu sunt relevante, câtă vreme prepusul debitoarei a acționat în exercitarea funcției încredințate de aceasta și astfel că actele prepusului său, în exercitarea funcției încredințate, îi sunt opozabile apelantei și o obligă la executarea lor.

De asemenea, nici criticile prin care se invocă faptul că termenul de plată nu ar fi fost de 7 zile, ci de 39 de zile, nu sunt fondate, în condițiile în care pe facturi este menționat termenul scadent ca fiind de 7 zile, apelanta nu a reușit să producă dovezi din care să reiasă că părțile ar fi agreeat un alt termen de plată iar pe de altă parte față de faptul că ultima factură a fost emisă la data de 01.02.2018, astfel că până la data pronunțării încheierii atacate chiar și termenul de 39 de zile la care face referire apelanta era deja împlinit.

Se mai impune mențiunea că criticile din apel referitoare la faptul că intimata creditoare a refuzat cu rea-credință să mai emită facturi de discount, că apelanta este îndreptățită la ridicarea excepției de neexecutare sau că nu există un risc al insolvenței acesteia exced prezentei cauze, întrucât nu au legătură cu analiza condițiilor de înființare a popririi asigurătorii.

15. Apel suspendat în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ. până la soluționarea de către CJUE a unei sesizări aflate pe rolul său. Perimare. Suspendare termen de perimare.

- Codul de procedură civilă, art. 413 alin. (1) pct. 1; art. 416 alin. (1), art. 417

Judecata pricinii a fost suspendată în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ. până la soluționarea de către CJUE a cauzei aflate pe rolul său. Cursul perimării a fost suspendat pe durata suspendării judecării apelului, de la data de 18.01.2017 până la data pronunțării de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, la data de 20.09.2017, a hotărârii preliminare. De la acest moment începe să curgă termenul de 6 luni prevăzut de art. 416 alin. (1) C.pr.civ. termen în care partea trebuie să sesizeze instanța care a hotărât suspendarea, în vederea continuării judecării, conform art. 415 și art. 417 C.pr.civ..

(Secția a V-a civilă, decizia civilă nr. 1627 din 12.09.2018)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 09.09.2014 sub nr.x, reclamantii P.L. și P. N. au solicitat ca în contradictoriu cu pârâta OTP B.R. SA să se dispună constatarea nulității absolute și a caracterului abuziv al clauzelor contractuale prevăzute la art. 8 alin. (8.1), art. 9 alin. (1) pct. a și alin. (9.2) din convenția de credit nr. (..); precizarea elementelor componente ale procentului de dobândă (dobânda de referință + marja băncii) din contractul de credit nr. din 30.01.2007 având în vedere procentul de dobândă și valoarea indicelui Libor de la data încheierii contractului și precizarea perioadei de actualizare a ratei de dobândă - pentru perioada 30.01.2007 - 23.07.2014; obligarea pârâtei la stabilirea în contractul de credit a ratei dobânzii și a marjei băncii în funcție de indicele de referință Libor de la data semnării contractului; restituirea tuturor sumelor încasate de către bancă cu titlu de dobândă fără titlu legal și contractual, în baza clauzelor abuzive mai sus menționate; refacerea graficelor de rambursare având în vedere indicele Libor actualizat periodic și marja fixă de la data încheierii contractului de credit; constatarea caracterului abuziv al clauzei de risc valutar inserate în contractul de credit și eliminarea acesteia; stabilizarea (înghețarea) cursului de schimb CHF - leu la momentul semnării contractului, curs care să fie valabil pe toată perioada derulării contractului;

denominarea în monedă națională a plăților, în virtutea principiului din regulamentul valutar conform căruia prețul mărfurilor sau al serviciilor între rezidenți se plătește în monedă națională.

Prin sentința civilă nr. 2111/06.02.2015, Judecătoria Sectorului 1 București a admis excepția necompetenței materiale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a VI-a Civilă sub nr. x.

Prin sentința civilă nr. 5224/29.09.2015, tribunalul a respins excepțiile lipsei de obiect, lipsei de interes și prescripției extinctive, invocate de pârâtă, ca neîntemeiate, a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanti, a constatat caracterul abuziv al clauzelor inserate la art. 8.1 teza a III-a, numai în ceea ce privește sintagma „în conformitate cu politica Băncii” și la art. 9.2 din contractul de credit pentru nevoi personale garantat cu ipotecă nr. 30.01.2007, a constatat nulitatea absolută a clauzelor mai sus menționate și a respins celelalte capete de cerere ca neîntemeiate.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantii P. L. și P. N. și pârâta OTP B. R. SA, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București Secția a V-a Civilă sub nr. x la data de 08.11.2016, părțile criticând hotărârea pentru nelegalitate și netemeinicie.

La termenul din 18.01.2017, s-a dispus suspendarea judecării cauzei în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ., până la soluționarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a cauzei C-186/16.

Prin încheierea din data de 11.04.2018, s-a admis excepția lipsei dovezii calității de reprezentant și s-a anulat cererea de repunere pe rol formulată de apelanții reclamanti P. L. și P. N..

Prin rezoluția din 9.05.2018, s-a acordat termen la 12.09.2018 și s-a dispus citarea părților în vederea discutării incidentului procedural al perimării și a cererii de repunere pe rol formulată de apelanții reclamanti P. L. și P. N. la data de 7.05.2018.

Asupra excepției de perimare, excepție de procedură, peremptorie și absolută, analizată cu prioritate în conformitate cu prevederile art. 248 alin. (1) C.pr.civ., Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 416 alin. (1) C.pr.civ., orice cerere de apel se perimă de drept chiar și în contra incapacibililor dacă a rămas în nelucrare din motive imputabile părții, timp de 6 luni, art. 420 alin.(1) C.pr.civ. prevăzând că perimarea se constată și din oficiu.

Perimarea cererii este o sancțiune procedurală ce intervine în cazul nerespectării cerinței de a exista continuitate între actele de procedură, determinând stingerea procesului în faza în care se găsește, datorită rămânerii lui în nelucrare, din vina părții, un anumit timp prevăzut de lege.

Perimarea unei cereri în materie civilă operează de drept, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții: cererea să fi rămas în nelucrare timp de 6 luni; lăsarea pricinii în nelucrare să se datoreze culpei părții; să nu fi intervenit o cauză de întrerupere sau de suspendare a termenului de perimare ori o altă cauză de stingere a procesului, prevăzută de o normă specială.

Curtea constată că ultimul act de procedură a fost îndeplinit în cauză la data de 18.01.2017, când judecata pricinii a fost suspendată în temeiul art. 413 alin. (1) pct. (1) C.pr.civ. până la soluționarea de către CJUE a cauzei C-186/16.

Prin hotărârea din data de 20.09.2017, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat asupra trimiterii preliminare formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel Oradea (România), în cauza C-186/16, R.P.A. și alții împotriva B.R. SA, vizând interpretarea art. 4 alin.(2) și a art. 3 alin. (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii.

Potrivit art. 418 alin. (1) C.pr.civ. cursul perimării este suspendat cât timp durează suspendarea judecării, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute la art. 413, dacă suspendarea nu este cauzată de lipsa de stăruință a părților în judecată.

În speță, cursul perimării a fost suspendat pe durata suspendării judecării apelului, de la data de 18.01.2017 până la data pronunțării de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, la data de 20.09.2017, a hotărârii preliminare. De la acest moment începe să curgă termenul de 6 luni prevăzut de art. 416 alin. (1) C.pr.civ. termen în care partea trebuie să sesizeze instanța care a hotărât suspendarea, în vederea continuării judecării, conform art. 415 și art. 417 C.pr.civ..

Or, de la data pronunțării hotărârii preliminare, 20.09.2017 – când a încetat cauza suspensivă de perimare – și până la data de 7.05.2018, părțile nu au făcut niciun act de procedură în vederea soluționării procesului, cursul judecării rămânând suspendat mai mult de 6 luni, din culpa părților, cărora le incumba obligația de a stăruii în judecată, prin formularea unei cereri de redeschidere a judecării înăuntrul acestui termen. Curtea reține în acest context și că cererea anterioară de repunere pe rol a fost anulată, astfel că nu a produs niciun efect.

Se mai impune a menționa faptul că nu sunt incidente dispozițiile art. 416 alin. (3) C.pr.civ., întrucât redeschiderea judecării nu trebuia efectuată din oficiu – o asemenea obligație

fiind reglementată doar în cazul prevăzut la art. 412 alin. (1) pct. 7 C.pr.civ., când suspendarea judecării a fost dispusă ca urmare a faptului că instanța care a dispus o atare măsură a sesizat Curtea de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare. În speță, judecata apelului a fost suspendată în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ., iar nu în baza dispoziției legale anterior arătate.

Procesul civil este guvernat de principiul disponibilității, astfel cum este consacrat de art. 9 C.pr.civ., iar dispozițiile art. 10 C.pr.civ. stabilesc obligația părților de a îndeplini actele de procedură în condițiile și termenele stabilite de lege și de a contribui la desfășurarea fără întârziere a procesului, urmărind, tot astfel, finalizarea acestuia. Din aceste dispoziții, coroborate cu art. 415 și art. 416-417 C.pr.civ., rezultă că în cazul de suspendare facultativă prevăzut de art.413 alin. (1) pct. 1 C.pr.civ., părților le incumba obligația formulării unei cereri prin care să solicite reluarea cursului judecării înainte de împlinirea termenului de perimare, ceea ce acestea nu au făcut în speță.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 480 alin. (1) rap. la art. 421 alin. (2) C.pr.civ., Curtea urmează să admită excepția de perimare invocată din oficiu și, în consecință, va constata intervenită perimarea cererilor de apel, situație în care nu are a se mai pronunța asupra cererii de repunere pe rol a cauzei formulate de apelanții reclamânți P. L. și P. N. .

SECȚIA A VI-A CIVILĂ

16. Obligația de despăgubire pentru prejudiciile cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat. Debitori. Art. 32⁴ alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997.

Legiuitorul nu a stabilit doi debitori ai obligațiilor de despăgubire a societăților comerciale vizate. Astfel cum reiese din prevederile alineatului 1 al articolului de lege menționat, calitatea de debitor o au instituțiile publice implicate în procesul de privatizare.[...] Cât privește alineatul 6 al aceleiași text legal, faptul că legiuitorul a menționat că statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor respective nu echivalează cu instituirea unui nou debitor, ce ar putea fi acționat în judecată de către societățile comerciale.

(Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1687A din data de 20 septembrie 2018)

Prin sentința civilă nr. 4141/10.11.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă în dosarul nr. 45048/3/2016*, instanța a respins excepția inadmisibilității acțiunii ca neîntemeiată; a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei sub aspectul acțiunii formulate în principal și întemeiate pe cauza juridică reprezentată de răspunderea pârâtului S R conform Hotărârii CEDO din 16.12.2014 pronunțată în cauza Buti și alții contra României; a respins acțiunea formulată în principal și întemeiată pe cauza juridică reprezentată de răspunderea pârâtului S R conform Hotărârii CEDO din 16.12.2014 pronunțată în cauza B și alții contra României, pentru lipsa calității procesuale active; a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei S R sub aspectul acțiunii formulate în principal și întemeiate pe cauza juridică reprezentată de răspunderea pârâtului S R în calitate de garant; a respins acțiunea formulată în principal de reclamanta B SA, în contradictoriu cu pârâții S R prin M F P și AAAS, întemeiată pe cauza juridică reprezentată de răspunderea pârâtului Statul Roman în calitate de garant; a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei sub aspectul acțiunii formulate în subsidiar și a respins această acțiune pentru lipsa calității procesuale active.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că prin sentința comercială nr.1911/23.02.2010 (irevocabilă), pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Comercială, în dosarul nr. 36000/3/2008, a fost admisă cererea formulată de reclamanta SC B SA, în contradictoriu cu AVAS (actuala pârâtă AAAS), în temeiul art. 32 ind.4 din O.U.G. nr. 88/1997 modificată, fiind obligată AAAS să plătească suma de 27.226.500 EURO, în echivalent în lei la cursul BNR din data plății, plus dobânda legală aferentă, începând cu data pronunțării sentinței (23.02.2010) și până la plata integrală a debitului, precum și la plata sumei de 261.005 lei cheltuieli de judecată.

Apelul formulat de AAAS a fost respins ca nefondat prin decizia comercială nr.376/12.10.2010, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VI-a Comercială, în dosarul nr.36000/3/2006.

Prin Decizia nr. 1579/13.04.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Comercială, în dosarul nr. 36000/3/2006, a fost respins și recursul formulat de AVAS (actuala AAAS), sentința nr.1911/2010 devenind irevocabilă.

În dosarul de executare nr.149/2010 al BEJ E.L., a fost începută executarea silită asupra debitoarei AAAS în baza titlului executoriu reprezentat de sentința comercială nr.1911/23.02.2010 (irevocabilă), pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Comercială, în dosarul nr. 36000/3/2008.

În data de 16.12.2014, s-a pronunțat hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza B și alții v. România, cauză la care a fost conexată și cererea nr. 2804/12, formulată de societatea reclamantă B S.A., prin care s-a dispus că statul pârât trebuie să asigure, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni, executarea hotărârilor încă restante, între care și sentința comercială nr. 1911/23.02.2010 pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Comercială, în dosarul nr. 36000/3/2008.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, instanța a reținut că aceasta este neîntemeiată, întrucât deși reclamanta deține un titlu executoriu pentru suma de bani care formează obiectul acțiunii, prin acesta obligația de plată este stabilită în sarcina paratei AAAS, iar nu a S R, astfel încât demersul inițiat prin prezenta acțiune, în vederea obținerii unui titlu executoriu împotriva unui alt pârât, solvabil, nu este lipsit de interes. Totodată, instanța a constatat că celelalte motive de drept, respectiv motivele întemeiate pe dispozițiile art. 628 și 632 C.pr.civ., invocate de către reclamantă, nu reglementează condiții privind exercitarea dreptului la acțiune, a căror lipsă să atragă inadmisibilitatea.

Sub aspectul acțiunii formulate în principal și întemeiate pe cauza juridică reprezentată de răspunderea pârâtului S R conform Hotărârii CEDO din 16.12.2014, pronunțată în cauza Buti și alții contra României, tribunalul a reținut că, prin acțiunea astfel întemeiată în drept, reclamanta solicită angajarea răspunderii S R pentru neexecutarea unei hotărâri pronunțate de către Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, reclamanta arătând în mod expres că S R nu și-a executat obligația impusă prin Hotărârea CEDO, în sensul „de a asigura, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni, executarea hotărârilor încă restante”.

În opinia tribunalului, angajarea răspunderii statelor pentru neîndeplinirea obligațiilor stabilite în sarcina lor prin hotărârile Curții, indiferent că vizează satisfacția echitabilă sau alte obligații stabilite de CEDO, cum este aceea din cauza Buti, este atributul Comitetului Miniștrilor, conform art. 46 alin. (2) din Convenție, iar nu al persoanei care a sesizat Curtea cu cererea, astfel că, în speță, reclamanta nu are calitate procesuală activă pentru declanșarea procedurii de

angajare a răspunderii S R pentru neîndeplinirea obligației stabilite în sarcina sa prin hotărârea CEDO din 16.12.2014, pronunțată în cauza Buti și alții contra României.

Sub aspectul acțiunii formulate în principal și întemeiate pe cauza juridica reprezentată de răspunderea pârâtului S R, în calitate de garant, tribunalul a reținut că, pe calea prezentei cereri, reclamanta urmărește obținerea unui titlu executoriu pentru aceeași creanță care a format obiectul titlului executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 1911/23.02.2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Comercială, în dosarul nr. 36000/3/2008, însă, împotriva unui alt debitor, respectiv împotriva debitorului S R prin M F, invocând solidaritatea pasivă a debitorilor AAAS și S R prin M F, în temeiul dispozițiilor art. 32⁴ din O.U.G. nr. 88/1997.

În primul rând, tribunalul a apreciat că, față de fondul cauzei și eventuala prescripție a dreptului reclamantei de a solicita angajarea răspunderii unui alt codebitor solidar la acest moment, are prioritate stabilirea calității pârâtului S R de a răspunde față de reclamantă, în calitate de garant, în solidar cu AAAS, în temeiul dispozițiilor art. 32⁴ din O.U.G. nr. 88/1997.

S-a reținut că din cuprinsul cererii de chemare în judecată formulate de reclamanta SC B SA rezultă că temeiul de drept indicat este art. 32⁴ din O.U.G. nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 99/1999. Instanța a apreciat însă că din dispozițiile legale menționate rezultă că instituțiile implicate în procesul de privatizare au obligația de plată a despăgubirilor, și nu Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice. Prin urmare, dacă potrivit art. 32⁴ alin. (1) din O.U.G. nr. 88/1997 legiuitorul a înțeles să limiteze sfera subiectelor de drept care pot fi obligate la plata de despăgubiri, nu a fost primită interpretarea reclamantei potrivit căreia, în textul următor, legiuitorul a stabilit un nou debitor, în speță S R.

Art.324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997 a fost considerat doar un text programatic, care reflectă poziția S R în legătură cu problema plății acestor despăgubiri precum și faptul că acesta înțelege să instituie mecanismele necesare astfel încât instituțiile obligate la plata despăgubirilor să poată onora această obligație stabilită în sarcina lor prin hotărâri judecătorești.

Prin urmare, în opinia instanței, este nefondată susținerea reclamantei potrivit căreia S R prin M F P este fidejursorul AAAS și că, în această calitate, i-ar reveni, în solidar cu debitorul AAAS, obligația de reparare a prejudiciului constând în despăgubiri.

Sub aspectul acțiunii formulate în subsidiar, prin care reclamanta a solicitat obligarea S R, reprezentat prin M F P, la plata sumelor către A.A.A.S. pentru stingerea creanței rezultate din titlul executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 1911 din data de 23.02.2010, pronunțată de

Tribunalul București - Secția a VI-a Comercială, în dosarul nr. 36000/3/2008, reclamanta a indicat că a înțeles să o insereze în cadrul cererii de chemare în judecată având în vedere practica judiciară în această materie, prin care s-a dispus obligarea S R la plata către A.A.A.S. a sumelor de bani pe care această din urmă instituție, la rândul ei, fusese obligată a le plăti către reclamanți cu titlu de despăgubiri.

Având în vedere că reclamanta nu a indicat un temei juridic care să o legitimeze să acționeze pentru obligarea unei persoane să îndeplinească o obligație față de altă persoană decât reclamanta – de exemplu stipulația pentru altul sau acțiunea oblică, o instituție juridică ale cărei condiții instanța să le analizeze, tribunalul a apreciat că reclamanta nu a justificat în fapt și în drept calitatea procesuală activă în formularea acțiunii subsidiare, astfel ca a admis această excepție.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta B SA, prin care a solicitat anularea sentinței și, în urma rejudecării fondului, să se dispună, în principal, obligarea S R reprezentat prin M F P, la plata sumei de 6.806.232,54 Euro, formată din: 6.793.870,26 Euro reprezentând despăgubiri cu titlu de debit principal, 5.329,78 Euro reprezentând dobândă penalizatoare calculată până la data de 31.10.2016 și 7.032,50 Euro penalitate calculată conform hotărârii CEDO din data de 16.12.2014 pronunțată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza Buti și alții v. România; obligarea S R reprezentat prin M F P, la plata către reclamantă a dobânzii legale calculate la valoarea despăgubirilor, începând cu data înregistrării cererii și până la data achitării integrale a despăgubirilor, plătibile în lei, la cursul BNR din ziua plății; în subsidiar, a solicitat obligarea S R, reprezentat prin M F P, la plata către A.A.A.S. a sumei de 6.806.232,54 Euro, cu titlu expres de a fi achitată de îndată către societatea B S.A., pentru stingerea creanței rezultate din titlul executoriu reprezentat de sentința comercială nr.1911 din data de 23.02.2010, pronunțată de Tribunalul București Secția a VI-a Comercială în dosarul nr.36000/3/2008, definitivă și irevocabilă; obligarea S R reprezentat prin M F P, la plata către A.A.A.S. a dobânzii legale calculate la valoarea despăgubirilor începând cu data înregistrării prezentei cereri și până la data achitării integrale a despăgubirilor, plătibile în lei, la cursul BNR din ziua plății, dobândă legală pe care A.A.A.S. trebuie să o achite reclamantei, societatea B S.A., în baza titlului executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 1911 din data de 23.02.2010, pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Comercială în dosarul nr. 36000/3/2008, definitivă și irevocabilă, cu titlu expres ca suma rezultată cu titlu de dobândă legală să fie achitată

de îndată către reclamantă, societatea B S.A.; obligarea ambelor părți, în solidar, la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, apelanta-reclamantă a expus situația de fapt, învederând, în esență, că deține împotriva AAAS un titlu executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 1911/23.02.2010, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VI-a Comercială în dosarul nr. 36000/3/2008, definitivă și irevocabilă, pentru suma de 27.226.500 Euro, plățibili în lei la cursul BNR din ziua efectuării plății, la care se adaugă dobânda legală calculată de la data pronunțării sentinței și până la achitarea debitului.

Arată că a întreprins numeroase demersuri pentru executarea acestei sentințe, însă S R a pus reclamanta în postura de a nu-și recupera într-un termen rezonabil creanța, aspect sancționat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 16.12.2014 pronunțată în cauza Buti și alții v. România, prin care s-a decis că statul trebuie să asigure, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni, executarea hotărârilor încă restante.

Consideră că instanța de fond în mod greșit a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului, limitându-se a prelua argumentele pârâtului S R prin M F P.

Referitor la soluția primei instanțe de admitere a excepției lipsei calității procesuale pasive a S R prin M F P în raport de capătul principal al cererii de chemare în judecată și de cauza juridică reprezentată de răspunderea pârâtului în calitate de garant, apelanta-reclamantă arată că temeiul de drept al acestei cereri este răspunderea legală specială a S R, instituită prin art.324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, potrivit căruia statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor prevăzute în acest articol. În opinia apelantei, este clar că legiuitorul a prevăzut în mod expres obligația S R de a garanta plata despăgubirilor, respectiv de a garanta plata datorată de instituția publică implicată în procesul de privatizare a societății B SA.

Apelanta-reclamantă face trimitere și la prevederile art. 1084 Cod civil 1864, învederând că AAAS a acționat în numele și pe seama S R, acesta fiind administratorul participațiilor statului în companiile și societățile unde are calitatea de acționar. În opinia sa, acesta este și motivul pentru care legiuitorul a prevăzut în mod expres obligația S R, în cuprinsul art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr.88/1997, de a garanta plata despăgubirilor, adică plata datorată de instituția publică implicată în procesul de privatizare al BIT SA, iar cât timp debitorul garantat nu și-a respectat obligația din titlul executoriu, consideră că este îndreptățită să se îndrepte împotriva S R pentru recuperarea

creanței sale, obligația acestuia fiind una legală, cu caracter special. În plus, arată că S R nu și-a îndeplinit calitatea de garant, din contră, a obstrucționat procesul de recuperare a creanței. De asemenea, arată că un astfel de tip de răspundere a fost reținut și de către Curtea de Apel București în cadrul considerentelor deciziei comerciale nr. 185/14.04.2009, respectiv nr.204/23.04.2009, iar argumentele AAAS din anumite procese susțin solicitarea apelantei-reclamante.

Consideră că răspunderea specială a Statului Român derivă din art. 44 al Constituției României, precum și din particularitățile procesului de privatizare, în cadrul căruia Statul Român a acționat în dublă calitate, iar ceea ce interesează în cauză este calitatea de autoritate publică.

Deopotrivă, arată că noțiunea de a „garanta” este definită de DEX ca referindu-se la persoana care garantează pentru cineva, care răspunde cu averea sa pentru datoria altuia. Iar cât privește apărările din întâmpinare, potrivit cărora statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate în privatizare din perspectiva prerogativelor care îi revin în baza legilor bugetare și a prerogativei de legiferare, arată că acestea sunt nefondate, întrucât atribuția de legiferare nu este de natură să excludă obligația de plată ce revine S R conform art.324 alin.(6) din O.U.G. nr. 88/1997. Prerogativa de adoptare a legilor bugetare și de legiferare reprezintă modalitatea pe care reprezentantul S R, respectiv M F P, o are la îndemână pentru aducerea la îndeplinire a obligațiilor asumate, prin lege, de S R.

În opinia apelantei-reclamante, sunt întrunite în cauză condițiile prevăzute de art. 324 alin.(6) din O.U.G. nr. 88/1997, întrucât AAAS nu și-a îndeplinit obligațiile rezultate din titlul executoriu menționat, în ciuda numeroaselor demersuri întreprinse în acest sens de către creditoare. Apreciază că susținerile instanței de fond potrivit cărora S R nu ar avea o obligație de plată proprie nu pot fi luate în considerare, întrucât cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar a fost promovată față de împrejurarea că debitorul principal nu și-a îndeplinit obligația de plată.

Cât privește susținerea de fond potrivit căreia art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997 ar reprezenta „un text programatic care reflectă poziția S R în legătură cu problema plății acestor despăgubiri”, arată că aceasta reprezintă un pasaj din considerentele deciziei nr.171/27.01.2016 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.18780/3/2014, prin care a fost respinsă definitiv cererea de chemare în garanție formulată de AAAS împotriva Statului Român într-o cauză similară celei ce a făcut obiectul dosarului în care apelanta a obținut titlul executoriu.

Însă, prin aceeași decizie, ÎCCJ a mai reținut că eventuala obligație de garanție nu este stipulată în favoarea instituției publice implicate în privatizare, în speță AAAS, care rămâne principalul obligat, ci cel mult în favoarea societății comerciale.

Mai arată apelanta-reclamantă că M F are calitatea de reprezentant al S R, potrivit art. 2 alin. (2) lit. c) din HG nr. 34/2009.

Prin intermediul celui de-al doilea motiv de apel, apelanta-reclamantă a arătat că în mod netemeinic prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale active în raport cu capătul subsidiar al cererii de chemare în judecată. Arată, în ceea ce privește capetele de cerere subsidiare, că a înțeles să le insereze în cadrul cererii de chemare în judecată având în vedere practica judiciară în această materie, existând decizii prin care s-a dispus obligarea S R la plata către AAAS a sumelor de bani pe care această din urmă instituție, la rândul ei, fusese obligată a le plăti către reclamantii cu titlu de despăgubiri.

Arată că temeiul de drept al acestui capăt de cerere este același ca și pentru capătul de cerere principal, respectiv răspunderea legală specială a S R în calitate de garant rezultată din dispozițiile art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997. În plus, chiar AAAS a formulat susțineri în alte procese prin care confirmă solicitarea apelantei-reclamante.

Prin intermediul unui alt motiv de apel, apelanta-reclamantă critică admiterea de către prima instanță a excepției lipsei calității procesuale active a B SA sub aspectul cauzei juridice reprezentate de răspunderea pârâtului S R conform hotărârii CEDO din data de 16.12.2014, învederând că CEDO a decis obligarea S R să asigure plata sumei de bani ce nu fusese încă achitată către reclamantă, în termen de trei luni de la data pronunțării. Arată că acest termen s-a împlinit la 15.03.2015, însă S R nu și-a exercitat nici până acum obligația impusă prin Hotărârea CEDO menționată, deși apelanta-reclamantă a efectuat în continuare numeroase demersuri, inclusiv la M F P. Dimpotrivă, acesta a nesocotit vădit o hotărâre CEDO, nefiind deloc preocupat de rezolvarea acestei chestiuni.

Mai arată că obligația legală de a garanta revine S R, iar nu M F P, acordarea de acreditive bugetare fiind o modalitate de aducere la îndeplinire a obligației S R.

În continuarea cererii de apel, apelanta-reclamantă a expus, pe larg, demersurile întreprinse pentru obținerea sumelor înscrise în titlul său executoriu și argumente referitoare la fondul cererii de chemare în judecată.

În drept, au fost invocate prevederile art. 466 și urm. C.pr.civ., art. 324 din O.U.G. nr.88/1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998 și modificată prin Legea nr. 99/1999.

Prin apelul formulat nu au fost solicitate probe.

III. Apărările formulate:

1. Intimata-pârâtă AAAS a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

În motivare, intimata-pârâtă a arătat, în esență, că, în temeiul art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr.88/1997, instituțiile implicate în procesul de privatizare au obligația de plată a despăgubirilor, și nu S R prin M F P.

Cât privește capătul de cerere subsidiar, arată că reclamanta nu a indicat un temei juridic care să o legitimeze să acționeze pentru obligarea unei persoane să îndeplinească o obligație față de altă persoană decât reclamanta, tribunalul apreciind în mod corect că reclamanta nu a justificat în fapt și în drept calitatea procesuală activă.

A mai arătat intimata-pârâtă că, în temeiul efectului devolutiv al apelului, înțelege să reitereze excepțiile și apărările din dosarul de fond, respectiv excepția netimbrării cererilor formulate, excepția inadmisibilității tuturor capetelor de cerere privind pretențiile solicitate de reclamantă, față de dispozițiile art. 628 C.pr.civ. rap. la art. 632 C.pr.civ., deoarece reclamanta deține un titlu executoriu, respectiv sentința comercială nr. 1911/23.02.2010 a Tribunalului București – Secția a VI-a Comercială, care a fost pus în executare.

În ceea ce privește pretenția de obligare a pârâtelor la plata sumelor menționate reprezentând despăgubiri cu titlu de debit principal, dobândă penalizatoare și dobândă legală, a arătat intimata-pârâtă că acestea pot fi calculate numai în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 3 și 4 din OG nr. 13/2011, condiții care nu sunt îndeplinite în cauză. Astfel, creditorul este în posesia unui titlu executoriu, motiv pentru care sunt aplicabile dispozițiile art. 628 C.pr.civ. rap. la art. 632 C.pr.civ., executorul judecătoresc procedând, la cererea creditorului, la actualizare în funcție de rata inflației.

Arată, totodată, că o mare parte din creanță a fost achitată.

În drept, întâmpinarea se întemeiază pe dispozițiile art. 205, art. 471, art. 476 C.pr.civ., O.U.G. nr. 88/1997.

În probațiune, a solicitat proba cu înscrisuri.

2. Intimatul-pârât S R prin M F P a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului.

În motivare, intimatul-pârât a arătat, în esență, că, prin art. 324 alin. (1) din O.U.G. nr.88/1997, legiuitorul a ales să limiteze sfera subiectelor de drept care pot fi obligate la despăgubiri, sens în care nu poate fi primită interpretarea apelantei-reclamante potrivit căreia alineatul 6 a stabilit un nou debitor, în speță S R.

Intimatul-pârât face trimitere și la prevederile art. 223 alin. (1) C.civ., învederând că, în cauza de față, legiuitorul a stabilit un alt subiect de drept ca fiind titularul obligației de plată a despăgubirilor, respectiv AAAS. În opinia intimatului, prevederile art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr.88/1997 nu fac decât să reitereze, cu titlu de principiu, obligațiile ce revin statului conform art.1, art.135, art.136 din Constituția României, iar intenția legiuitorului nu a fost aceea de a institui o obligație de plată proprie în sarcina statului, acesta garantând doar îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor, din perspectiva atribuțiilor ce îi revin în baza legilor bugetare și a prerogativei de legiferare.

Mai arată intimatul că trimiterile apelantei la decizia nr. 2197/12.6.2015 a ÎCCJ sunt nerelevante în condițiile în care sunt redate simple susțineri ale AAAS, iar nu raționamentul juridic avut în vedere de către instanța supremă la pronunțarea deciziei.

Precizează că nu există un raport juridic obligațional între S R prin M F P și apelanta B SA, iar dispozițiile art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997 nu pot constitui fundamentul unui asemenea raport, în acest sens fiind și practica judiciară în materie.

De asemenea, intimatul-pârât consideră că în mod legal prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei în raport cu capătul de cerere subsidiar, având în vedere că apelanta nu a indicat un temei juridic care să o legitimeze să acționeze pentru obligarea unei persoane să îndeplinească o obligație față de altă persoană decât apelanta.

În condițiile în care apelanta-reclamantă are un titlu executoriu, intimatul-pârât apreciază că maniera aleasă de aceasta prin demersul judiciar din prezentul dosar poate crea un precedent neconform cu ordinea de drept, ce tinde la obținerea mai multor titluri executorii. În cadrul raportului juridic stabilit prin titlul executoriu, AAAS îi incumbă obligația de plată în temeiul acestuia, fără a mai fi necesară o nouă acțiune care tinde la stabilirea unui alt debitor al obligației.

În ceea ce privește cea de-a treia critică, intimatul-pârât a arătat că în mod corect prima instanță a respins, pentru lipsa calității procesuale active, acțiunea întemeiată pe cauza juridică

reprezentată de răspunderea S R conform hotărârii CEDO, învederând că angajarea răspunderii statelor pentru neîndeplinirea obligațiilor stabilite în sarcina lor prin hotărârile Curții, indiferent că vizează satisfacția echitabilă sau alte obligații stabilite de CEDO, este atributul Comitetului Miniștrilor, conform art.46 alin. (2) din Convenție, iar nu al persoanei care a sesizat Curtea cu cererea. În plus, consideră că hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului nu instituie o obligație în sarcina S R, având în vedere că apelanta se află deja în posesia unei hotărâri judecătorești care consfințește dreptul său recunoscut irevocabil de o instanță națională, urmând să își valorifice acest titlu conform normelor procedurale naționale.

În drept, au fost invocate prevederile art. 324 din O.U.G. nr. 88/1997.

În probațiune, a solicitat proba cu înscrisuri.

IV. Răspunsul la întâmpinări:

Apelanta-reclamantă a depus la dosar răspunsuri la întâmpinări, prin care a reiterat, în esență, aspecte expuse în cadrul cererii de apel.

V. Aspecte procedurale în apel:

Curtea a constatat decăderea intimatei A.A.A.S. din proba cu înscrisuri, solicitată prin întâmpinare, constatând că nu au fost depuse înscrisuri noi în această etapă procesuală, conform art. 470 alin. (3) C.pr.civ., și a luat act că celelalte părți nu au solicitat probe noi în apel.

VI. Soluția instanței de apel:

Analizând sentința civilă apelată prin prisma motivelor de apel formulate, Curtea constată că aceasta este legală și temeinică iar apelul este nefondat.

Cu titlu preliminar, raportat la excepția netimbrării și excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, reiterate de către intimata-pârâtă Autoritatea pentru Administrarea Activelor Statului prin întâmpinarea la apel, Curtea reține că acestea nu pot fi valorificate și analizate în prezenta etapă procesuală. Astfel, excepția inadmisibilității a fost analizată și respinsă de către prima instanță, iar legalitatea acestei soluții poate fi cenzurată doar în urma formulării căii de atac a apelului. În lipsa exercitării căii de atac de către pârâtă, soluția instanței a intrat în autoritatea de lucru judecat, neputând fi repusă în discuție în fața instanței de apel.

Deopotrivă, Curtea constată că excepția netimbrării cererii de chemare în judecată a fost invocată și în fața primei instanței, iar omisiunea acesteia de a se pronunța pe această excepție trebuia să fie invocată tot pe calea apelului, ca motiv de nelegalitate a hotărârii pronunțate, nefiind suficientă o simplă apărare. Efectul devolutiv al apelului nu este nelimitat, el operând în

concordanță cu regulile care guvernează procesul civil și coroborat cu principiul disponibilității părților, nefiindu-i permis instanței să cenzureze aspecte asupra cărora prima instanță a statuat ori a omis să statueze, atât timp cât nu a fost investită cu motive de apel în acest sens.

Revenind la calea de atac formulată de către reclamantă, Curtea constată că un prim motiv de apel se referă la soluția primei instanțe de admitere a excepției lipsei calității procesuale pasive a pârâtului S R prin M F P, în raport de capătul principal al cererii și de cauza juridică reprezentată de răspunderea acestuia în calitate de garant.

Observă Curtea că apelanta-reclamantă și-a întemeiat acest capăt de cerere pe dispozițiile art.324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 99/1999. Textul art.324 din actul normativ menționat prevede următoarele: (1) Instituțiile publice implicate asigură repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de stat. (2) Instituțiile publice implicate vor plăti societăților comerciale prevăzute la alin. (1) o despăgubire care să reprezinte echivalentul bănesc al prejudiciului cauzat prin restituirea în natură a imobilelor deținute de societatea comercială către foștii proprietari prin efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. (3) Despăgubirea prevăzută la alin. (2) se stabilește de comun acord cu societățile comerciale, iar în caz de divergență, prin justiție. (4) Imobilele preluate de stat în baza unor legi, acte administrative sau hotărâri judecătorești de confiscare, constând în terenuri și clădiri evidențiate în patrimoniul societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare, în absența cărora realizarea obiectului de activitate al acestor societăți comerciale este împiedicată în asemenea măsură încât, ca urmare a acestei restituiri, societatea comercială nu ar mai putea să-și continue activitatea și ar urma să fie supusă dizolvării și lichidării, nu vor fi restituite în natură. (5) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă societățile comerciale sunt obligate la plata echivalentului bănesc al imobilelor, instituțiile publice implicate vor plăti direct fostului proprietar suma prevăzută în hotărâre.(6) Statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor prevăzute în prezentul articol.

Văzând aceste prevederi legale, Curtea constată că în mod legal și temeinic prima instanță a considerat că legiuitorul nu a stabilit doi debitori ai obligațiilor de despăgubire a societăților comerciale vizate. Astfel cum reiese din prevederile alineatului 1 al articolului de lege menționat, calitatea de debitor o au instituțiile publice implicate în procesul de privatizare, care au obligația

de a asigura repararea prejudiciilor cauzate societăților comerciale privatizate sau în curs de privatizare prin restituirea către foștii proprietari a bunurilor imobile preluate de către stat. În sensul că prin art. 324 alin. (1) din O.U.G. nr. 88/1997 legiuitorul a înțeles să limiteze sfera subiectelor de drept care pot fi obligate la plata de despăgubiri la instituțiile publice implicate în privatizarea societăților comerciale prejudiciate și că nu se poate susține că printr-un text următor a fost stabilit un nou debitor, respectiv Statul Român, sunt și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția a II-a Civilă din cuprinsul deciziei nr. 1833/03.11.2016, pronunțată în dosarul nr.4863/2/2014 (f.88 dosar Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă).

Cât privește alineatul 6 al aceluiași text legal, faptul că legiuitorul a menționat că statul garantează îndeplinirea de către instituțiile publice implicate a obligațiilor respective nu echivalează cu instituirea unui nou debitor, ce ar putea fi acționat în judecată de către societățile comerciale. Aceasta întrucât textul de lege nu instituie o obligație concretă a statului de despăgubire și nici nu relevă instituirea unui raport juridic legal între stat și societatea comercială, care să justifice o acțiune în justiție directă împotriva acestuia. Modul general de formulare a textului legal, similar textelor din Constituția României, semnifică obligația statului de a întreprinde demersurile necesare de natură bugetară sau de altă natură, astfel încât să asigure instituțiilor implicate posibilitatea despăgubirii societăților comerciale îndreptățite. În cazul în care legiuitorul ar fi intenționat să confere statului calitate procesuală pasivă în litigiile inițiate de către societățile comerciale, ar fi prevăzut în mod expres aceasta, stipulând că, în lipsa onorării de către instituțiile publice implicate a obligațiilor de plată, persoanele îndreptățite au dreptul de a acționa în judecată S R. Or, legea nu cuprinde o astfel de prevedere.

În mod similar, art. 44 alin. (1) din Constituția României prevede că dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Însă, această prevedere, formulată într-o manieră generală, nu permite unei persoane careia i s-a adus atingere dreptului de proprietate de către un alt subiect de drept decât statul să îl acționeze pe acesta din urmă într-un litigiu de drept comun, ci are semnificația obligației generale a statului de a asigura mecanisme adecvate care să permită protejarea dreptului de proprietate.

Argumentele apelantei-reclamante întemeiate pe considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din cuprinsul deciziei nr. 171/27.01.2016, pronunțată în dosarul nr. 18780/3/2014 (f.77 dosar Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă), nu pot fi reținute în prezenta cauză, întrucât situația juridică diferă. Astfel, în cazul deciziei menționate s-a pus problema existenței unui

raport juridic obligațional între S R și AAAS, în vreme că în prezenta cauză se pune problema existenței unui raport juridic dintre S R și societatea comercială care a fost implicată în privatizare, astfel că statuările ÎCCJ trebuie interpretate în această cheie. Prin formularea Înaltei Curți de Casație și Justiție în sensul că „eventuala obligație de garanție este stipulată cel mult în favoarea societății comerciale” nu a fost dezlegată această problemă de drept, expresia „cel mult” având semnificația unei posibile interpretări a textului legal, asupra căreia însă instanța supremă nu a statuat, nefiind investită în acest sens, chestiunea putând forma obiectul unui alt litigiu.

Un alt motiv de apel se referă la soluția primei instanțe de admitere a excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei, prin raportare la capătul de cerere subsidiar, întemeiat pe art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 99/1999, prin care s-a solicitat obligarea pârâtului S R, prin M F P, la plata către AAAS a sumelor necesare acoperirii creanței reclamantei. Și acest motiv este neîntemeiat, în mod judicios prima instanță reținând că reclamanta nu și-a justificat calitatea procesuală activă și nu a indicat un temei de drept care să o legitimeze să acționeze în acest mod. În concret, reclamanta a solicitat obligarea unui pârât la plata unor sume către un alt pârât. Or, art. 324 alin. (6) din O.U.G. nr. 88/1997, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 99/1999, nu permite o astfel de construcție juridică, iar reclamanta nu a indicat vreun alt text legal care să justifice o atare solicitare. Cât privește practica judiciară invocată de aceasta, Curtea reține că, în sistemul de drept românesc, jurisprudența nu reprezintă izvor de drept și, prin urmare, nu poate constitui, prin ea însăși, un temei al cererii formulate. Totodată, susținerile AAAS, formulate în cadrul altor litigii, nu au forță juridică și nu pot justifica admiterea acestui capăt de cerere.

Nu în ultimul rând, Curtea socotește nefondat și cel de-al treilea motiv de apel, referitor la soluția primei instanțe de admitere a excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei prin raportare la capătul de cerere întemeiat pe răspunderea pârâtului S R conform Hotărârii CEDI din 16.12.2014. Astfel cum în mod judicios a reținut și prima instanță, în ipoteza în care un stat nu respectă o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului, calitate de a acționa împotriva acestuia are Comitetul Miniștrilor, iar nu persoana care a introdus cererea pe rolul Curții. Această concluzie este susținută de prevederile art. 46 alin. (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căreia hotărârea definitivă a Curții este transmisă Comitetului de Miniștri, care supraveghează executarea ei. De altfel, Curtea remarcă faptul că, în susținerea acestui motiv de apel, apelanta-reclamantă nu a fost în măsură să indice vreun text legal care să îi confere dreptul

de a acționa împotriva Statului Român pe motivul neexecutării unei hotărâri CEDO, ci s-a mărginit să menționeze că a obținut o condamnare la instanța internațională și că, în ciuda acesteia și a numeroaselor demersuri efectuate, nu a recuperat încă creanța la care este îndreptățită.

Pe cale de consecință, Curtea constată că soluția primei instanțe este legală și temeinică, astfel că, în temeiul art. 480 alin. (1) C.pr.civ., apelul a fost respins ca nefondat.

17. Confirmare plan de reorganizare. Condiții. Art. 133 din Legea nr. 85/2014.

Conform art. 133 alin. (5) lit. b) din lege, este necesar ca planul să specifice măsuri adecvate pentru punerea sa în aplicare, cum ar fi obținerea de resurse financiare pentru susținerea planului și sursele de proveniență ale acestora. [...] În privința reorganizării activității societății, prin plan s-a propus exclusiv continuarea activității, deși dispozițiile art.132 alin. (3) sunt clare, în sensul că planul trebuie să cuprindă fie restructurarea și continuarea activității debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinație a celor două variante de reorganizare [...] Măsurile la care se referă legea trebuie să fie identificate în mod concret, cu trimitere la situația societății, la partenerii săi contractuali, la modalitatea de desfășurare a activității și la orice alte aspecte relevante pentru reușita planului de reorganizare.

(Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1750 din data de 26 septembrie 2018)

Prin sentința civilă nr. 1453/08.03.2018 pronunțată de Tribunalul București - Secția a VII-a Civilă în dosarul nr. 22768/3/2017, în baza art. 139 din Legea nr. 85/2014 s-a confirmat planul de reorganizare al debitoarei R D F S.R.L. și s-a pus în vedere administratorului special să depună trimestrial rapoarte privitoare la situația financiară a averii debitoarei, supuse aprobării adunării creditorilor, potrivit art. 144 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, iar administratorul judiciar să depună rapoartele prevăzute de art. 144 alin. (2) din Legea nr. 85/2014.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul sindic a reținut că la data de 04.12.2017 debitoarea a depus la dosar un plan de reorganizare, în concordanță cu intenția de a reorganiza societatea debitoare declarată.

Planul de reorganizare a fost supus votului adunării creditorilor convocată pentru data de 28.12.2017 potrivit anunțului publicat în B.P.I. nr. 22657/29.11.2017, iar potrivit art. 136 din lege, câte o copie de pe planul propus a fost depusă la oficiul registrului comerțului și a fost comunicată fiecărui creditor. De asemenea, în baza art. 137 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 administratorului judiciar a publicat în termen de 5 zile de la depunerea planului anunțul cu privire la depunerea planului de reorganizare al debitoarei, cu indicarea persoanei care l-a propus, a datei stabilite pentru votul asupra planului în adunarea creditorilor, precum și cu mențiunea admisibilității votului prin corespondență.

Analizând planul propus și acceptat de către adunarea creditorilor, prin prisma dispozițiilor art. 139 din Legea nr. 85/2014, judecătorul sindic a constatat că sunt îndeplinite condițiile cumulativ prevăzute pentru confirmarea acestuia în ceea ce privește indicarea perspectivelor de redresare în raport cu posibilitățile și specificul activității debitoarei, cu mijloacele financiare disponibile și cu cererea pieței față de oferta debitoarei, planul cuprinzând totodată măsuri concordante cu ordinea publică și programul de plată al creanțelor.

Constatând astfel că planul de reorganizare a activității societății debitoare corespunde exigențelor prevăzute de art. 139 raportat la art. 133 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 precum și că acesta a fost acceptat de către adunarea creditorilor, în condițiile mai sus arătate, judecătorul sindic a procedat la confirmarea acestuia, stabilind termen pentru continuarea procedurii la 24.05.2018.

II. Apelul declarat

Prin cererea de apel depusă la data de 16.05.2018, apelanta D G R F P B – A S 4 F P, în contradictoriu cu intimata R D F S.R.L., prin administrator judiciar D IPURL și prin administrator special R.G., a solicitat schimbarea sentinței atacata, și, pe cale de consecință, infirmarea planului de reorganizare.

În motivarea cererii de apel, s-a arătat că sentința este nelegală, având în vedere că planul de reorganizare trebuie să respecte condițiile de legalitate și viabilitate prevăzute de art. 133 din Legea nr. 85/2014. Or, nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 133 din Legea nr. 85/2014. Planul propus de către R D F S.R.L. prevede ca strategie de reorganizare continuarea activității. Conform planului de reorganizare, creanțele ce urmează să fie distribuite pe parcursul celor 3 ani sunt în suma totală de 1.519.483,20 lei, astfel: 100 % - reprezentând creanțe salariale, 25%-creanțelor bugetare, 0% - categoria creanțelor chirografare.

Potrivit art.133 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 Planul de reorganizare "va indica perspectivele de redresare in raport cu posibilitățile si specificul activității debitorului, cu mijloacele financiare disponibile și cu cererea pieței față de oferta debitorului", ori planul propus nu prevede aceste cerințe.

La art. 133 alin. (1) lit. B) din Legea nr. 85/2014 „Planul va specifica masurile adecvate pentru punerea sa in aplicare, cum ar fi: obținerea de resurse financiare pentru susținerea realizării planului si sursele de proveniența a acestora "

In ceea ce privește fezabilitatea planului, planul de reorganizare propus nu poate fi considerat unul viabil, întrucât nu face dovada existenței unor contracte în derulare, nu cuprinde masuri concrete de redresare a activității societății. Profitul obținut menționat in plan este doar unul estimat, nefiind unul cert si susținut de documente in acest sens.

S-a arătat că societatea nu are perspective de redresare a activității, ținând cont de situația financiară incerta prezentata in planul de reorganizare.

Mai mult decât atât planul de reorganizare prevede ca suma cu care figurează înscrisa in tabelul de creanțe DGFPMB - in reprezentarea A F P S 4, sa fie achitata in procent de doar 25%, in decursul a trei ani. O astfel de măsura contravine atât scopului procedurii astfel cum este reglementat de dispozițiile Legii nr. 85/2014, cat mai ales legislației fiscale care nu prevede posibilitatea acordării unei astfel de facilitați la plata unei obligații fiscale.

În drept, au fost invocate prevederile art. 466 C.pr.civ., art. 133, art. 139 din Legea nr.85/2014.

III. Apărările formulate

La data de 25.06.2018, intimata R D F S.R.L., prin administrator judiciar D IPURL a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefundat, arătând că potrivit tabelului definitiv rectificat nr. 501/27.11.2017 sunt trei categorii de creanțe: salariale, bugetare și chirografare. Conform art. 138 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 fiecare creanță a beneficiat de un drept de vot, pe care titularul acesteia îl exercită în categoria de creanțe din care face parte creanța respectivă. În cadrul categoriei creanțelor salariale, s-au prezentat creditorii ce dețin 100% din această categorie și s-a votat în sensul aprobării planului de reorganizare. In cadrul categoriei creanțelor bugetare, s-a prezentat creditorul apelant ce deține 99,39% din această categorie și s-a votat în sensul neaprobării planului de reorganizare. In cadrul categoriei creanțelor chirografare,

s-au prezentat creditorii ce dețin 97,24% din această categorie și s-a votat în sensul aprobării planului de reorganizare.

Creditorii ce aprobă planul de reorganizare dețin 66,93% din masa credală, respectându-se și condiția ca planul de plăți să nu prevadă nicio sumă pentru creditorul ce deține o creanță subordonată.

Astfel, din cele 3 categorii de creanțe planul a fost votat de două dintre categorii (creanțe salariale și chirografare), fiind respins de categoria creanțelor bugetare, fiind îndeplinite condițiile art. 139 alin. (1) lit. B din Legea nr. 85/2014.

În ceea ce privește respectarea condițiilor prevăzute de art. 133 din Legea nr. 85/2014, planul de reorganizare este în acord cu dispozițiile menționate și cu specificul activității debitoarei, care, sub brandul G C T, desfășoară activități de spectacole de teatru și activități de restaurante-baruri în centrul istoric al capitalei. Astfel, planul de reorganizare criticat de creditorul ANAF respectă atât condițiile de legalitate, cât și condițiile de viabilitate, fapt ce rezultă din simpla analiză a planului și din derularea cu succes a programului de plăți și a activității curente a societății până în acest moment.

Creditorul ANAF reproșează faptul că planul de reorganizare nu ar indica perspectivele de redresare și nu ar specifica măsurile adecvate pentru punerea sa în aplicare, cum ar fi: obținerea de resurse financiare pentru susținerea planului și sursele de proveniență a acestora, dar pe de altă parte ANAF nici nu a propus un plan de reorganizare propriu care să vină în sprijinul debitorului aflat în dificultate.

Cu toate acestea, planul propus de debitoare prevede foarte clar că plățile programate vor fi acoperite din activitatea curentă a societății, respectiv din activitățile de spectacole și de restaurante, care se desfășoară în incinta G C T B, concept unic în București și care se bucură de o largă notorietate în rândul publicului.

De asemenea, creditorul ANAF consideră că planul de reorganizare propus nu ar fi unul viabil, deoarece nu face dovada existenței unor contracte în derulare. Or, dimpotrivă, specificul activității de spectacole de teatru este tocmai acela de a avea diferite angajamente/contracte cu actori, artiști independenți sau cu trupe de teatru, care au reprezentații pe scena G C T.

Referitor la nemulțumirile creditoarei cu privire la procentul din totalul creanței care ar urma să-i fie distribuit prin programul de plăți, acestea sunt nejustificate, cu atât mai mult cu cât în caz de faliment creditorul bugetar nu ar fi primit nicio sumă de bani, veniturile obținute din

valorificarea bunurilor deținute de debitoare nefiind suficiente pentru acoperirea cheltuielilor de procedură și de valorificare a acestora.

În caz de faliment procentul de recuperare a datoriei bugetare ar fi fost de 0 %, iar prin planul de reorganizare s-a propus achitarea sumei de 117.863 de lei, ce reprezintă un procent de recuperare de 25 %, motiv pentru care considerăm că această categorie a creanțelor bugetare beneficiază de un tratament corect și echitabil.

În plus, menținerea activă a societății debitoare presupune continuarea unei activități din care se achită impozite și taxe către buget (impozit pe venit, pe profit, taxe rezultate din raporturile de muncă, tva etc. care au fost achitate la zi în prezent, sub durata perioadei de observație și sunt achitate în continuare sub durata perioadei de reorganizare), ceea ce vine ca un plus față de situația în care societatea ar fi supusă procedurii de faliment.

Nu în ultimul rând, societatea debitoare a și achitat către creditorul AFP S 4 primele două tranșe stabilite prin programul de plăți, fapt care nu ar fi fost posibil în alte cazuri decât într-o reorganizare efectivă și reală.

IV. Soluția instanței de apel

Examinând, în limitele cererii de apel, conform art.479 alin. (1) C.pr.civ., stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță, Curtea reține următoarele:

Potrivit planului de reorganizare a societății R D F S.R.L., înregistrat la administratorul judiciar D IPURL cu nr. 502/27.11.2017, capitolul 2 – „Perspectivele de redresare în raport cu posibilitățile și specificul activității debitorului, cu mijloacele financiare disponibile și cu cererea pieței față de oferta debitorului” – în perioada 2014-2016 societatea a înregistrat un trend ascendent al activității sale, pe parcursul ultimilor doi ani aceasta confruntându-se cu dificultăți financiare rezultând în principal din numărul scăzut de bilete vândute la spectacole, în condițiile în care cheltuielile obligatorii cu desfășurarea activității specifice s-au menținut la un nivel ridicat. Totodată, s-a arătat în cuprinsul planului că evoluția financiară a societății a cunoscut încă de la începutul anului 2015 un trend pozitiv, însă la finalul anului 2015, ca urmare a schimbărilor intervenite în societatea civilă după incendiul de la Clubul C și a modificărilor legislative apărute în acest context cu privire la organizarea de spectacole și la autorizarea localurilor publice, societatea a suferit un puternic impact asupra clientelei și s-a confruntat în scurt timp cu numeroase probleme legate de încasări și plata datoriilor bugetare, cu precizarea că deși

societatea înregistrează profit, din activitatea curentă nu s-a reușit acoperirea integrală a obligațiilor scadente către bugetul de stat.

Curtea reține totodată că în cap. 3 al planului – „Măsuri concordante cu interesele creditorilor și ale membrilor asociațiilor/acționarilor, precum și cu ordinea publică, inclusiv în ceea ce privește modalitatea de selecție, desemnare și înlocuire a administratorilor și directorilor” – s-a arătat că reorganizarea activității se poate realiza prin continuarea activității, în scopul obținerii de venituri din activitățile de spectacole și restaurante și achitării obligațiilor curente și restante, iar conform cap. 10 pct. 10.2 – „Obținerea de resurse financiare pentru susținerea planului și sursele de proveniență ale acestora” – s-a indicat prezentarea în anexă a bugetelor de venituri și cheltuieli, întocmite pentru perioada ianuarie 2018 – decembrie 2020, cu mențiunea că bugetele de venituri și cheltuieli se referă și la plata efectivă a sumelor din tabele către furnizorii de materiale și servicii.

Conform art. 139 alin. (1) lit. F din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, una dintre condițiile necesare pentru confirmarea planului de reorganizare este ca acesta să respecte, din punctul de vedere al legalității și viabilității, prevederile art.133.

De asemenea, conform art. 133 alin. (5) lit. B din lege, este necesar ca planul să specifice măsuri adecvate pentru punerea sa în aplicare, cum ar fi obținerea de resurse financiare pentru susținerea planului și sursele de proveniență ale acestora.

Curtea reține și prevederile art. 132 alin. (3) din lege, potrivit cărora planul va putea să prevadă fie restructurarea și continuarea activității debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinație a celor două variante de reorganizare.

În cauză, criticile apelantei se referă în principal la nerespectarea condiției legale privind viabilitatea planului, verificarea aceste condiții de către judecătorul sindic fiind stabilită în mod expres de dispozițiile art.139 alin. (1) lit. F din lege, anterior enunțate.

Curtea reține că verificarea condiției legale a viabilității planului impune analizarea, pe baza elementelor cuprinse în planul de reorganizare, a caracterului său sustenabil din perspectiva măsurilor propuse.

Analizând aceste măsuri, se poate constata mai întâi că, în privința reorganizării activității societății, prin plan s-a propus exclusiv continuarea activității, deși dispozițiile art. 132 alin. (3) sunt clare, în sensul că planul trebuie să cuprindă fie restructurarea și continuarea activității

debitorului, fie lichidarea unor bunuri din averea acestuia, fie o combinație a celor două variante de reorganizare. Prin urmare, potrivit legii, numai continuarea activității în mod singular nu reprezintă o variantă de reorganizare, aceasta fiind necesar a fi însoțită și de măsuri de restructurare și/sau de lichidare a bunurilor societății. Din moment ce activitatea societății desfășurată până la momentul deschiderii procedurii nu a obținut rezultatele necesare plății datoriilor, simpla continuare a activității, neînsoțită de vreo măsură de restructurare a acesteia, nu se încadrează în noțiunea de „reorganizare judiciară”. Această noțiune presupune, după cum rezultă din dispozițiile art. 5 pct. 54 din lege, o reșezare pe noi baze a activității, a structurii de capital social, a modalității de organizare, a obținerii de resurse, textul referindu-se nelimitativ, dar edificator la restructurarea operațională și/sau financiară a debitorului, la restructurarea corporativă prin modificarea structurii de capital social și la restrângerea activității prin lichidarea parțială sau totală a activului din averea debitorului.

Din acest motiv, planul trebuie să cuprindă și măsuri adecvate pentru punerea sa în aplicare – art. 133 alin. (5) din lege – astfel că, în al doilea rând, este de reținut că măsurile la care se referă legea trebuie să fie identificate în mod concret, cu trimitere la situația societății, la partenerii săi contractuali, la modalitatea de desfășurare a activității și la orice alte aspecte relevante pentru reușita planului de reorganizare.

Or, Curtea constată că planul confirmat de către judecătorul sindic nu cuprinde nicio măsură concretă în vederea punerii sale în aplicare, simpla indicare a continuării activității, în scopul obținerii de venituri din activitățile de spectacole și restaurante și achitării obligațiilor curente și restante, precum și prezentarea în anexă a bugetelor de venituri și cheltuieli, întocmite estimativ pentru perioada ianuarie 2018 – decembrie 2020, fără menționarea unor contracte în derulare pe perioada reorganizării și a unor măsuri de redresare, nefiind suficiente pentru a se reține caracterul sustenabil al planului. În aceste condiții, singura concluzie posibilă este aceea a continuării activității în același mod și în aceleași condiții precum cele anterioare deschiderii procedurii, activitate care a generat deja datoriile ce au determinat deschiderea procedurii. Având în vedere cauzele arătate în cuprinsul planului ca fiind cele care au condus la dificultățile financiare, era necesar ca planul să indice, prin raportare la specificul activității, măsurile care ar putea contribui la creșterea vânzării de bilete și la scăderea cheltuielilor cu desfășurarea activității, în contextul în care nicio precizare nu a fost efectuată cu privire la intervenirea vreunui element nou referitor la „schimbările intervenite în societatea civilă după incendiul de la Clubul

C., și la „modificările legislative apărute în acest context cu privire la organizarea de spectacole și la autorizarea localurilor publice” – astfel cum au fost menționate în plan – cu impact negativ asupra clientelei.

Curtea constată astfel că în cuprinsul planului nu s-a indicat nici un element concret care să susțină posibilitatea de redresare a activității debitoarei, planul limitându-se la prezentarea istoricului activității societății din perioada 2014-2016 și la redarea, cu caracter general, a mențiunilor obligatorii prevăzute de lege pentru întocmirea planului de reorganizare. Prin urmare, în lipsa oricăror măsuri de restructurare a activității societății debitoare, cerința viabilității planului nu este îndeplinită în cauză, neputându-se susține că simpla desfășurare a activității, în aceleași condiții și fără furnizarea unor minime date în sensul redresării societății, va putea determina asigurarea resurselor necesare plății datoriilor acumulate, dar și a celor ce se vor naște în viitor.

Față de considerentele sus expuse, apărările intimatei privind notorietatea brandului sub care societatea își desfășoară activitatea nu sunt relevante pentru procedura reorganizării judiciare, iar în ceea ce privește susținerile intimatei referitoare la specificul activității de spectacole de teatru, care ar determina lipsa dovezilor în sensul existenței unor contracte în derulare, Curtea constată că acestea sunt vădit nefondate, diferitele angajamente/contracte cu actori, artiști independenți sau cu trupe de teatru nepresupunând imposibilitatea încheierii lor pe un termen mai îndelungat ori în anumite condiții care să asigure organizarea de spectacole cel puțin pentru o parte din perioada propusă pentru executarea planului de reorganizare.

Drept consecință, Curtea constată că sunt fondate criticile apelantei referitoare la neîndeplinirea condiției privind viabilitatea planului de organizare, prevăzută de art.139 alin. (1) lit. F din Legea nr. 85/2014.

În privința celorlalte susțineri ale apelantei, privind valoarea și caracterul creanței sale, Curtea constată că acestea nu prezintă importanță pentru soluționarea cauzei de față, în care se poate pune în discuție exclusiv respectarea, din punctul de vedere al legalității și viabilității, a dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 85/2014.

În raport însă de considerentele anterioare, Curtea, constatând că planul nu respectă, din punctul de vedere al viabilității, prevederile art. 133 din Legea nr. 85/2014, potrivit celor reținute mai sus, în temeiul art.480 alin. (2) C.pr.civ., a admis apelul și a schimbat în tot sentința civilă apelată, în sensul că a infirmat planul de reorganizare a debitoarei R D F S.R.L.

18. Înregistrări în registrul comerțului. Plângere rezoluție. Reducere capital social în condițiile existenței unui sechestrul asigurator penal asupra acțiunilor. Art. 153²⁴ Legea nr. 31/1990.

Măsura reducerii de capital social este impusă de lege în situația excepțională a înregistrării unor pierderi care sunt mai mari decât jumătate din valoarea capitalului social. [...] Sechestrul a privit acțiunile deținute de inculpat la societatea petentă, acțiuni care reflectă un drept de creanță al acționarului asupra societății corespunzător numărului de acțiuni deținute, indiferent de valoarea nominală a acestora. [...] Reducerea capitalului social, care este o valoare contabilă, prin diminuarea valorii nominale a acțiunilor, nu afectează drepturile de creanță aferente acestor acțiuni, care se exprimă printr-un procent din valoarea patrimonială a activului deținut de societate.

(Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1770 din data de 28 septembrie 2018)

Prin cererea înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. 749013/28.11.2017, petenta C A - R E R SA a solicitat înregistrarea în Registrul Comerțului a mențiunilor privind capital social, număr acțiuni, modificare date acționari persoane juridice, listă acționari.

Prin rezoluția nr. 161204/5.12.2017 persoana desemnată conform O.U.G. 116/2009 a respins cererea formulată, constatând că nu sunt îndeplinite cerințele legale, prin raportare la Ordonanța nr. 479/P/22.10.2015 emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție.

Cu adresa nr. 780980/22.12.2017 ORCTB a înaintat plângerea înregistrată cu cererea de depunere și menționare acte nr. 779476/21.12.2017 formulată de C A - R E R SA, împotriva rezoluției persoanei desemnate conform O.U.G. nr. 116/2009 pronunțată în soluționarea cererii nr. 749013/28.11.2017.

Prin cererea formulată petenta a solicitat admiterea plângerii și anularea rezoluției nr. 161204/05.12.2017 pronunțată în ședința din data de 05.12.2017 de dna. R.N.A. și înregistrarea mențiunii nr. 749013/28.11.2017 formulată de C A R E R SA privind diminuarea capitalului social prin diminuarea valorii acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune. Decizia de diminuare a

capitalului social nu a fost contestată de inculpatul F.R. și de nicio altă persoană interesată, conform legii.

În acest context, prin hotărârea Consiliului de Administrație nr. 6/09.10.2017 s-a dispus „reducerea capitalului social al societății cu suma de 18.821.998 lei, de la 37.643.996 lei la 18.821.998 lei, prin reducerea valorii nominale a acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune, proporțional cu cota de participare a fiecărui acționar la capitalul social. Reducerea capitalului social este realizată pentru acoperirea parțială a pierderilor cumulate, înregistrate la 31.12.2016 în cuantum de 20.615.108,72 lei”.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (4) lit. a) din Norma ASF nr.20/2016, sunt supuse aprobării A.S.F., următoarele modificări în situația societăților, în condițiile prevăzute de prezenta normă: a) majorarea/reducerea capitalului social. Avizul ASF privind diminuarea capitalului social, a fost acordat prin Decizia nr. 1674/27.11.2017.

Prin Ordonanța nr. 479/P/2015 din data de 22.10.2015, s-a dispus „aplicarea sechestrului asigurător, până la concurența sumei de 1.018.076,97 lei, asupra bunurilor imobile și mobile, proprietatea inculpatului F.R.”, inclusiv asupra: „- unui număr de 1690 acțiuni pe care le deține la C A ,, CARE R., SA reprezentând suma de 16.900 lei, respectiv 0,0383% din capitalul social al societății,,.

Ulterior solicitărilor petentei, prin Ordonanța emisă în data de 15.03.2016, D N A a admis cererea petentei ca fiind întemeiată și a dispus „în sensul că menține sechestrul asigurător asupra celor 1690 acțiuni la valoarea nominală de 4 lei/acțiune, ce reprezintă suma de 6.764 lei și nu suma de 16.900 lei cât a fost menționată în Ordonanța din "10.2015,,. Ca urmare a transmiterii Ordonanței DNA din data de 15.03.2016, în data de 23.03.2016 prin rezoluția nr. 60814 a ONRC, s-a admis cererea formulată de CARE R SA și s-a înregistrat mențiunea privind diminuarea capitalului social.

Prin urmare în acest moment, sechestrul este instituit de DNA asupra unui număr de 1690 acțiuni la valoarea de 4 lei/acțiune, deținute de dl. F.R. la C A R E R S.A.

Așa cum rezultă din Ordonanța nr. 479/P/2014, emisă de DNA, sechestrul asigurător a fost instituit până la concurența sumei de 1.018.076,97 lei asupra bunurilor imobile și mobile, proprietatea inculpatului F.R.

Măsura instituirii sechestrului asigurător s-a impus în contextul în care dl. F.R. este cercetat pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în formă continuată (53 acte materiale) și uz

de fals în formă continuată (7 acte materiale), prevăzute de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen. și art. 309 C.pen., de art. 323 C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen. și art. 5 C.pen., toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) C.pen., în cadrul dosarului nr. 35179/3/2017 aflat în curs de soluționare pe rolul Tribunalului București Secția I Penală. Dosarul are următorul termen de judecată în data de 16.01.2017, petenta fiind singura persoană care s-a constituit parte civilă în dosarul penal pentru recuperarea sumei de 1.018.076,97 lei, în cazul în care se va constata vinovăția domnului F.R. Prin urmare, sechestrul asigurător a fost instituit de DNA în beneficiul petentei, având în vedere adresa formulată de Companie prin care a arătat că se constituie parte civilă în dosarul penal cu suma de 1.018.076,97 lei.

Din interpretarea dispozițiilor art. 249 alin. (1) C.pr.pen. rezultă că scopul instituirii sechestrului asigurător este acela de a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărirea penală a bunurilor. Or, reducerea capitalului social al CARE R SA, prin diminuarea valorii acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune, nu este făcută în scopul ascunderii, distrugerii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărirea penală a părților sociale deținute de dl. F.R.

Mai mult decât atât, prin Hotărârea AGEA nr. 2/30.05.2017, s-a arătat în mod expres faptul că „reducerea capitalului social este realizată pentru acoperirea parțială a pierderilor cumulate, înregistrate la 31.12.2016 în cuantum de 20.615.108,72 lei”.

Continuând, prin Hotărârea AGEA nr. 3/30.05.2017, acționarii au înțeles să aprobe contractarea „unui împrumut subordonat în valoare de 20.000.000 lei de la acționarul majoritar EB S.A., convertibil ulterior în acțiuni, în vederea majorării capitalului social al societății CARE R, după implementarea Hotărârii AGEA nr. 2/30.05.2017”.

În acest context, refuzul ONRC de a înregistra modificarea capitalului social apare ca nejustificat, cu atât mai mult cu cât sechestrul instituit de DNA are caracter provizoriu.

Instituirea sechestrului penal asupra unui bun al învinuitului sau inculpatului de către procuror sau instanța de judecată, reprezintă o creanță condiționată ce își are izvorul în fapta ilicită cauzatoare de prejudicii și care angajează răspunderea civilă delictuală a acestuia.

Prin urmare este vorba despre o creanță sub condiție suspensivă, care se îndeplinește numai în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești penale.

Prin încheierea din data de 01 Februarie 2018 Tribunalul București - Secția a VI-a civilă a respins plângerea formulată de petenta SC C A-R E R (CARE -R) SA, ca neîntemeiată.

În considerente se reține că motivul respingerii cererii de înregistrare a mențiunii privind reducerea de capital este legat de indisponibilizarea a 1690 acțiuni la valoarea nominală de 4 lei/acțiune (ce reprezintă suma de 6.764 lei) ca urmare a măsurii sechestrului asigurător menținut prin Ordonanța din 15 martie 2016 pronunțată de Direcția Națională Anticorupție în dosarul nr. 479/P/2014. În opinia Tribunalului, chiar dacă adunării generale îi este cunoscut dreptul de a decide asupra reducerii capitalului social [art. 113 lit. g) din Legea 31/1990] și a fost parcursă procedura prevăzută de art. 142 din Norma metodologica privind modul de tinere a registrelor comerțului, de efectuare a înregistrărilor și de eliberare a informațiilor aprobată prin Ordinul Ministrului Justiției nr.2594/2008, înregistrările în registrul comerțului nu pot înfrânge efectele obligatorii ale unor măsuri asigurătorii necontestate și care au caracter executoriu.

Contrar celor susținute de petentă, sechestrul nu a privit acțiunile numai din punctul de vedere al numărului, ci și din perspectiva valorii nominale, aceasta fiind trecută expres în dispozitivul Ordonanței.

De altfel, se observă că petenta a formulat o cerere în cadrul procesului penal, adresată instanței prin care a solicitat să se mențină sechestrul asigurător asupra aceluiași număr de acțiuni, însă la valoarea nominală diminuată, de 2 lei/acțiune, cerere care a fost respinsă în cadrul ședinței din 21 iunie 2017 de Tribunalul București - Secția I Penală, cu motivarea că excedează competențelor instanței și cadrului procesual.

Or, în condițiile în care această modificare a valorii nominale nu a fost primită în cadrul unei proceduri judiciare, este evident că în cadrul prezentei plângeri, care nu are un caracter contencios, nu se poate proceda la încuviințarea înregistrării solicitate, care ar avea ca efect exact modificarea Ordonanței parchetului de instituire, respectiv de menținere a sechestrului asigurător.

Împotriva acestei încheieri a formulat apel petenta SC C A-R E R SA solicitând admiterea apelului și modificarea în tot a încheierii pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Civilă; admiterea plângerii astfel cum a fost formulată și anularea rezoluției nr.161204/05.12.2017 pronunțată în ședința din data de 05.12.2017 de dna. R.N.A.; înregistrarea mențiunii nr. 749013/28.11.2017 formulată de C A R E R SA privind diminuarea capitalului social prin diminuarea valorii acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune.

În motivare, după un scurt istoric al situației de fapt, se susține că încheierea pronunțată de instanța de fond nu cuprinde motivele care au stat la baza respingerii plângerii formulate de subscrisa ca neîntemeiată.

Încheierea apelată, cuprinde opinii proprii ale Tribunalului București - Secția a VI-a Civilă, care nu sunt întemeiate în drept. Instanța reține că „înregistrările în registrul comerțului nu pot înfrânge efectele obligatorii ale unor măsuri asigurătorii necontestate și care au un caracter executoriu,, fără a aduce niciun argument cu privire la motivele care au condus la o astfel de opinie.

De asemenea, instanța arată că „sechestrul nu a privit acțiunile numai din punctul de vedere al numărului ci și din perspectiva valorii nominale, aceasta fiind trecută expres în dispozitivul Ordonanței". Nici de această dată nu se invocă o dispoziție legală, deși din susținerile organului de cercetare penală rezultă în mod expres că în realitate sechestrul a fost instituit pe numărul de acțiuni la valoarea pe care o aveau la momentul instituirii.

Cu privire la acest aspect, procurorul care a instrumentat dosarul în cursul urmăririi penale, prin adresa transmisă către subscrisa a precizat că „prin Ordonanța nr. 479/P/2014 din data de 22.10.2015 au fost indisponibilizate un număr de 1.690 acțiuni pe care inculpatul F.R. le deține la C A R E R SA reprezentând suma de 16.900 lei, respectiv 0,0383% din capitalul socii al societății, așa cum era menționat la ORC la acea dată,,.

Aceeași a fost și opinia procurorului de instanță, care a arătat că „sechestrul a fost dispus asupra celor 1.690 de acțiuni, neavând importanță valoarea acestora,, precizând că „valoarea nominală nu prezintă relevanță pentru cauza de față, având în vedere că această valoare poate să crească sau să scadă,,.

Mai mult decât atât, instanța reține faptul că „în condițiile în care această modificare a valorii nominale nu a fost primită în cadrul unei proceduri judiciare este evident că în cadrul prezentei plângeri care nu are caracter contencios, nu se poate proceda la încuviințarea înregistrării solicitate, care ar avea ca efect modificarea Ordonanței parchetului de instituire, respectiv menținerea sechestrului asigurător ".

Ca urmare a interpretării susținerii instanței de judecată, rezultă că aceasta respinge plângerea formulată, deoarece și instanța penală a procedat în aceeași manieră, fără a aduce un alt argument legal sau rațional. Instanța penală a respins cererea ca nefiind întemeiată în drept, considerând că o astfel de cerere excede cadrului procesual.

Or, plângerea a fost formulată în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (3), (4), (5) și (6) din Legea nr. 116 din 29 decembrie 2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului. Spre deosebire de instanța penală care nu putea pronunța o

soluție asupra cererii formulate, instanța de fond are un temei legal, fiind competentă să soluționeze plângerea în cadrul fixat de O.U.G. nr. 116 din 29 decembrie 2009.

Pe lângă motivele invocate mai sus, instanța de fond nu poate întemeia respingerea plângerii formulate de C. R SA invocând faptul că și instanța penală a respins cererea. Susține apelanta că natura celor două cereri este diferită, cererea adresată instanței penale, a avut ca obiect „menținerea sechestrului asigurator instituit de D N A prin intermediul Ordonanței de luare a unor măsuri asiguratorii la data de 22.10.2015 asupra celor 1690 de acțiuni deținute de dl. R.F. la C A R E R SA, la o valoare nominală de 2 lei/acțiune, rezultând o sumă totală de 3.380 lei, pentru a asigura respectarea în întregime a Hotărârii AGEA nr. 2/30.05.2017 "iar plângerea formulată are ca obiect „anularea rezoluției nr. 161204/05.12.2017 pronunțată în ședința din data de 05.12.2017 de dna. R.N.A. și înregistrarea mențiunii nr. 749013/28.11.2017 formulată de C A R E R SA privind diminuarea capitalului social prin diminuarea valorii acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune ".

Astfel, instanța de fond avea obligația să analizeze în ce măsură decizia ONRC de a respinge cererea de înregistrare a diminuării capitalului social este legală având în vedere natura sechestrului asigurator și efectele pe care acesta le produce în raport de contextul și motivele prezentate.

Înregistrarea în registrul comerțului a diminuării capitalului social nu aduce modificări Ordonanței nr. 479/P/2014 emisă de DNA, această ramând valabilă, deoarece a fost instituită asupra acțiunilor deținute la CARE R SA de inculpatul F.R., în număr de 1690. Mai mult decât atât, sechestrul penal este o măsură procesuală cu caracter real, ce are ca efect indisponibilizarea bunului asupra căruia a fost instituit, împiedicând încheierea oricărui act juridic civil care are drept scop scoaterea bunurilor din patrimoniul inculpaților.

Prin indisponibil se înțelege „care nu poate fi disponibil, care nu poate fi folosit după voie, care nu este liber". În sens juridic, prin indisponibil se înțelege „de care nu se poate dispune". În cursul procesului penal, Statul (reprezentat de titularul măsurilor asiguratorii) beneficiază de măsuri de indisponibilizare și conservare care, odată instituite, împiedică, înstrăinarea și sustragerea de la urmărire a bunurilor aflate sub imperiul lor.

Sechestrul asigurator reglementat de art. 249 C.pr.pen. nu are natura juridică a unei garanții reale, ci a unui act procesual penal de indisponibilizare a bunului, pentru ca acesta să nu poată face obiectul niciunei înstrăinări până la pronunțarea unei hotărâri penale definitive, de

condamnare sau de achitare, după caz. Or, prin diminuarea capitalului social, nu se urmărește o înstrăinarea a acțiunilor deținute de inculpatul F.R., ele vor rămâne în proprietatea acestuia și după înregistrarea mențiunii la Registrul Comerțului.

Societatea nu dispune de acțiunile inculpatului, ci aduce la îndeplinire o Hotărâre a Adunării Generale a Acționarilor pentru acoperirea parțială a pierderilor cumulate la finalul anului 2016.

Totodată, raportat la susținerea instanței privind faptul că apelanta nu a contestat măsura dispusă de organul penal, aceasta devenind executorie, se arată că la momentul instituirii sechestrului asigurător nu a existat niciun motiv pentru a putea formula o contestație.

De asemenea, apelanta nu are la dispoziție nici varianta prevăzută de art. 250 alin. (1) C.pr.pen., o contestație formulată la acest moment, ar fi respinsă ca tardiv formulată, având în vedere că termenul de 3 zile a fost cu mult depășit.

Se invocă și Decizia nr. 2/19.02.2018 pronunțată de ICCJ privind soluționarea recursului în interesul legii, conform căreia „existența unui sechestrul asigurător penal asupra imobilelor unei persoane fizice sau juridice nu suspendă executarea silită începută de un creditor ipotecar, al cărui drept de ipotecă asupra acelorași bunuri a devenit opozabil terților anterior înființării măsurii asigurătorii din procesul penal și nu determină nulitatea actelor de executare ulterioare înființării măsurii asigurătorii din procesul penal asupra acelorași bunuri”.

Prin decizia invocată mai sus, ICCJ interpretează dispozițiile legale în sensul în care dacă există concurență între un sechestrul asigurător instituit asupra unui bun și o altă garanție opozabilă terților anterior înființării măsurii penale asigurătorii, bunul poate fi înstrăinat prin executare silită.

Or, dacă ICCJ este de părere că un bun asupra căruia s-a instituit sechestrul asigurător penal, poate fi înstrăinat, diminuarea valorii acțiunii, în procesul de reducere a capitalului social, operațiune care nu are ca efect scoaterea bunului din proprietatea inculpatului, apare nu numai ca o soluție legală și pertinentă, ci ca singura posibilitate de a aduce la îndeplinire Hotărârea acționarilor nr. 2/30.05.2017.

De altfel, vă rugăm să observați că de-a lungul timpului, au existat mai multe măsuri de instituire a sechestrului asigurător asupra unor acțiuni deținute de diverse persoane publice în societăți listate la Bursă.

Sechestrul penal instituit asupra acestora nu a blocat fluctuația valorii acțiunilor, aceasta fiind diferită de la o zi la alta, așa cum se poate observa din informațiile publicate pe site-ul BVB.

Pe fondul cauzei se arată că sechestrul asigurător a fost instituit de DNA în beneficiul apelantei, având în vedere adresa formulată de Companie prin care a arătat că se constituie parte civilă în dosarul penal cu suma de 1.018.076,97 lei. Scopul instituirii sechestrului asigurător este acela de a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărirea penală a bunurilor. Or, reducerea capitalului social al CARE R SA, prin diminuarea valorii acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune, nu este făcută în scopul ascunderii, distrugerii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărirea penală a părților sociale deținute de dl. F.R.

În acest context, refuzul ONRC de a înregistra modificarea capitalului social apare ca nejustificat, cu atât mai mult cu cât sechestrul instituit de DNA are caracter provizoriu.

Operațiunea pe care societatea apelantă (singura constituită ca parte civilă în procesul penal) a întreprins-o prin Hotărârea AGEA nr. 2/30.05.2017 nu are ca scop scoaterea bunurilor din patrimonial inculpatului. Numărul de 1690 de acțiuni pe care acționarul inculpat le deține la CARE R SA nu se va schimba, acțiunile rămânând în proprietatea acestuia. Ca urmare a diminuării capitalului social, singura modificare care intervine este cu privire la valoarea fiecărei acțiuni, care se va reduce de la 4 lei la 2 lei.

Refuzul ONRC motivat de instituirea sechestrului de către DNA pentru a asigura despăgubirea apelantei, împiedică implementarea planului de finanțare pe termen scurt și de redresare pentru a asigura restabilirea fondurilor proprii de bază eligibile pentru respectarea MCR și SCR al companiei asumat în fața ASF. Incidența unei asemenea situații, ar avea consecințe grave asupra companiei care se află în acest moment în procedura de redresare, planul menționat anterior, fiind depus tocmai în scopul prevenirii stării de insolvență și al evitării intrării în procedura falimentului.

ONRC a formulat întâmpinare arătând că instanța de fond, în considerentele sale, precizează motivele pentru care consideră că persoana desemnată, corect și legal s-a pronunțat prin rezoluția nr. 161204/05.12.2017, atunci când a soluționat cererea nr. 749013/28.11.2017, cu privire la diminuarea capitalului social la societatea A-R E R SA, J40/3151/2009. EUID ROONRC J40/3151/2009, CUI 25252500.

Până la data prezentei nu au intervenit elemente noi cu privire la sechestrul asigurător instituit și menținut prin Ordonanța din 15.03.2016 pronunțată de DNA în dosarul nr.479/P/2014.

În ceea ce privește apelul formulat, solicităm respingerea acestuia, și păstrarea sentinței din fond, având în vedere faptul că soluția pronunțată de persoana desemnată prin rezoluția nr.161204/05.12.2017, este una corectă și legală.

Analizând apelul prin raportare la motivele de apel invocate, în temeiul dispozițiilor art. 480 C.pr.civ., Curtea urmează să îl admită și, pe cale de consecință, să schimbe încheierea din 01.02.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă, în dosarul nr. 48523/3/2017, în contradictoriu cu intimatul ONRC prin ORCTB, să anuleze rezoluția ORCTB 161204/5.12.2017 și să dispună înregistrarea în registrul comerțului a mențiunii 749013/28.11.2017 privind diminuare capital social în baza Hot. AGEA nr. 2/30.05.2017.

1. În ce privește primul motiv de apel, Curtea apreciază ca neîntemeiată critica referitoare la nemotivarea încheierii atacate. Astfel, Curtea reține că potrivit art. 425 alin. (1) lit. b) C.pr.civ., hotărârea judecătorească trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților. În mod necesar, o hotărâre judecătorească trebuie să cuprindă în motivarea sa argumentele pro și contra care au format, în fapt și în drept, convingerea instanței cu privire la soluția pronunțată, argumente care, în mod necesar, trebuie să se raporteze, pe de o parte, la susținerile și apărările părților, iar, pe de altă parte, la dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății, în caz contrar fiind lipsita de suport probator și legal și pronunțată cu nerespectarea prevederilor art. 425 alin. (1) lit. b) C.pr.civ..

Motivarea este, așadar, un element esențial al unei hotărâri judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisa a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Obligatorietatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigentă a art. 21 alin. (3) din Constituția României și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Obligația de respectare a dreptului la apărare, a dreptului la un proces echitabil și obligația de a insera în cuprinsul hotărârii motivele de fapt și de drept care au stat la baza acesteia nu trebuie interpretate în sensul că instanța trebuie să răspundă detaliat la fiecare argument al părților, putând selecta și grupa argumentele utile în soluționarea cauzei, răspunzând explicit sau implicit la argumentele principale aduse de parte.

Curtea constată că, în analiza plângerii formulate, instanța de fond a expus motivele pentru care a apreciat că se impune respingerea acesteia, cu referire la considerentele de fapt avute în vedere.

Împrejurarea că nu s-a răspuns tuturor apărărilor petentei nu conduce la concluzia că hotărârea atacată este nemotivată.

Totodată susține apelanta că instanța respinge plângerea deoarece instanța penală a procedat în aceeași manieră, fără vreun alt argument legal sau rațional. Or, împrejurarea dacă motivele avute în vedere de către instanța de fond sunt sau nu legale sau corecte nu conduce la concluzia că hotărârea este nemotivată, aceste aspecte urmând a fi analizate pe fondul apelului.

2. Cu privire la soluția pronunțată, Curtea reține următoarele:

În speță, prin hotărârea nr.2/30.05.2017 a AGEA a C A-R E R SA s-a hotărât aprobarea reducerii de capital a societății cu suma de 18.821.998 lei, de la 37.643.996 lei la 18.821.998 lei, prin reducerea valorii nominale a acțiunii de la 4 lei/acțiune, la 2 lei/acțiune, proporțional cu cota de participare a fiecărui acționar la capitalul social, reducerea fiind realizată pentru acoperirea parțială a pierderilor cumulate, înregistrate la 31.12.2016 în cuantum de 20.615.108,72 lei.

Anterior acestei hotărâri, asupra acțiunilor deținute de F.R. (care reprezentau 0,0383% din capitalul social) s-a instituit un sechestrul asigurător în dosarul penal nr.479/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prin Ordonanța din 22.12.2015. Sechestrul s-a instituit asupra numărului de 1690 de acțiuni deținute la C A-R E R SA.

Prin Ordonanța din 15.03.2016 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție din dosarul penal nr.479/P/2014, față de solicitarea de rectificare în vederea înregistrării unei mențiuni de reducere a capitalului social s-a dispus rectificarea Ordonanței din 22.10.2015 în sensul instituirii sechestrului asigurător asupra celor 1690 de acțiuni la o valoare nominală de 4 lei/acțiune, conform hotărârii AGEA nr.3/12.10.2015, precizându-se o valoare totală de 6.764 lei.

Ulterior adoptării Hotărârii AGEA nr.2/30.05.2017, C A-R E R SA, care are calitatea de parte civilă în dosarul penal înregistrat pe rolul instanțelor sub nr. 25413/3/2016, a solicitat menținerea sechestrului asigurător asupra acțiunilor deținute de inculpat la o valoare de 2 lei/acțiune, instanța respingând cererea cu motivarea că aceasta excedează competenței instanței și cadrului procesual penal.

Curtea reține că, pe de o parte, dispozițiile art. 15324 din Legea nr. 31/1990 prevăd ca, în cazul unor pierderi stabilite prin situațiile financiare anuale aprobate conform legii, urmare a

cărora activul net al societății, determinat ca diferență între totalul activelor și totalul datoriilor societății, s-a diminuat la mai puțin de jumătate din valoarea capitalului social subscris, consiliul de administrație/directoratul convoacă de îndată adunarea generală extraordinară pentru a decide dacă societatea trebuie dizolvată, iar dată AGEA nu hotărăște dizolvarea, societatea este obligată ca, cel târziu până la încheierea exercițiului financiar ulterior celui în care au fost constatate pierderile, să procedeze la reducerea capitalului social cu un quantum cel puțin egal cu cel al pierderilor care nu au putut fi acoperite din rezerve.

Dispozițiile art.15324 alin. (5) prevăd că în cazul neîntrunirii AGEA sau în cazul în care aceasta nu a putut delibera valabil nici în a doua convocare, orice persoană interesată se poate adresa instanței pentru a cere dizolvarea societății.

Prin urmare, măsura reducerii de capital social este impusă de lege în situația excepțională a înregistrării unor pierderi care sunt mai mari decât jumătate din valoarea capitalului social.

În speță, instanța de fond reține dreptul adunării generale de a decide asupra reducerii capitalului social și parcurgerea procedurii prevăzute de art.142 din Norma metodologică privind modul de ținere a registrului comerțului, de efectuare a înregistrărilor și de eliberare a informațiilor aprobată prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 2594/2008.

Contrar celor reținute de prima instanță, Curtea apreciază că sechestrul a privit acțiunile deținute de inculpat la societatea petentă, acțiuni care reflectă un drept de creanță al acționarului asupra societății corespunzător numărului de acțiuni deținute, indiferent de valoarea nominală a acestora.

Noțiunea de capital social reprezintă valoarea tuturor aporturilor asociaților unei societăți comerciale. Capitalul social nu se confundă cu patrimoniul societății, reprezentat de valoarea activului net deținut de societate la un moment dat. Capitalul social nu certifică valoarea de fapt a patrimoniului societății, ci reprezintă doare valoarea contabilă a aporturilor asociaților.

Astfel, cele două noțiuni exprimă aceeași valoare doar la constituirea societății, când patrimoniul inițial este egal cu totalitatea aporturilor asociaților (în ipoteza în care acestea au fost vărsate, iar fondatorii nu au angajat societatea în contracte care să genereze obligații ale acesteia). Patrimoniul social este supus unei continue fluctuații, acesta evoluând în raport cu rezultatele economice, pozitive sau negative, ale societății.

Valoarea societății la un moment dat, valoare la care se raportează drepturile corespunzătoare acțiunilor deținute, nu se confundă și nu este egală cu capitalul social. patrimoniul include totalitatea drepturilor și obligațiilor entității colective, deci activ și pasiv.

Reducerea capitalului social, care este o valoare contabilă, prin diminuarea valorii nominale a acțiunilor, nu afectează drepturile de creanță aferente acestor acțiuni, care se exprimă printr-un procent din valoarea patrimonială a activului deținut de societate.

Cu alte cuvinte, prin reducerea capitalului social în forma reducerii valorii nominale a acțiunilor nu se modifică quantumul drepturilor patrimoniale ale deținătorului acțiunilor față de societate (sub forma dividendelor sau a sumelor convenite urmare a lichidării societății).

Sechestrul (civil sau penal) are ca efect indisponibilizarea bunului asupra căruia a fost instituit, respectiv împiedicarea încheierii oricărui act juridic care are drept scop scoaterea bunului din patrimoniul deținătorului. Or, diminuarea valorii acțiunii de la 4 lei/acțiune la 2 lei/acțiune, cu menținerea cotei de participare la profit și pierderi a deținătorului acțiunilor, nu afectează drepturile patrimoniale aferente acestor acțiuni.

Mai mult, trebuie avută în vedere împrejurarea că reducerea capitalului social reprezintă o măsură impusă de dispozițiile legale în situația dată, în care patrimoniul societății s-a diminuat la mai puțin de jumătate din valoarea inițială. Consecința nerespectării dispozițiilor legale privind reducerea obligatorie a capitalului social o constituie dizolvarea societății, o sancțiune pe care acționarii au dorit să o evite prin hotărârea adoptată.

În mod corect afirmă apelanta că numărul de 1690 de acțiuni pe care inculpatul le deține în cadrul societății nu se schimbă. Mai mult, nu se schimbă cota de participare a acestuia la profit și pierderi (0,0383% din capitalul social), prin urmare drepturile patrimoniale ale acționarului, supuse sechestrului.

Curtea mai reține împrejurarea că nici persoana desemnată și nici instanța de fond nu indică dispozițiile legale care impun respingerea cererii de înregistrare. Dispozițiile art. 249 C.pr.pen. indică scopul instituirii sechestrului asigurător ca fiind acela al evitării ascunderii, distrugerii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune. Textul prevede că Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora. În aceste condiții, respectarea dispozițiilor legale privind reducerea

obligatorie a capitalului social atunci când activul net se diminuează la mai puțin din valoarea capitalului social subscris nu afectează drepturile patrimoniale aferente acțiunilor. Societatea nu dispune de acțiunile inculpatului, ci aduce la îndeplinire o Hotărâre a Adunării Generale a Acționarilor pentru acoperirea parțială a pierderilor cumulate la finalul anului 2016.

Curtea mai reține ca întemeiată apărarea apelantei în sensul că ordonanța prin care s-a dispus instituirea sechestrului nu putea fi atacată pentru intervenirea ulterioară a reducerii capitalului social prin reducerea valorii acțiunilor, iar solicitarea adresată instanței de modificare a prevederilor Ordonanței sub aspectul valorii părților sociale a fost respinsă de instanța (în fața căreia a ajuns între timp dosarul) nu ca nelegală, ci pentru motivul că instanța nu poate modifica o măsură dispusă de organul de urmărire penală, în contextul dat.

De remarcat este și împrejurarea că, ulterior sechestrării acțiunilor, societatea a mai procedat la o reducere a capitalului social prin reducerea valorii nominale a acțiunilor, de la 10 la 4 lei, fiind modificat în acest sens dispozitivul ordonanței.

SECȚIA A VII-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

19. Răspundere disciplinară. Săvârșirea unei abateri disciplinare în afara programului de lucru. Încălcarea clauzei de neconcurență

Efectuarea unor lucrări ce reprezintă de fapt atribuții de serviciu ale salariatului, însă în interes propriu, pentru un client al angajatorului, reprezintă un act de concurență la adresa serviciilor prestate de angajatorul intimatului.

Prin natura ei, fapta de a face concurență angajatorului presupune inclusiv săvârșirea de acte interzise în timpul liber al angajatului, căci este evident că în timpul programului normal de lucru acesta îndeplinește atribuțiile de serviciu stabilite în fișa postului, pentru angajatorul său.

(Secția a VII-a, decizia civilă nr. 3095 din 3 iulie 2018)

Prin sentința civilă nr. 45/11 ianuarie 2018, pronunțată de Tribunalul Ilfov - Secția Civilă, s-a admis cererea formulată de contestatorul T.D., în contradictoriu cu intimata SC B.M. SRL; s-

a anulat Decizia nr. 451/18.09.2015 de încetare a contractului de muncă al reclamantului; s-a dispus reintegrarea reclamantului în funcția deținută anterior concedierii; a fost obligată pârâta să plătească reclamantului o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și reactualizate, de la data concedierii și până la data reintegrării efective.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că reclamantul a avut calitatea de salariat al pârâtei în baza contractului individual de muncă înregistrat sub nr.(..), așa cum a fost modificat prin actele adiționale, ocupând funcția de tehnician mașini utilaje.

Prin decizia nr. 451/18.09.2015 s-a dispus desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă al reclamantului.

În cuprinsul deciziei au fost indicate faptele reținute în sarcina salariatului considerate ca fiind abateri disciplinare săvârșite cu vinovăție, reținându-se următoarele:

I. În data de 18.07.2015, salariatul a efectuat pe cont propriu și în interes personal lucrări de reparații pentru utilaje Caterpillar la clientul M. SRL așa cum o arată registrul de evidente și activități al acestei firme, fără înștiințarea angajatorului și fără ca aceste activități să fi reprezentat sarcini de serviciu trasate de către superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al societății.

II. În data de 17.07.2015, în timpul programului de lucru a desfășurat alte activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de superiori; mai exact în data de 17.07.2015, între orele 13:44 și 14:39 salariatul a oprit în satul G., comuna V., jud. D.; între orele 17:52 -18:32 a oprit în localitatea T., Aleea T. la sediul M. SRL; între orele 15:38 – 17:03 a oprit la domiciliul sau. Toate aceste opriri nu au avut legătură cu atribuțiile din fișa postului și nu au fost impuse de anumite sarcini trasate de superiorul direct sau de către orice reprezentant al societății, salariatul ne reprezentând un ordin de misiune.

În decizia de sancționare s-a menționat faptul că au fost încălcate de către salariat art.11, art.74 din Regulamentul Intern, litera S, T din contractul individual de muncă și fișa postului.

Potrivit art.247 C. muncii angajatorul dispune de prerogativă disciplinară, având dreptul de a aplica, potrivit legii, sancțiuni disciplinare salariaților săi ori de câte ori constată că aceștia au săvârșit o abatere disciplinară. Abaterea disciplinară este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele și dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

Potrivit dispozițiilor art. 252 alin. (2) C. mun., sub sancțiunea nulității absolute, în decizie se cuprind în mod obligatoriu:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor din statutul de personal, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil care au fost încălcate de salariat;
- c) motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile sau motivele pentru care, în condițiile prevăzute la art. 251 alin.(3), nu a fost efectuată cercetarea;
- d) temeiul de drept în baza căruia sancțiunea disciplinară se aplică;
- e) termenul în care sancțiunea poate fi contestată;
- f) instanța competentă la care sancțiunea poate fi contestată.

Din întregul material probator administrat în cauză, tribunalul a constatat că decizia de sancționare este netemeinică.

În ceea ce privește prima faptă reținută în decizia de sancționare din data de 18.06.2015, tribunalul a constatat că aceasta nu poate fi considerată ca fiind abatere disciplinară.

Ca temei de drept al acestei fapte considerată de către angajator ca fiind abatere disciplinară s-a reținut în cuprinsul deciziei dispozițiile art. 11 lit. b), art.74 lit. f) din Regulamentul Intern, lit. S pct. e) și g), lit. T alin. (2) pct. b) și c) din contractul individual de muncă și fișa postului.

Reclamantul a arătat că lucrările de reparații menționate la punctul I din decizie au fost efectuate în timpul liber al acestuia, iar nu în timpul serviciului, fapt necontestat de către pârâta.

În ceea ce privește fapta mai sus menționată, tribunalul a constatat că aceasta nu poate fi încadrată în niciunul dintre temeiurile de drept mai sus menționate, indicate în decizia de sancționare pentru a putea fi considerată abatere disciplinară.

În aceste condiții, tribunalul a apreciat că în mod greșit a considerat angajatorul ca fiind abatere disciplinară fapta reținută la punctul I din decizia de sancționare.

În ceea ce privește faptele menționate la punctul II din decizie, în decizia de sancționare, ca temei de drept al acestor fapte s-a reținut: încălcarea art. 11 lit. b), e), mm), art. 73 lit. i) din Regulamentul Intern al pârâtei; lit. T alin. (2) pct. a) și b) din contractul individual de muncă; fișa postului.

Or, din analiza mențiunilor care se referă la fapta indicată la punctul II din decizie, prin raportare la temeiurile de drept indicate de parata, nu rezultă săvârșirea de către salariat a unei /unor abateri disciplinare.

Acest fapt a rezultat și din declarația martorilor audiați la instanța.

Pe de altă parte, pârâta a menționat în cuprinsul deciziei de sancționare niște reglementari cu caracter general fără să indice în concret încadrarea faptelor în actele normative indicate în decizia de sancționare.

Față de aceste considerente, tribunalul a apreciat că decizia de sancționare nu este temeinică.

Potrivit dispozițiilor art. 80 alin. (1) și (2) din C. muncii în cazul în care concedierea a fost efectuată în mod netemeinic sau nelegal, instanța a dispus anularea ei și a obligat angajatorul la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat salariatul. La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.

Față de toate aceste considerente de fapt și de drept, instanța a admis cererea, a anulat Decizia nr. 451/18.09.2015 de încetare a contractului de muncă al reclamantului, a dispus reintegrarea reclamantului în funcția deținută anterior concedierii cu obligarea paratei la plata către reclamant a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate și reactualizate, de la data concedierii și până la data reintegrării efective.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal și motivat, apelanta - pârâtă SC B.M. SRL, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

S-a arătat în cererea de apel că hotărârea instanței de fond nu este motivată.

Fapta reținută de societate la punctul I din decizia de sancționare consta în efectuarea de către salariatul T. D. în data de 18.07.2015, pe cont propriu și în interes personal, a unor lucrări de reparații (piese pompă hidraulică, valvă distribuitor față - 2 buc., valvă distribuitor spate și schimb ulei - 45 litri) pentru utilaje C. la clientul M. SRL, așa cum o arată Registrul de evidențe și activități al acestei firme, fără înștiințarea angajatorului și fără ca aceste activități să fi reprezentat sarcini de serviciu trasate de către superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al societății.

Instanța de fond nu a ținut cont de următorul probatoriul administrat:

Răspunsurile intimatului din cuprinsul procesul-verbal din 07.08.2015 încheiat cu ocazia audierii salariatului, în cadrul cercetării disciplinare.

La întrebările Comisiei de Cercetare Prealabilă Disciplinară, salariatul a formulat următoarele răspunsuri:

La întrebarea numărul 1 intimatul a recunoscut că a luat la cunoștință de prevederile Regulamentului de Ordine Interioară al B. M.

La întrebarea numărul 3 intimatul a recunoscut că a deplasările cu autoturismul de serviciu sunt monitorizate prin sistem GPS.

La întrebarea numărul 8 intimatul a răspuns că este foarte bun prieten cu patronul societății M. SRL.

La întrebarea numărul 12 intimatul a răspuns că a mers cu un prieten, ci nu cu L. V., având scule proprii.

La întrebarea nr. 13 intimatul a recunoscut că superiorul direct nu i-a încredințat nicio misiune de reparații la clientul M. SRL.

La întrebarea nr. 14 intimatul a recunoscut că nu a predat niciun ordin de misiune pentru 16-18 iulie 2015 legat de reparațiile de pompă hidraulică, valvă distribuitor față, valvă distribuitor spate și schimb ulei efectuate la buldoexcavatorul din curtea M. SRL.

La întrebarea nr. 16 intimatul a recunoscut că este numit cu apelativul G.

La întrebarea nr. 17 intimatul a recunoscut numărul său de telefon.

La întrebarea nr. 18 intimatul a recunoscut că potrivit regulilor interne ale societății este interzisă prestarea de către salariați, în nume și interes propriu de activități aflate în concurență directă cu cele desfășurate de apelantă.

La întrebarea nr. 19 intimatul a recunoscut că în activitatea prestată în timpul programului de lucru trebuie derulată în favoarea apelantei.

La întrebarea nr. 20 intimatul a recunoscut că prin activitatea sa din 16-18 iulie a încălcat regulile interne ale societății.

Răspunsurile intimatului din cuprinsul procesul-verbal din 10.09.2015 încheiat cu ocazia audierii salariatului T.D. în cadrul cercetării disciplinare.

La întrebarea nr. 4 intimatul a recunoscut că cele două opriri menționate mai sus nu au fost determinate de necesitatea îndeplinirii unor activități trasate de superiori.

La întrebarea nr. 5 intimatul a recunoscut că pentru activitățile desfășurate pe parcursul celor două opriri din data de 17.07.2015 nu a prezentat niciun ordin de misiune.

Certificatul Constatator al Sc B. M. Srl și Certificatul Constatator al Sc G. B. Srl emise de ONRC cu care a arătat faptul că asociatul, SC G.B. SRL, cu cota de participare la beneficii și pierderi: 50%, dna. T.F. este mama intimatului, T. D.

Potrivit situației financiare pe anul 2016, SC G.B. SRL avea un număr mediu de 8 salariați (fila 18 a certificatului constatator).

Punctul de lucru al SC G.B. SRL este în sat P., Corn. P., jud. D., adresă la care are și domiciliul intimatul T. D.

Domeniul principal de activitate - CAEN 4663 - comerț cu ridicată al mașinilor pentru industria minieră și construcții al SC B. M. SRL, se regăsește în activitățile secundare desfășurate de SC G. B. SRL, (fila 10 a certificatului constatator). Mai mult, activitățile autorizate ale celor două societăți sunt asemănătoare.

În anul 1991, SC B. M. SRL devine reprezentantul C. în România și Moldova. Astfel, SC B. M. SRL este importator exclusiv al mărcii CAT.

Intimatul este angajatul societății pe funcția de mecanic din anul 2004, motiv pentru care acesta cunoștea faptul că B. M. este dealer exclusiv al utilajelor C. în România.

În anul 2008, SC G. B. SRL s-a înființat sub denumirea de C. SRL.

Din documentele contabile depuse la dosar, respectiv a fișei de cont din anul 2017 a SC B.C. SRL, reiese faptul că SC G. B. SRL este clienta apelantei.

Din documentele contabile depuse la dosar, respectiv a fișei de cont din anul 2015 a SC B. C. SRL, reiese faptul că SC M. COM SRL era clienta apelantei la data la care contestatorul, T. D., a efectuat lucrări de reparații fără ordin de misiune la SC M. COM SRL.

Fapta reținută la punctul II din decizia de sancționare constă în desfășurarea de către salariatul în data de 17.07.2015, în timpul programului de lucru, a altor activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de către superiori; Mai exact, în data de 17.07.2015, între orele 13:44 și 14:39 salariatul a oprit în Sat G., Comuna V., jud. D.; între orele 17:52 și 18:32 a oprit în localitatea T., Aleea T. la sediul M. S.R.L.; iar între orele 15:38 -17:03 a oprit la domiciliul său. Toate aceste opriri nu au avut legătură cu atribuțiile din fișa postului și nu au fost impuse de anumite sarcini trasate de superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al apelantei, salariatul neprezentând un ordin de misiune.

Instanța de fond nu a ținut cont de următorul probatoriul administrat:

1. Răspunsurile intimatului din cuprinsul procesul-verbal din 07.08.2015 încheiat cu ocazia audierii salariatului în cadrul cercetării disciplinare.

La întrebarea numărul 7 intimatul a recunoscut că nu a raportat superiorului oprirea din data de 17.07.2015 cu mașina de serviciu, timp de aproximativ o oră (între orele 13.44 și 14.39) din sat G., corn. V., jud. D.

La întrebarea numărul 10 intimatul a recunoscut că nu a raportat superiorului oprirea din data de 17.07.2015 cu mașina de serviciu, timp de aproximativ o oră și 15 minute (între 17.52 și 18.32) din localitatea T., Aleea T. la sediul M. SRL.

La întrebarea numărul 11 intimatul a recunoscut că a predat superiorului ierarhic un singur ordin de misiune pentru perioada 16-17 iulie cu activitatea de la clientul H. punct de lucru C.

La întrebarea numărul 14 acesta a recunoscut că nu a predat superiorului ierarhic nici un ordin de misiune pentru 16-18 iulie legat de reparațiile de pompă hidraulică, valvă distribuitor spate, schimb ulei efectuate la buldoexcavatorul din curtea M. SRL.

2. Răspunsurile intimatului din cuprinsul procesul-verbal din 10.09.2015 încheiat cu ocazia audierii salariatului în cadrul cercetării disciplinare.

La întrebarea nr. 4 intimatul a recunoscut că cele două opriri menționate mai sus nu au fost determinate de necesitatea îndeplinirii unor activități trasate de superiori.

La întrebarea nr. 5 intimatul a recunoscut că pentru activitățile desfășurate pe parcursul celor două opriri din data de 17.07.2015 nu a prezentat nici un ordin de misiune.

Măsura dispusă de angajator este legală și temeinică pentru următoarele considerente:

1. Angajatorul și-a exercitat prerogativa disciplinară în limitele legii.

Intimatul, prin faptele sale, a săvârșit abateri disciplinare cu caracter grav, determinând angajatorul să pună în mișcare prerogativa disciplinara și să dispună sancțiunea prevăzută de art. 248 alin. (H lit. e) din legea nr. 53/2003 - C.mun..

2. Au fost întrunite elementele abaterii disciplinare.

2.1. Intimatul a săvârșit mai multe fapte în legătură cu serviciul.

Potrivit Deciziei de concediere disciplinara nr. 451/18.09.2015, intimatul a săvârșit și a fost sancționat disciplinar pentru următoarele fapte:

- efectuarea în data de 18.07.2015, pe cont propriu și în interes personal, a unor lucrări de reparații (piese pompă hidraulică, valvă distribuitor față - 2 buc., valvă distribuitor spate și

schimb ulei - 45 litri) pentru utilaje C. la clientul M. SRL, după cum o arată Registrul de evidențe și activități al acestei firme, fără înștiințarea angajatorului să fără ca aceste activități să fi reprezentat sarcini de serviciu trasate de către superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al apelantei; desfășurarea în data de 17.07.2015, în timpul programului de lucru, a altor activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de către superiori; Mai exact, în data de 17.07.2015, între orele 13:44 și 14:39 reclamantul a oprit în Sat G., Corn. V., jud. D., iar între orele 15:38 -17:03 a oprit la domiciliul său. Toate aceste opriri nu au avut legătură cu atribuțiile din fișa postului și nu au fost impuse de anumite sarcini trasate de superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al apelantei, reclamantul ne reprezentând un ordin de misiune.

Toate aceste fapte sunt reale, există în materialitatea lor și reprezintă abateri disciplinare, astfel cum reiese din Regulamentul Intern al apelantei, precum și din încălcarea dispozițiilor prevăzute în Contractul individual de muncă nr. (..) și în Fișa postului de mecanic intervenții exterioare (COR 311518 - tehnician mașini și utilaje).

Mai mult decât atât, fapta săvârșită în data de 18.07.2015 este expres calificată ca reprezentând o abatere disciplinară gravă, astfel cum reiese din Regulamentul Intern al societății și din Contractul individual de muncă nr. (..).

Deși fapta constând în efectuarea în data de 18.07.2015 pe cont propriu și în interes personal, a unor lucrări de reparații pentru utilaje C. la clientul M. SRL a fost recunoscută de către intimat în cadrul cercetării disciplinare prealabile, aceasta a menționat faptul că nu consideră că a săvârșit o abatere disciplinară, deoarece această faptă a fost săvârșită în afara programului de lucru.

Nu se poate considera că pot constitui abateri disciplinare doar faptele culpabile săvârșite de salariați în legătură cu exercitarea propriu-zisă a obligațiilor de serviciu cuprinse în fișa postului, ci faptele săvârșite de salariați trebuie să fie în legătură cu munca.

Această concluzie rezultă și din faptul că în aprecierea tuturor situațiilor de această natură trebuie ținut seama, de principiu, că art. 247 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 – Codul muncii definește abaterea disciplinară ca fiind o faptă în legătură cu munca, iar nu ca o faptă săvârșită exclusiv în timpul executării obligațiilor de serviciu.

Prin săvârșirea faptelor, astfel cum acestea sunt descrise în cuprinsul Deciziei de concediere disciplinara nr. 451/18.09.2015, intimatul a încălcat dispozițiile prevăzute de:

În ce privește fapta din data de 18.07.2015:

1. Regulamentul Intern - Anexa nr. 13

Art. 11- În exercitarea atribuțiilor de către fiecare salariat la locul de muncă, salariații vor respecta întocmai prevederile Regulamentului Intern, în care scop le revin în principal următoarele obligații, răspunderi și drepturi: b) să contribuie prin activitatea lor și în funcție de aceasta, după caz, la realizarea de profit; mm) să respecte etica profesională și bunele moravuri;

Art. 74 - Următoarele fapte, fără a se limita însă doar la acestea; sunt considerate abateri disciplinare grave și pot fi sancționate cu desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă: f) implicarea în activități care fac în vreun fel concurență produselor și serviciilor oferite de societățile aparținând Grupului C..

2. Contractul individual de muncă nr. (..) lit. S

e) salariatul se angajează că, pe durata Contractului de Muncă, să informeze în prealabil Angajatorul asupra implicării sale în orice altă activitatea profesională decât cea pentru care a fost angajat.

g) salariatul recunoaște importanța excepțională pe care respectarea clauzelor referitoare la obligația de confidențialitate le are pentru angajator, și, având în vedere această, recunoaște că nerespectarea acestor clauze constituie o gravă abatere profesională.

Lit. T Pct. 2. Salariatului îi revin, în principal, următoarele obligații:

b) obligația de a respecta disciplina muncii;

c) obligația de fidelitate față de angajator în executarea atribuțiilor de serviciu:

3. Fișa postului de mecanic intervenții exterioare (COR 311518 - tehnician mașini și utilaje): Adoptarea permanentă a unui comportament în măsură să promoveze imaginea și interesele firmei; Respectă și pune în aplicare regulile și procedurile societății ce i-au fost aduse la cunoștință prin înmânare directă, ori transmiterea pe fax sau e-mail, ca și notele informative ce sunt afișate la avizierele societății; Respectă prin actele și faptele sale, legile țării și se abține de la săvârșirea, în timpul său în afara serviciului, a unor fapte incompatibile cu locul de muncă ocupat și care pot produce prejudicii imaginii, activității sau intereselor companiei;

În ce privește fapta din data de 17.07.2015:

1. Regulamentul Intern al societății apelante:

Art. 11 - în exercitarea atribuțiilor de către fiecare salariat la locul de muncă; salariații vor respecta întocmai prevederile Regulamentului Intern, în care scop le revin în principal următoarele obligații, răspunderi și drepturi:

b) să contribuie prin activitatea lor și în funcție de aceasta, după caz, la realizarea de profit;
e) să respecte prevederile cuprinse în contractul individual de muncă, contractele de muncă aplicabile, fișa postului, Regulamentul Intern, procedurile, instrucțiunile și notele interne de care au fost înștiințați, precum și alte obligații prevăzute de lege;

mm) să respecte etica profesională și bunele moravuri;

Art. 73 - Salariaților indiferent de funcția și locul de muncă, le sunt interzise:

i) desfășurarea, în timpul programului de lucru, a altor activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de către superiori;

2. Contractul individual de munca nr. (..)

lit. T Pct. 2. Salariatului îi revin, în principal, următoarele obligații:

a) obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce îi revin conform fisei postului;

b) obligația de a respecta disciplina muncii;

3. Fișa postului de mecanic intervenții exterioare (COR 311518-tehnician mașini și utilaje):Adoptarea permanentă a unui comportament în măsură să promoveze imaginea și interesele firmei; Respectă programul de lucru;

2.3. Faptele săvârșite de intimat au fost săvârșite cu vinovăție, având în vedere faptul că acesta cunoștea dispozițiile încălcate, fiind obligat să le respecte în virtutea raporturilor sale de muncă cu apelanta.

Deși intimatul susține faptul că nu a avut cunoștință de Regulamentul Intern și de Fișa postului de mecanic intervenții exterioare (COR 311518 - tehnician mașini și utilaje), acestea au fost aduse la cunoștința intimatului. Astfel, intimatului i-a fost înmănat un exemplar al fișei de post și a semnat exemplarul ce a rămas în posesia societății - Anexa nr. 2, iar potrivit tabelului privind luarea la cunoștință a prevederilor Regulamentului Intern, intimatului i-a fost adus la cunoștință Regulamentul Intern, acesta semnând în cuprinsul tabelului de luare la cunoștință - Anexa nr. 13.)

De asemenea, atitudinea intimatului pe durata cercetării disciplinare nu a fost una sinceră, acesta schimbându-și răspunsurile oferite (cu titlu de exemplu menționăm faptul că dacă acesta inițial a declarat că a efectuat reparațiile cu un prieten, ulterior a susținut că persoana care l-a ajutat era vărul său). Toate acestea nu demonstrează altceva decât faptul că intimatul a săvârșit faptele imputate cu intenție directă.

3. Angajatorul a efectuat o corectă individualizare a sancțiunii disciplinare, ținând cont de criteriile prevăzute de dispozițiile art. 250 C. mun.

Au fost avute în vedere consecințele faptelor săvârșite de intimat, constatându-se ca acestea erau în măsură să determine o perturbare gravă a climatului de lucru, cu consecințe negative semnificative asupra bunei funcționări a activității apelantei, prin încălcarea încrederii pe care angajatorul o acordă salariaților săi și, de asemenea, prin crearea unei stări de nesiguranță cu privire la cultura etică a angajatorului.

În ce privește fapta constând în desfășurarea, în data de 17 iulie 2015, în timpul programului de lucru, a altor activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de către superiori, s-a reținut faptul că săvârșirea acestei fapte este, de asemenea, în măsură să afecteze profitabilitatea apelantei, în condițiile în care, intimatul a folosit timpul de lucru în vederea stabilirii tuturor detaliilor referitoare la efectuarea anumitor lucrări de reparații în interes propriu și în detrimentul apelantei, pentru societatea M.S.R.L

Raportul juridic de muncă se întemeiază pe încrederea reciprocă a celor două părți, salariat și angajator, precum și pe principiul bunei-credințe - art. 8 C. mun., încrederii manifestate de angajator îi corespunde obligația de fidelitate a salariatului.

În doctrina de specialitate obligația de fidelitate a fost definită ca fiind îndatorirea salariatului de a urmări în executarea muncii sale interesele legitime ale angajatorului și de a se abține de la orice acțiune având ca scop sau efect afectarea acestor interese.

În sens general, obligația de fidelitate, înțeleasă ca obligație de a face, încorporează și obligația salariatului de a nu-l concura pe angajatorul său pe parcursul executării contractului individual de muncă, precum și în obligația de confidențialitate (rezervă, reținere), constând în obligația salariatului de a nu dezvălui datele secrete ale angajatorului.

Componentă a disciplinei muncii, obligația de fidelitate este reglementată de prevederile art. 39 alin. (2) lit. d) C. mun., în prezența cauză și de lit. T pct. 2. lit. c) din contractul individual de muncă al intimatului, iar încălcarea acestei obligații este interzisă în mod expres de dispozițiile art. 74 lit. f) din Regulamentul Intern al apelantei, o astfel de faptă fiind calificată ca reprezentând o abatere disciplinară gravă, care poate atrage aplicarea celei mai grave sancțiuni.

Mai mult decât atât, intimatul nici nu a adus la cunoștința societății faptul că ar fi desfășurat anumite activități, în nume propriu și care sunt concurente activităților pe care apelanta le desfășura, ci a încercat în permanență să ascundă faptele săvârșite, considerând în mod

neîntemeiat că prin faptele sale nu au fost încălcate dispozițiile din Contractul de muncă, Fișa postului și Regulamentul Intern.

În aceste condiții s-a apreciat că fapta prin care intimatul a efectuat concurență neloială propriului angajator, încălcând astfel obligația de fidelitate stabilită de legiuitor prin dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 - C. mun., este în măsură să afecteze însăși încrederea pe care angajatorul o conferă salariatului, putând conduce la desfacerea disciplinara a contractului individual de muncă.

Societatea a ținut cont în individualizarea sancțiunii disciplinare aplicate intimatului și de gradul de vinovăție cu care acesta a săvârșit faptele, constându-se ca acesta a acționat cu intenție directă, cunoscând, acceptând și urmărind producerea rezultatului constând în încălcarea prevederilor din Regulamentul Intern, Contractul individual de muncă și fișa postului de mecanic intervenții exterioare (COR 311518-tehnician mașini și utilaje).

4. Decizia de concediere disciplinara nr. 451/18.09.2015 cuprinde toate elementele impuse de dispozițiile art. 252 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 - C. mun..

Pentru aceste motive solicită admiterea apelului, să se modifice în tot sentința apelată, iar pe fondul cauzei, să se respingă contestația împotriva Deciziei nr. 451/18.09.2015 formulată de contestatorul-reclamant.

În drept: art. 466 și urm., art. 453 alin. (1) C.pr.civ.

Analizând apelul declarat, potrivit dispozițiilor art. 477 C.pr.civ., în raport de actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Intimatul-reclamant a avut calitatea de salariat al pârâtei în baza contractului individual de muncă înregistrat sub nr. (..), așa cum a fost modificat prin actele adiționale ulterioare, ocupând funcția de tehnician mașini utilaje.

Prin decizia nr. 451/18.09.2015 emisă de apelanta-pârâtă s-a dispus desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă al reclamatului în temeiul dispozițiilor art. 247 și urm. C. muncii.

Fapta reținută de societate la punctul I din decizia de sancționare disciplinară constă în efectuarea de către salariatul T. D. în data de 18.07.2015, pe cont propriu și în interes personal, a unor lucrări de reparații (piese pompă hidraulică, valvă distribuitor față - 2 buc., valvă distribuitor spate și schimb ulei -45 litri) pentru utilaje C. la clientul M. SRL, așa cum o arată Registrul de evidențe și activități al acestei firme, fără înștiințarea angajatorului și fără ca aceste activități să fi

reprezentat sarcini de serviciu trasate de către superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al societății.

Potrivit mențiunilor din decizia de sancționare, această faptă ar reprezenta abatere disciplinară în temeiul prevederilor art. 11 lit. b) și mm) și art.74 lit. f) din Regulamentul Intern al societății angajatoare, în temeiul lit. S-e) și g), lit. T pct.2 din contractul individual de muncă încheiat între părți și potrivit fișei postului.

Curtea a subliniat în primul rând faptul că prin cererea de chemare în judecată contestatorul nu a susținut că nu ar fi executat lucrările la care se face referire în decizia de sancționare disciplinară. A invocat doar faptul că ziua de 18.07.2015 nu a fost o zi lucrătoare și, prin urmare, nu se poate reține în sarcina sa o abatere disciplinară, recunoscând implicit că a efectuat lucrări de reparații în ziua respectivă pentru utilaje C. la clientul M. SRL.

Că așa au stat lucrurile rezultă și din Registrul de evidențe și activități al M. SRL în care s-a consemnat faptul că în ziua de 18 07 2015 numitul „G.” a efectuat lucrări de reparații (piese pompă hidraulică, valvă distribuitor față - 2 buc., valvă distribuitor spate și schimb ulei - 45 litri) pentru utilaje C. la sediul respectivei societăți. Aceste mențiuni se coroborează cu răspunsurile date de intimat în fața comisiei de cercetare disciplinară, acesta recunoscând faptul că este cunoscut și sub numele de „G.” și că în ziua de 18 07 2015 a efectuat respectivele reparații, „cu scule proprii”, fără ca aceasta să reprezinte o sarcină de serviciu atribuită de angajatorul lui.

Prin urmare, Curtea a apreciat că este de necontestat faptul că intimatul-contestator în data de 18.07.2015, pe cont propriu și în interes personal, a efectuat lucrări de reparații pentru utilaje C. la clientul M. SRL, fără înștiințarea angajatorului și fără ca aceste activități să fi reprezentat sarcini de serviciu trasate de către superiorul direct sau de către orice alt reprezentant al societății.

Singura problemă ce trebuie lămurită este dacă efectuarea acestor lucrări, pe cont propriu, reprezintă o abatere disciplinară în condițiile în care fapta nu a fost săvârșită în timpul programului de lucru al salariatului, ci într-o zi nelucrătoare.

Cu privire la aceste apărări ale contestatorului, contrar susținerilor instanței de fond, Curtea a apreciat că fapta reținută în sarcina salariatului reprezintă o abatere disciplinară.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 74 din Regulamentul Intern al societății apelante - următoarele fapte, fără a se limita însă doar la acestea, sunt considerate abateri disciplinare grave și pot fi sancționate cu desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă:

f) implicarea în activități care fac în vreun fel concurență produselor și serviciilor oferite de societățile aparținând Grupului C..

Rezultă că este definită ca atare abaterea disciplinară reținută în sarcina intimatului, în chiar regulamentul intern al societății angajatoare .

Rezultă cu evidență că efectuarea unor lucrări ce reprezintă de fapt atribuții de serviciu ale salariatului, însă în interes propriu, pentru un client al angajatorului, reprezintă un act de concurență la adresa serviciilor prestate de angajatorul intimatului. Lucrările de reparații fiind efectuate de intimat în timpul liber al acestuia, nu mai exista motiv ca reprezentanții M. SRL să se adreseze societății apelante în vederea prestării acestor servicii în temeiul contractului încheiat între cele două societăți, iar apelanta nu a mai fost remunerată pentru prestarea serviciilor respective.

Împrejurarea că reparațiile au fost efectuate într-o zi nelucrătoare nu are nici un fel de relevanță cu privire la caracterul faptei de abatere disciplinară.

Prin natura ei, fapta de a face concurență angajatorului presupune inclusiv săvârșirea de acte interzise în timpul liber al angajatului, căci este evident că în timpul programului normal de lucru acesta îndeplinește atribuțiile de serviciu stabilite în fișa postului, pentru angajatorul său.

Nu poate fi primit argumentul intimatului, preluat de instanța de fond, în sensul că fapta ar fi trebuit să fie săvârșită în timpul programului de lucru, pentru a reprezenta abatere disciplinară.

Limitarea în timp a faptelor ce ar reprezenta abatere disciplinară la timpul de lucru al salariatului nu a fost făcută de prevederea din Regulamentul Intern al angajatorului și, după cum a reținut anterior Curtea, nu poate fi justificată nici de natura faptelor ce pot reprezenta acte de concurență la adresa angajatorului.

În concluzie, fapta reținută în sarcina angajatului a fost săvârșită de acesta și reprezintă abatere disciplinară gravă, pasibilă de a determina aplicarea sancțiunii concedierii, potrivit art. 74 din Regulamentul Intern al societății apelante.

Prevederile Regulamentului Intern sunt completate de cele din contractul individual de muncă încheiat între părți și de fișa postului, potrivit cu care angajatul are obligația de fidelitate față de angajatorul său și obligația de a respecta Regulamentul Intern al acestuia.

Deși inițial intimatul a susținut faptul că nu a avut cunoștință despre prevederile din Regulamentul Intern și de Fișa postului pentru funcția pe care o ocupa, cea de mecanic intervenții exterioare, din înscrisurile depuse la dosarul de fond rezultă că aceste acte au fost aduse la

cunoștința salariatului. Astfel, intimatului i-a fost înmănat un exemplar al fișei de post și a semnat exemplarul ce a rămas în posesia societății, iar în tabelul privind luarea la cunoștință a prevederilor Regulamentului Intern există și semnătura intimatului.

Prin urmare, angajatul a avut cunoștință despre împrejurarea că faptele comise reprezintă abateri disciplinare și pot duce la sancționarea sa.

Apelanta a mai reținut în sarcina intimatului, cu titlul de abatere disciplinară, faptul că în data de 17.07.2015, în timpul programului de lucru a desfășurat alte activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de superiori; mai exact în data de 17.07.2015, între orele 13:44 și 14:39 salariatul a oprit în satul G., comuna V., jud. D.; între orele 17:52 -18:32 a oprit în localitatea T., Aleea T. la sediul M. SRL; între orele 15:38 – 17:03 a oprit la domiciliul sau. Toate aceste opriri nu au avut legătură cu atribuțiile din fișa postului și nu au fost impuse de anumite sarcini trasate de superiorul direct sau de către orice reprezentant al societății, salariatul ne reprezentând un ordin de misiune.

Angajatul a indicat ca temei juridic al abaterii din 17 07 2015 prevederile art. 73 din Regulamentul Intern potrivit cu care : Salariaților indiferent de funcția și locul de muncă, le sunt interzise: i) desfășurarea, în timpul programului de lucru, a altor activități decât cele cuprinse în fișa postului sau trasate de către superiori;

A reținut angajatorul și faptul că salariatul a încălcat contractul individual de muncă nr. (..), lit. T Pct. 2, potrivit cu care: Salariatului îi revin, în principal, următoarele obligații: a) obligația de a realiza norma de muncă sau, după caz, de a îndeplini atribuțiile ce îi revin conform fișei postului; b) obligația de a respecta disciplina muncii, precum și prevederile din fișa postului.

Aceste staționări au fost constatate de către angajator verificând înregistrările din sistemul GPS cu care era dotat autovehiculul condus de către intimat și nu au fost contestate de acesta, în cererea de chemare în judecată indicându-se doar faptul că respectivele opriri nu ar fi putut să perturbe activitatea societății angajatoare, fiind lipsite de gravitate.

Cu privire la aceste încălcări ale normelor de disciplina muncii instanța de fond a reținut că faptele imputate nu reprezintă abateri disciplinare, împrejurare ce rezultă din declarațiile martorilor audiați în cauză. Nu a specificat instanța de fond care anume declarație a martorilor a determinat această apreciere.

Analizând aceste declarații, Curtea a reținut că martorul L. V. a precizat că l-a însoțit pe intimat la o intervenție desfășurată la C., iar la întoarcere au trecut și pe la sediul firmei M. SRL,

unde au stat la o cafea și au discutat despre faptul că reprezentanții acestei societăți doreau să cumpere un utilaj de la apelantă, ceea ce s-a și întâmplat ulterior. A mai declarat martorul faptul că atunci când se întorceau de la C., a fost sunat coordonatorul tehnic și acesta le-a spus că se pot duce acasă.

Din declarația martorului G. F. rezultă că, după ce efectuat reparațiile la SC H. C., intimatul T. D. și martorul L. V. trebuiau să meargă acasă. A specificat martorul că în respectiva zi de vineri i-a dat telefon lui L. V. și acesta i-a spus că se afla acasă la intimatul T. D.

Din această declarație, nu rezultă că martorul i-ar fi autorizat pe cei doi angajați să efectueze staționările imputate, cele efectuate în timpul programului de lucru, ci că martorul a aflat că angajații erau la intimat acasă când aceștia ajunseseră deja acolo.

Se confirmă deci încălcarea de către intimat a normelor interne ale angajatorului și cu privire la abaterile din ziua de 17 07 2015.

De altfel, aceste abateri sunt mai puțin grave decât cea săvârșită în ziua de 18 07 2015, anterior analizată, care prin ea însăși este de natură să justifice aplicarea sancțiunii disciplinare a concedierii angajatului, astfel cum s-a specificat în Regulamentul Intern al societății apelante. Prin urmare, nu se pune problema unei greșite individualizări de către angajator a sancțiunii aplicate intimatului-contestator.

Pentru considerentele anterior expuse, reținând netemeinicia soluției pronunțate în cauză de către instanța de fond, în temeiul dispozițiilor art.480 alin.2 Cod procedură civilă, Curtea a admis apelul declarat de apelanta-pârâtă SC B. C. SRL și a schimbat în tot sentința apelată, în sensul că a respinge acțiunea formulată de reclamant ca neîntemeiată.

20. Cerere de ordonanță președințială pentru suspendarea hotărârii Consiliului de Administrație privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al unui institut național și a tuturor actelor subsecvente. Limitele efectului devolutiv al apelului. Condiții de admisibilitate.

Potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (1) C.pr.civ., apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Acest aspect nu

are semnificația faptului că judecătorul s-ar putea sau ar trebui să se substituie apelantului în completarea cererii de apel cu împrejurări pe care acesta din urmă nu le-a criticat, astfel că vor fi avute în vedere numai criticile concrete dezvoltate prin apelul principal.

Curtea a considerat că paguba iminentă la care face referire art. 997 C.pr.civ. semnifică un prejudiciu iminent care încă nu s-a produs, dar se va produce cu siguranță dacă condițiile factuale afirmate se perpetuează. Din probele administrate în fața instanței de fond nu a rezultat iminența organizării unor alegeri în baza noului regulament adoptat prin Hotărârea Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018, a cărei legalitate este contestată în cadrul unei alte proceduri judiciare, aflate în curs de soluționare. În cauză, apelantul a invocat tocmai un prejudiciu eventual, astfel că nu este îndeplinită condiția urgenței în sensul art. 997 alin. (1) C.pr.civ.

Întrucât prin cererea de apel nu s-au formulat critici cu privire la soluția pronunțată de Tribunal asupra excepției lipsei calității de reprezentant a avocatului intimatului, aceasta a intrat în autoritatea de lucru judecat, astfel încât Curtea nu poate analiza aplicabilitatea art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 26/2012/26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative, invocată de apelant cu ocazia concluziilor asupra cheltuielilor de judecată.

(Secția a VII-a, decizia civilă nr. 3145 din 23 august 2018)

Prin sentința civilă nr. 2041 din data de 28 iunie 2018 pronunțată de Tribunalul Ilfov Secția civilă, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de emitere a unei ordonanțe președințiale, formulată de reclamantul Sindicatul R. în contradictoriu cu pârâțul I.N.P.F.L.P.R, reclamantul fiind obligat să-i plătească pârâțului suma de 1000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial redus.

Pentru a pronunța această sentință, Tribunalul a reținut următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat de către reclamant suspendarea aplicării Hotărârii Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018 privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al pârâțului și a tuturor actelor subsecvente rezultate din aplicarea acestuia.

Tribunalul a constatat că reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 997 C.pr.civ., pentru a fi admisă cererea formulată, respectiv că nu s-a făcut dovada faptului că, prin aplicarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific, salariații reprezentați de reclamant ar suferi o paguba iminentă care nu s-ar putea repara, ori ar pierde unul/mai multe drepturi sau ar fi posibilă apariția unor piedici cu ocazia unei executări. Pe de altă parte, Tribunalul a apreciat că institutul pârât trebuie să funcționeze în baza unui regulament și din înscrisurile aflate la dosarul cauzei rezulta că pe rolul instanței este în curs de soluționare o cerere care vizează legalitatea acestui regulament.

În concluzie, Tribunalul a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a se dispune pe calea ordonanței președințiale suspendarea aplicării Hotărârii Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018 privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al pârâtului și a tuturor actelor subsecvente rezultate din aplicarea acestuia, astfel că cererea de chemare în judecată a fost respinsă.

Față de dispozițiile art. 453 și art. 451 C.pr.civ., reclamantul a fost obligat să-i plătească pârâtului suma de 1000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând o parte din onorariul de avocat, cheltuieli ce au fost reduse având în vedere activitatea desfășurată, complexitatea cauzei și durata procesului.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel apelantul-reclamant Sindicatul R, solicitând schimbarea în tot a sentinței civile nr. 2041/28.06.2018 în sensul admiterii cererii de ordonanță președințială prin care să se suspende aplicarea Hotărârii Consiliului de Administrație din data de 15 mai 2018 privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al pârâtului și a tuturor actelor subsecvente rezultate din aplicarea lui.

În motivarea cererii de apel, apelantul a arătat într-o manieră foarte succintă că instanța de fond - Tribunalul Ilfov - a ignorat toate probele care susțin condițiile admiterii cererii de ordonanță președințială, fără să formuleze critici distincte cu privire la considerentele hotărârii atacate.

La data de 21.08.2018, intimatul-pârât a depus întâmpinare prin serviciul registratură, solicitând respingerea apelului, ca nefondat, menținerea în tot a sentinței apelate și obligarea apelantului-reclamant la plata cheltuielilor de judecată din apel.

În esență, în apărare, intimatul-parat a arătat că, prin neindicarea unor critici cu privire la motivele care au stat la baza respingerii cererii de chemare în judecată, implicit se poate

considera că apelul este nemotivat. Pornind de la dispozițiile art. 470 alin. (1) C.pr.civ., intimatul-parat a învederat că în cuprinsul cererii de apel trebuiau să se regăsească motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul, iar potrivit art. 470 alin. (3) C.pr.civ., neidentificarea motivelor de apel în cuprinsul cererii de apel este sancționată cu decăderea apelantului din dreptul de a mai formula vreo critică cu privire la temeinicia și legalitatea hotărârii atacate.

În subsidiar, având în vedere dispozițiile art. 476 C.pr.civ. privind efectul devolutiv al apelului, a solicitat instanței să constate ca Tribunalul Ilfov a pronunțat o hotărâre legală și temeinică, în sensul că a constatat că nu sunt îndeplinite și nu s-a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 997 C.pr.civ. În acest sens, în mod corect Tribunalul a constatat că nu s-a făcut dovada și nu există vreun indiciu cu privire la apariția unei pagube iminente în sarcina reclamantului (sau a salariaților pe care îi reprezintă) și de asemenea, nu există vreun drept care aparent ar fi încălcat prin adoptarea și menținerea în vigoare a Hotărârii Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018 prin care a fost aprobat ROF-ul Consiliului Științific al I.N.F.L.P.R.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 471 alin. (5) C.pr.civ. coroborate cu art. 1000 C.pr.civ.

Analizând apelul declarat potrivit dispozițiilor art. 477 C.pr.civ., în raport de actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele:

În ceea ce privește investirea instanței de control judiciar în cauză, s-a reținut că apelul declarat urmează a fi analizat în limitele efectului devolutiv determinat de ceea ce s-a apelat precum și de ceea ce s-a supus judecării la prima instanță, potrivit prevederilor art. 477 și 478 C.pr.civ.

De asemenea potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (1) C.pr.civ., apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept. Însă, acest aspect nu are semnificația faptului că judecătorul s-ar putea sau ar trebui să se substituie apelantului în completarea cererii de apel cu împrejurări pe care acesta din urmă nu le-a criticat, astfel că urmează a fi avute în vedere numai criticile concrete dezvoltate prin apelul principal.

Potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (2) C.pr.civ., în cazul în care apelul nu se motivează ori motivarea apelului sau întâmpinarea nu cuprinde motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, instanța de apel se va pronunța, în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanță.

Curtea a reținut că pretențiile apelantului reclamant sunt neîntemeiate, soluția primei instanțe de respingere a cererii de chemare în judecată impunându-se a fi menținută pentru următoarele considerente:

Curtea a constatat că, prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul prezentei cauze, s-a solicitat de apelantul reclamant suspendarea pe calea ordonanței președințiale a aplicării Hotărârii Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018 privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al intimatului pârât și a tuturor actelor subsecvente rezultate din aplicarea acestuia, motivat de existența unui prejudiciu iminent constând în refuzul organizării alegerilor pentru Consiliul Științific din cadrul intimatei pârâte în baza regulamentului aflat în vigoare anterior datei de 15.05.2018.

Potrivit art. 997 alin. (1) C.pr.civ., republicat, „instanța de judecată, stabilind că în favoarea reclamantului există aparența de drept, va putea să ordone măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări”. Sunt reglementate, astfel, cele 3 condiții de admisibilitate a ordonanței președințiale, anume să existe o aparență de drept în favoarea reclamantului, înțeles ca parte care formulează o cerere în procedura specială, să se pretindă instanței ordonarea unor măsuri provizorii și să existe un caz de urgență care reclamă măsura provizorie mai înainte de soluționarea fondului cauzei.

În cauză, nu este îndeplinită condiția urgenței în ordonarea măsurii provizorii. Dintre ipotezele reglementate de art. 997 alin. (1) C.pr.civ., republicat, drept cazuri grabnice care ar autoriza măsuri provizorii, apelantul a indicat-o pe aceea a prevenirii unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara. Paguba afirmată constă în refuzul organizării alegerilor la termen pentru Consiliul Științific din cadrul intimatei pârâte în baza regulamentului aflat în vigoare anterior datei de 15.05.2018.

Curtea a considerat că paguba iminentă la care face referire norma de drept semnifică un prejudiciu iminent care încă nu s-a produs, dar se va produce cu siguranță dacă condițiile factuale afirmate se perpetuează. Din probele administrate în fața instanței de fond nu a rezultat iminența organizării unor alegeri în baza noului regulament adoptat prin Hotărârea Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018 și, având în vedere faptul că prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul dosarului nr. 1509/93/2018 înregistrat pe rolul Tribunalului Ilfov,

apelantul reclamant a solicitat în contradictoriu cu paratul-intimat anularea Hotărârii Consiliului de Administrație din data de 15.05.2018 privind aprobarea Regulamentului de Organizare și Funcționare a Consiliului Științific al INFLPR, Curtea a constatat că un prejudiciu eventual (refuzul organizării de alegeri în baza unui regulament care în prezent nu este în vigoare, dar ar putea fi, ca urmare a admiterii cererii de anulare a noului regulament) nu poate justifica ordonarea unei măsuri provizorii în procedura sumară a ordonanței președințiale. Or, în cauză, apelantul a invocat tocmai un prejudiciu eventual astfel ca nu este îndeplinită condiția urgenței în sensul art. 997 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea, constatând că hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, în baza art. 480 C.pr.civ., a respins apelul, ca nefondat.

Văzând dispozițiile art. 453 C.pr.civ., reținându-se culpa procesuală a apelantului, Curtea l-a obligat să-i plătească intimatului suma de 1487,50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu de avocat, conform facturii MCP747 din 20.08.2018. Întrucât prin cererea de apel nu s-au formulat critici cu privire la soluția pronunțată de Tribunal asupra excepției lipsei calității de reprezentant a domnului avocat P.M.C., aceasta a intrat în autoritatea de lucru judecat, astfel încât Curtea nu poate analiza aplicabilitatea art. I alin. (1) din O.U.G. nr. 26/201226/2012 *privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea disciplinei financiare și de modificare și completare a unor acte normative*, invocată de apelant cu ocazia concluziilor asupra cheltuielilor de judecată.

21. Proces echitabil. Respingerea probei cu expertiza tehnică contabilă. Constatarea raporturilor de muncă desfășurate de salariat în beneficiul a două societăți, contractul individual de muncă fiind încheiat doar cu una dintre acestea.

Probele propuse cu respectarea condițiilor procedurale, conform art. 194 și art. 254 din C.pr.civ., au fost puse în discuția contradictorie a părților și încuviințate în măsura în care au fost considerate utile. Existența muncii prestate de o persoană în cadrul unui raport juridic de muncă este o chestiune de legalitate, rezervată spre soluționare judecătorească, iar nu expertului contabil. Măsurile adoptate de judecătorul de fond sunt cenzurabile în calea de atac a apelului în

considerarea caracterului devolutiv reglementat de art. 478 alin. (2) C.pr.civ., iar în temeiul art.479 alin. (2) C.pr.civ. în apel se pot reface sau completa probele administrate la prima instanță.

De facto, procesele de muncă desfășurate de apelantul-reclamant aveau doi beneficiari direcți, societatea angajatoare și societatea intimată-pârâtă, însă de jure erau justificate numai cele stabilite formal, prin contractul individual de muncă semnat cu T.R.M.C. S.A. Aceasta nu înseamnă că autoritatea celeilalte persoane juridice nu are tot semnificația autorității unui angajator care, însă, nu a consemnat în scris relația de muncă.

Simpla împrejurare că autoritatea angajatorului se manifesta, în cazul ambelor firme, prin aceleași persoane fizice, începând cu directorul executiv și terminând cu superiorul ierarhic direct, nu poate conduce la concluzia existenței unui singur raport de muncă, câtă vreme legiuitorul român a impus un caracter formal tuturor relațiilor de muncă în care există subordonare între părți.

Existența raporturilor de subordonare ierarhică în care se găsea apelantul-reclamant, atât la nivel superior lui, cât și la nivel inferior, ierarhizare necontestată de societatea intimată-pârâtă, dovedește implicit raportul de muncă în care se găsea în fapt cu aceasta.

(secția a VII-a, decizia civilă nr. 3501 din 19.09.2018)

Prin cererea înregistrată la data de 03.11.2016, pe rolul Tribunalului București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, reclamantul B. F. a chemat în judecată pe pârâta S.C. T.R.C. S.A., solicitând să se constate că între părți au existat relații de muncă în perioada septembrie 2013-iunie 2016 și, în consecință, să fie obligată pârâta să-i plătească suma de 65.500 lei net, actualizată cu rata inflației, pentru munca prestată în favoarea acesteia timp de 2 ore pe zi, precum și sporurile aferente calculate la ultimul salariu de bază brut prevăzut în contractul individual de muncă înregistrat sub nr. 9600/14.09.2000. A mai solicitat reclamantul obligarea pârâtei să-i plătească suma de 62.400 lei net, actualizată cu rata inflației, reprezentând sporul legal pentru munca prestată în 502 ore în zilele de sâmbătă și/sau duminică din perioada septembrie 2013-iunie 2016, să plătească o despăgubire de 400.000 lei, echivalentă a cca 3 salarii brute actuale, pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a muncii forțate, neremunerate, nerecunoscute și a discriminării. De asemenea, a solicitat reclamantul obligarea pârâtei să

plătească la bugetul de stat contribuțiile aferente drepturilor solicitate, dobânda legală la drepturile pretinse de la data introducerii acțiunii și cheltuielile de judecată.

Prin sentința civilă nr. 8446 din data de 24.11.2017 pronunțată de Tribunalul București a fost respinsă excepția inadmisibilității primului capăt de cerere și a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul B. F. împotriva pârâtei S.C. T.R.C. S.A. ca fiind nefondată.

În considerentele hotărârii s-a arătat că este neîntemeiată excepția inadmisibilității primului capăt de cerere, excepție fundamentată de pârâtă pe dispozițiile art. 35 C.pr.civ. coroborat cu art. 57 C. muncii, republicat.

Sub acest aspect este incidentă Decizia nr. 37/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că de vreme ce „nu există o dispoziție *de lege lata* în materia conflictelor de muncă sau în dreptul comun, care să se opună admisibilității unei acțiuni în constatarea existenței raportului de muncă și a efectelor acestuia întemeiată de dispozițiile art. 35 C.pr.civ., aceasta poate fi promovată, în absența unei acțiuni în realizare, pentru recunoașterea existenței raportului juridic de muncă”. Decizia astfel pronunțată are caracter obligatoriu în conformitate cu dispozițiile art. 521 alin. (3) C.pr.civ.

În ceea ce privește fondul cauzei, tribunalul a reținut că reclamantul a fost salariat al T.R.M.C. S.A. (fost C., fost C.), în baza contractului individual de muncă nr. 9600/14.09.2000, funcția ocupată fiind modificată ulterior în funcția de șef al Biroului Mercantizare, Departamentul Dezvoltare & Suport Vânzări, Divizia Vânzări și Relația cu Clienții. Începând cu data de 01.03.2014, funcția reclamantului a fost modificată în aceea de supervisor la Compartimentul Comunicare Retail & Merchandising, Departamentul Comunicare Segment Rezidențial, Divizia Comunicare și Strategie Marcă România, Direcția Executivă Comercial, atribuțiile postului fiind descrise în fișa postului. Începând cu data de 01.03.2016, denumirea locului de muncă al reclamantului s-a modificat, la fel ca și denumirea angajatorului, care a devenit T.R.M.C. S.A.

Potrivit fișei de post, reclamantul coordona un colectiv de 11 oameni și avea ca responsabilități principale: organizarea activităților structurii de care este responsabil în materie de procese de business, proceduri, optimizarea resurselor; supervizarea proiectelor structurii de care este responsabil și sprijinirea personalului în îndeplinirea lor; dezvoltarea de machete și platforme de comunicare pentru magazinele din toate rețelele de magazine, în concordanță cu strategia de comunicare aprobată la nivelul companiei; asigurarea unei imagini consistente a brandului, prin toate platformele de comunicare dezvoltate; planificarea, analizarea și

monitorizarea bugetelor campaniilor de comunicare din magazine; monitorizarea bugetului structurii pe care o conduce și propune acțiuni corective când apar deviații etc.

Tribunalul a constatat, de asemenea, că atât T.R.C.S. A. (fosta R. – pârâta în cauza de față), cât și T.R.M.C. S.A. (angajatorul reclamantului) fac parte dintr-un grup de companii – T. România, grup cu o identitate vizuală comună de notorietate în ceea ce privește interfața de servicii oferite (televiziune, telefonie fixă, telefonie mobilă, internet).

Drept urmare, față de împrejurarea că, potrivit politicii de grup a companiei, activitățile de marketing aveau în vedere implementarea unei identități vizuale unice a brandului T, este evident că atribuțiile de serviciu ale reclamantului aveau legătură cu bugetul de marketing aferent structurii pe care acesta o conducea, iar nu cu bugetul de marketing al unei anumite companii.

Împrejurarea că fuziunea companiilor cunoscute în piață sub denumirea T. nu s-a realizat din punct de vedere juridic nu prezintă relevanță în cauză câtă vreme, potrivit politicii comune de management, acestea funcționează, încă din anul 2014, sub un brand comun, departamentele de achiziții, resurse umane, marketing etc. create la nivel de grup având scopul de a coordona activitatea companiilor din grup astfel încât acestea să se prezinte ca o entitate unică.

Astfel cum rezultă din actele dosarului, în vederea îndeplinirii obiectivelor de integrare operațională, conducerea grupului T. a pornit prin a defini structurile organizaționale necesare în vederea atingerii obiectivelor fixate, principiul general fiind ca societățile din grup să funcționeze ca o singură echipă. Au fost elaborate, în consecință, proceduri de lucru comune, aplicabile în toate companiile grupului. Începând cu anul 2013, ca urmare a politicii de integrare operațională, activitățile principale ale grupului (achiziții, marketing și merchandising, resurse umane etc.) se realizează la nivel de grup, în acestea fiind implicați salariați ai tuturor companiilor care au contract de muncă cu acestea.

Drept urmare, tribunalul a reținut că reclamantul, care a desfășurat activitate specifică funcției pe care o deține, în conformitate cu politica de integrare operațională a grupului, a prestat activitate în baza contractului său de muncă, în conformitate cu atribuțiile înscrise în fișa postului și sub autoritatea angajatorului său, T.R.M.C. S.A., iar nu sub autoritatea pârâtei. Împrejurarea că angajatorul reclamantului și pârâta din cauza de față fac parte dintr-un grup de companii cu o viziune de business integrată, unică, nu este de natură să conducă la concluzia că între reclamant și pârâta s-a născut un raport de muncă fără ca acesta să fi fost concretizat într-un contract individual de muncă.

S-a apreciat, în acest context, că angajatorul poate solicita salariatului cu normă întreagă să presteze activitate, conform atribuțiilor înscrise în contractul său de muncă și conform fișei de post, activitate care să fie în beneficiul comun al mai multor companii, în considerarea acordurilor încheiate de angajator cu compania terță.

A fost înlăturată susținerea reclamantului că se găsea în relații de subordonare ierarhică față de conducerea angajatorului său, dar și față de conducerea pârâtei, câtă vreme societatea pârâtă a probat faptul că cele trei companii din grupul Telekom au o conducere comună, ca parte a viziunii integrate de business a grupului.

În ceea ce privește acordul de confidențialitate la care reclamantul face trimitere, tribunalul a reținut că acesta nu a fost semnat în calitate de salariat al uneia dintre companiile grupului, ci în calitate de președinte al sindicatului reprezentativ la nivelul T., scopul și contextul încheierii acestui acord fiind menționate în concret în cuprinsul său.

În ceea ce privește corespondența e-mail depusă de reclamant la dosar (7 volume, aproximativ 3000 de pagini) tribunalul a considerat că acestea vizează activitățile sale curente în exercitarea atribuțiilor de serviciu, doar câteva dintre aceste e-mailuri cuprinzând referiri la societatea pârâtă, însă nici acestea de natură să confirme susținerea că ar fi prestat activitate sub autoritatea pârâtei.

Or, potrivit art. 10 C. mun., republicat, contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu. Din probele administrate în cauză a rezultat că reclamantul a prestat activitate în conformitate cu atribuțiile din fișa postului sub autoritatea angajatorului său, T.R.M.C. S.A., motiv pentru care solicitarea de a se constata existența unui raport de muncă încheiat cu pârâta a fost respinsă ca fiind nefondată. Celelalte pretenții deduse judecății, față de caracterul accesoriu al acestora și față de soluția pronunțată asupra cererii principale au fost respinse, de asemenea, ca fiind nefondate.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul B. F. în termen legal, apelul fiind înregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 21.12.2017.

Prin cererea de apel formulată de reclamant prin avocat, înregistrată în dosar la data de 18.12.2017, s-a solicitat schimbarea sentinței civile nr. 8446 din data de 24.11.2017 pronunțată

de Tribunalul București, în sensul admiterii cererii de chemare în judecată a pârâtei S.C. T.R.C.S.A.

A arătat apelantul-reclamant că instanța de fond a pronunțat o hotărâre vădit nelegală, plecând de la premisa falsă că există un Grup T. din care face parte și societatea intimată-pârâtă și legitimând munca forțată în folosul acesteia, neremunerată și fără contract individual de muncă.

Prin hotărârea pronunțată s-au încălcat prevederile art. 6 și art. 13 C.pr.civ., fiind nesocotit dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al părților prin faptul că judecata litigiului a suferit multe amânări nejustificate și a fost lipsit de dreptul de a administra probele în fața unui judecător competent, precum și de a administra proba cu expertiză contabilă în specialitatea drepturi salariate, considerată esențială. Instanța de fond a soluționat cauza fără a analiza fondul acesteia în raport cu toate probele, argumentele și pretențiile invocate în cererea de chemare în judecată, neexplicând nici motivul și nici textul de lege pe care l-a aplicat când a concluzionat că, deși intimata-pârâtă este persoană juridică distinctă față de angajatorul T.R.M.C. S.A., trebuie să accepte munca forțată în folosul unei entități diferite din punct de vedere juridic și fiscal, neremunerată și neprevăzută în fișa postului. Soluția de respingere a cererii de chemare în judecată a fost argumentată doar pe apărările societății pârâte referitoare la grupul de societăți care operau sub identitatea vizuală unică a brandului T, apărări preluate în considerente, însă fără a fi raportate la vreun temei de drept aplicabil speței.

A mai arătat apelantul-reclamant că prima instanță a respins în mod greșit proba cu expertiză contabilă în specialitatea drepturi salariale, proba solicitată fiind utilă soluționării cauzei față de obiectivele propuse, conform art. 250 C.pr.civ., anume să se stabilească (identifice) numărul orelor lucrate pentru pârâtă în zile de lucru normale, în zile de sărbători legale și în zile de repaus săptămânal, să se calculeze drepturile salariale cuvenite pentru orele lucrate actualizate cu rata inflației și dobânda legală la sumele rezultate. Așadar, unul dintre obiective urmărea identificarea timpului de muncă în folosul intimatei-pârâte, potrivit specificului obiectului de activitate al acesteia, respectiv telefonie fixă și internet, diferit de obiectul de activitate al angajatorului, care se ocupa de telefonia mobilă.

Proba solicitată a fost respinsă de instanța de fond pe motiv că nu intră în activitatea expertului să determine raportul de muncă dintre părți. Or, obiectivul propus nu urmărea ca expertul contabil să tragă concluzia existenței relațiilor de muncă în locul judecătorului, ci doar să identifice, din punct de vedere contabil, dacă activitatea economico-financiară prestată se

circumscrie noțiunii de relații de muncă, în sensul dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 82/1991. Din analiza documentelor justificative pe care le-a întocmit la efectuarea operațiunilor economico-financiare constând în achiziții de materiale, de produse, organizare de magazine, comenzi, de mobilier, uniforme etc. se putea trage concluzia activității desfășurate în favoarea intimatei-pârâte și timpul alocat acestor operațiuni.

Este puțin probabil ca un judecător să poate identifica în amănunt aceste operațiuni economico-financiare, context în care a apreciat că proba cu expertiză contabilă drepturi salariale era deosebit de utilă și necesară. Prin respingerea probei judecătorul cauzei s-a îndepărtat de adevăr, lipsind practic cauza de o probă esențială, încălcând dreptul la apărare și la o justă soluționare a pretenției. Din considerentele hotărârii reiese că judecătorul nu a înțeles nimic din teza probatorie a expertizei și nici din cele 3000 de înscrisuri (7 volume) depuse la dosar deoarece a reținut, în mod eronat, că doar câteva dintre acestea cuprind referiri la intimata-pârâtă.

În ceea ce privește fondul cauzei, greșit soluționat de prima instanță, a arătat apelantul-reclamant că nu a fost indicat temeiul de drept aplicat atunci când a fost obligat să accepte munca forțată în folosul unei alte persoane juridice decât angajatorul, muncă neremunerată și neprevăzută în fișa postului. Or, ideea că a gestionat un buget de marketing în favoarea companiilor independente dintr-un grup cu identitate vizuală comună nu conferă intimatei-pârâte scutirea de a plăti munca depusă în favoarea acesteia.

Codul muncii nu cuprinde nicio normă juridică potrivit căreia un salariat trebuie să muncească neremunerat în favoarea unei societăți comerciale cu interese comune cu ale angajatorului său, în baza ideii că există un grup cu identitate vizuală comună.

Se amintește faptul că beneficia de o legitimație R. dinainte de schimbarea denumirii societății în T.R.C. S.A. și care îi permitea accesul în sediul social al acesteia din Piața X.

Cu privire la administrarea bugetului de marketing, a menționat că este corectă constatarea instanței de fond că, potrivit fișei postului, avea atribuții în legătură cu bugetul de marketing al structurii pe care o conducea, respectiv Compartimentul Comunicare, Retail& Merchandising, Departamentul Comunicare Segment Rezidențial, Divizia Comunicare și Strategie Marcă România, Direcția Executivă Comercială. Instanța de fond a confundat, însă, noțiunea de compartiment (structură) constituit la nivelul companiei T.R.M.C. S.A. cu grupul de firme T. România, ceea ce este vădit fals. Din fișa de post rezultă exclusiv obligațiile pe care le avea față de angajatorul T. R. M. C. S.A., iar nu față de o altă societate diferită.

De altfel, instanța de fond a sesizat acest aspect, însă a îmbrățișat apărarea intimatei-pârâte referitoare la existența unui Grup T. R., afirmând că urmare a unei politici de integrare operațională, activitățile principale ale grupului (achiziții, marketing, resurse umane) se realizează la nivel de grup, în acestea fiind implicați salariați ai tuturor companiilor care au contracte de muncă cu acestea. Plecând de la aceste premise greșite, judecătorul fondului a tras concluzia vădit eronată că în cadrul grupului nu mai contează nici angajatorul și nici locul de muncă, considerând lipsit de relevanță faptul că fuziunea companiilor nu s-a realizat din punct de vedere juridic, deoarece salariații uneia dintre companii pot lucra fără contract de muncă în folosul altei companii, dacă se urmărește beneficiul comun al patronilor. Or, Grupul T. R. nu există decât pe Facebook și în reclamele din presă.

În absența unei reglementări a holdingului în România, implicit a muncii salariaților în cadrul grupului de societăți, în prezent, un salariat nu poate fi „împrumutat” de la o firmă la alta fără a se încheia acte privind detașarea sau delegarea lui. Chiar dacă mai multe societăți independente juridic și fiscal operează sub un brand, acest brand nu reprezintă altceva decât o ipotetică calitate a serviciilor prestate și nimic mai mult. Pentru ca o persoană juridică să poată beneficia de notorietatea unui brand aceasta trebuie să încheie cu titularul brandului un contract de uzufruct.

Prin cererea de apel formulată de reclamant prin avocat D. D. - R., înregistrată în dosar la data de 20.12.2017, s-a solicitat desființarea în parte a sentinței civile nr. 8446 din data de 24.11.2017 pronunțată de Tribunalul București și trimiterea cauzei spre rejudecare, în temeiul art.480 alin. (3) ultimele teze C.pr.civ. pentru administrarea probelor solicitate, în special a probei cu expertiza contabilă, cu păstrarea soluției de respingere a excepției inadmisibilității.

A arătat apelantul-reclamant că este greșită respingerea probei cu expertiză contabilă, probă definitorie și determinantă în soluționarea corectă și legală a cauzei. Prin obiectivele propuse nu s-a solicitat expertului să se pronunțe asupra relațiilor de muncă dintre părți, ci să analizeze înscrisurile depuse la dosar pentru a stabili numărul orelor de muncă prestate în favoarea intimatei-pârâte și a calcula drepturile salariale. Problemele de drept rămâneau a fi dezlegate tot de instanța de judecată, nu de expert.

În plus, deficitar a fost soluționată cererea de probe formulată pentru termenul din 16.05.2017 și cât privește expertiza tehnică/informatică, prorogată a se discuta după administrarea celorlalte probe, cerere asupra căreia instanța de fond nu s-a mai pronunțat până la

data de 24.11.2017, când au avut loc dezbaterile în fond. Pentru acest motiv se impune desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În ceea ce privește probele administrate, consideră apelantul-reclamant că acestea nu au fost, în fapt, analizate de instanța de fond, nefiind menționate în considerentele hotărârii nici declarația martorului audiat la termenul din 30.05.2007, prin care se lămurește modul de desfășurare a activităților în interesul intimatei-pârâte, nici înscrisurile de la dosarul cauzei și care au fost tratate cu superficialitate. Judecătorul care a pronunțat hotărârea a avut la dispoziție numai 2 săptămâni de zile (de la termenul din 10.11.2017 până la termenul din 24.11.2017) pentru a lectura și analiza peste 3.000 de pagini de corespondență electronică, motiv pentru care se impune trimiterea cauzei spre rejudecare.

Pe fondul cauzei, s-a subliniat faptul că, deși instanța de judecată a constatat că a existat o relație de muncă între părți, că a prestat muncă în folosul intimatei-pârâte fără un contract de muncă semnat și fără a fi plătit, aspect recunoscut și prin întâmpinare, totuși, a considerat că este o stare de fapt normală în relațiile de muncă ca un angajator să ceară unui salariat să desfășoare activități în folosul altor companii care fac parte din grup.

Cu toate acestea, în Codul muncii au fost reglementate minuțios toate variantele în care poate fi prestată munca: în cumul de funcții (art. 35), prin modificarea contractului individual de muncă (art. 42), prin delegare (art. 43), prin detașare (art. 45), în alte situații speciale (art. 48), prin contract individual de muncă cu timp parțial (art. 104).

În cauză sunt nenumărate dovezi care relevă relațiile de muncă dintre părți, cum ar fi: coordona o echipă de oameni care erau angajați la societatea intimată-pârâtă, a fost evaluat de un angajat al intimatei-pârâte, actele de control ale Inspectoratului Teritorial de Muncă București din care rezultă asemenea practici de muncă fără contract și fără renumerație, semna documente ale firmei intimate-pârâte care creau efecte juridice, dispunea efectuarea de plăți pentru această companie etc.

Consideră că litigiul a fost soluționat cu părtinire în favoarea intimatei-pârâte, în condițiile în care primul judecător căruia i-a fost repartizat dosarul se află în relații de prietenie cu avocații societății intimatei-pârâte de la Societatea Civilă de Avocați Ț., Z. și A., ceea ce pune sub semnul întrebării obiectivitatea, imparțialitatea judecătorului.

Prin întâmpinarea formulată de intimata-pârâtă S.C. T.R.C. S.A. la data de 07.02.2018 s-a solicitat respingerea apelului ca fiind nefondat și păstrarea sentinței instanței de fond, cu obligarea apelantului-reclamant la plata cheltuielilor de judecată.

A arătat intimata-pârâtă că între părți nu au existat relații de muncă, în sensul că domnul B. F. nu a prestat muncă în temeiul unui contract individual de muncă încheiat în formă scrisă, la cererea și sub autoritatea T.R.C. S.A. Din contră, a prestat activitate în temeiul contractului individual de muncă semnat cu angajatorul său, S.C. T.R.M.C. S.A., la instrucțiunea și sub autoritatea acestuia. Această muncă se putea reflecta și în interesul societății intime date fiind natura activităților prestate de salariat în cadrul departamentului în care activa și care trebuia să asigure o identitate vizuală unică a brandului sub care se reuniseră firmele. Grupul de companii T. R. funcționează în mod legal în România, chiar dacă conceptul nu este definit în legislația muncii.

S-a afirmat că grupul de companii are o identitate vizuală comună în ceea ce privește interfața de servicii de telecomunicații oferite – fix și mobil – și o identitate vizuală distinctă pentru rețeaua de vânzări G., dar care demonstrează apartenența la grup prin implementarea mărcii T. Așadar, T.R.C. S.A. și T.R.M.C. S.A. sunt în mod notoriu identificate ca o singură entitate în ochii consumatorului. Ca atare, atât în interior, cât și în exterior, viziunea conducerii grupului era aceea de a apărea ca o entitate unică, o echipă care lucrează pentru același scop și guvernată de aceleași principii și proceduri, cu o cultură organizațională unică și operator integrat unic pe piața de telecom. De altfel, înainte ca grupul T. R. să fie creat ca interfață cu publicul, la nivel intern angajații companiilor din grup aveau reprezentarea faptului că lucrează într-un grup.

Companiile din grupul T. R. au conducere comună la nivel de director general și la nivel de directori de divizii, fiind normal ca o parte din aceste persoane să aibă contract individual de muncă cu timp parțial încheiat cu societățile grupului din moment ce asigură conducerea fiecăreia și reprezintă societățile față de terți. Apelantul-reclamant nu se află într-o astfel de situație deoarece presta numai activitățile din fișa postului convenit prin contractul individual de muncă semnat cu T.R.M.C. S.A. Conform acesteia, trebuia să supravegheze bugetul de marketing, iar activitățile de marketing aveau în vedere implementarea identității vizuale unice și a brandului. Prin urmare, avea legătură cu bugetul de marketing pentru o anumite funcțiune la nivel de grup, nu cu cele ale unei anumite companii.

În ceea ce privește grupul de companii, s-a arătat că într-un domeniu atât de dinamic cum este cel al telecomunicațiilor, modelele de organizații trebuie să se adapteze cerințelor pieței și să fie capabile să susțină o dezvoltare accentuată a ariilor de activitate. Modelul grupului de companii permite societății intimă-pârâte suficientă flexibilitate și autonomie pentru oferirea serviciilor de telefonie fixă, dar și suficientă dependență, exprimată prin subordonarea față de deciziile conducerii unitare a grupului astfel încât să aibă susținerea necesară pentru obținerea celor mai bune rezultate de business.

Deși există mai multe definiții ale grupului de societăți în mai multe acte normative (Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, Codul fiscal, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2844/2016 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară, Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 386/2010 pentru punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind conceptele de concentrare economică, întreprindere implicată, funcționare deplină și cifră de afaceri), nu există și o definiție a grupului în ceea ce privește relațiile de muncă. Cu toate acestea, grupul de societăți este o realitate economică de netăgăduit, reglementată la nivel juridic, fiind privită ca o entitate unică, deși compus din unități distincte din perspectiva identificării fiscale. Prestarea anumitor activități la nivel de grup și în interesul grupului nu are nimic nelegal, chiar dacă formal – pentru evidențierea și plata muncii, în lipsa unor reglementări adecvate noilor modele de business, salariatul este încadrat într-o singură companie din grup.

A subliniat intimata-pârâtă că activitatea grupului pe arii de activitate se realiza prin funcțiuni la nivelul acestuia, iar nu în mod separat de către fiecare companie în parte, utilizând proceduri de lucru comune, sisteme de tehnologia informațiilor și platforme de comunicare cu salariații comune (de exemplu, aplicația e-PaySlip). Tot ca expresie a grupului de firme, salariații acestora au ajuns să obțină aceleași compensații și beneficii.

Apelantul-reclamant B.F. a răspuns întâmpinării la data de 28.02.2018. A reafirmat împrejurările care, în opinia sa, dovedesc munca prestată în favoarea intimatei-pârâte: legitimația pentru firma R. din anul 2013; locul său de muncă se găsea în clădirea unde avea sediul social intimata-pârâtă; șeful său ierarhic superior era angajat al firmei intimate-pârâte; în subordinea sa se găseau 6 salariați ai intimatei-pârâte; corespondența electronică cu salariații intimatei-pârâte purtată pentru coordonarea obiectivelor de afaceri; aloca și coordona cheltuieli din bugetul de

marketing pentru implementarea proiectelor; contrasemna contractele comerciale ale firmei intimate-pârâte; a implementat și coordonat activitățile de marketing în perioada R. (2013), în perioada de transfer R.-T. (2014) și, ulterior, în perioada T. (2015-2016), în toate magazinele, depozitele sau punctele de lucru naționale ale firmei, dar și pentru terții parteneri ai acesteia; suportul profesional oferit permanent celor 3000 de salariați; evaluările profesionale la care a fost supus de către superiorul său direct etc.

Examinând apelul declarat împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță și rejudecând fondul cauzei în limitele prevăzute de art. 477 și urm. C.pr.civ., republicat, Curtea a constatat că apelul este fondat pentru următoarele considerente:

În esență, litigiul de muncă pornit de domnul B. F. împotriva societății T.R.C. S.A. are ca obiect principal constatarea faptului că între părți a existat un raport juridic de muncă în perioada septembrie 2013-iunie 2016, care nu a fost consemnat în scris într-un contract individual de muncă. Apelantul-reclamant a pretins că a prestat muncă în favoarea intimatei-pârâte timp de 2 ore pe zi pentru care are dreptul de a fi remunerat la nivelul ultimului său salariu brut de 8.200 lei, negociat în contractul individual de muncă semnat cu T. R. M. C.s S.A., firmă diferită din punct de vedere juridic de cea chemată în judecată. Ca situație premisă a acțiunii în constatare s-a arătat că angajatorul său i-a pretins a îndeplini atribuțiile corespunzătoare funcției și postului pe care este încadrat și în favoarea firmei intimate-pârâte, pe motiv că este parte a grupului de firme care acționează sub brandul T. Deși a executat muncă și în favoarea intimatei-pârâte, nu a beneficiat de recunoașterea ei prin încheierea unui contract individual de muncă cu timp parțial și nici nu a fost remunerat.

Intimata-pârâtă S.C. T.R.C. S.A. s-a apărat în cauză, susținând că munca prestată de apelantul-reclamant a avut ca temei contractul individual de muncă încheiat cu T.R.M.C. S.A., i-a fost solicitată și remunerată corespunzător de angajator, chiar dacă a fost executată și în beneficiul altor societăți din grupul T. R. În limitele prevăzute de art. 10 C.mun., republicat, s-a considerat că munca prestată de salariat pentru și sub autoritatea angajatorului său este muncă stabilită în condiții legale, fiind singura formă posibilă de reglementare a muncii salariate într-un grup de firme organizat după un model de business integrat, în care activitățile se desfășoară integrat și în interesul tuturor firmelor din grup.

Admisibilitatea acțiunii în constatare deduse judecății a fost analizată de prima instanță, acțiunea fiind declarată admisibilă în temeiul art. 35 C.pr.civ. raportat la art. 57 C.mun.,

republicat, în interpretarea obligatorie cuprinsă în Decizia nr. 37/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Cum acest aspect nu a fost criticat, intrând în puterea lucrului judecat, rezultă că instanța de apel este ținută să rejudece fondul cauzei, în limitele criticilor aduse de apelantul-reclamant.

O primă critică de nelegalitate formulată vizează încălcarea dreptului apelantului-reclamant la un proces echitabil și a dreptului la apărare, față de maniera în care a fost cercetat procesul în ceea ce privește încuviințarea și administrarea probelor solicitate. S-a susținut că judecata s-a făcut în mod neechitabil, în sensul art. 6 din Codul de procedură civilă, întrucât soluția pronunțată și considerentele hotărârii reflectă poziția procesuală a părții pârâte expusă în întâmpinare, iar nu opinia instanței de judecată. Mai apoi, față de dispozițiile art. 13 C.pr.civ., s-a susținut că a fost lipsit de apărare prin respingerea probei cu expertiză contabilă, considerată probă esențială pentru dovedirea muncii prestate în favoarea intimatei-pârâte, prin faptul că volumul mare de înscrisuri reprezentând corespondență electronică nu ar fi putut fi citit de judecătorul care a pronunțat soluția, prin faptul că hotărârea nu cuprinde nicio referire la depoziția martorului audiat în cauză sau prin faptul că proba cu expertiza informatică nu a mai fost supusă dezbaterii.

Curtea de apel a înlăturat toate aceste critici de nelegalitate aduse hotărârii primei instanțe observând că imperativul judecării oricărei cauze în mod echitabil are semnificația unei obligații de a se asigura în cursul procesului respectarea principiilor fundamentale, precum contradictorialitatea, dreptul la apărare al părților, egalitatea părților. Or, judecata făcută în primă instanță nu poate fi considerată neechitabilă pentru partea reclamantă B. F. numai pe motiv că soluția adoptată de judecător i-a fost defavorabilă, fiind considerate întemeiate apărările părții pârâte. Din contră, principiile fundamentale ale procesului civil au fost respectate, în sensul că ambele părți au avut posibilitatea concretă și efectivă de a-și expune pozițiile procesuale în actele de procedură întocmite și de a le susține nemijlocit în fața judecătorului, au avut posibilitatea de a propune probe și de a le administra, în mod egal. În consecință, dreptul părții apelante-reclamante la un proces echitabil a fost respectat de Tribunalul București.

Nici argumentele referitoare la încălcarea dreptului la apărare nu pot fi primite câtă vreme probele propuse cu respectarea condițiilor procedurale, conform art. 194 și art. 254 C.pr.civ., au fost puse în discuția contradictorie a părților și încuviințate în măsura în care au fost considerate utile. Părții reclamante i-a fost încuviințată proba cu înscrisuri și proba testimonială, iar acestea au fost administrate ca atare. A fost, însă, respinsă proba cu expertiza contabilă al cărei obiectiv

principal propus a fost acela al cuantificării timpului de muncă pentru intimata-pârâtă, cuantificare care ar fi rezultat din verificarea documentelor cu valoare contabilă justificativă pe care le-a întocmit și care se găsesc la dosarul cauzei, urmat de o cuantificare a drepturilor salariale convenite. Aprecierea primei instanțe asupra lipsei de utilitate a unei astfel de lucrări de specialitate a expertului contabil este corectă pentru că existența muncii prestate de o persoană în cadrul unui raport juridic de muncă este o chestiune de legalitate, rezervată spre soluționare judecătorului, iar nu expertului contabil. De altfel, măsurile adoptate de judecătorul de fond sunt cenzurabile în calea de atac a apelului declarat împotriva soluției dată pe fondul cauzei tocmai în considerarea caracterului devolutiv reglementat de art. 478 alin. (2) C.pr.civ., iar în temeiul art. 479 alin. (2) C.pr.civ. în apel se pot reface sau completa probele administrate la prima instanță. Pe acest din urmă temei apelantul-reclamant a pretins completarea probelor administrate la prima instanță, considerate insuficiente pentru dovedirea pretenției deduse judecății, și a reformulat cererea de încuviințare a probei cu expertiză contabilă, însă cererea a fost respinsă de instanța de apel la termenul de judecată din 05.09.2018. În consecință, dreptul la apărare al apelantului-reclamant a fost deplin respectat în cauză.

În ceea ce privește susținerile apelantului-reclamant asupra lipsei de obiectivitate și de imparțialitate cu care primul judecător al cauzei a analizat cererile părților până la termenul de judecată din data de 19.09.2017, suspiciuni întemeiate pe presupuse relații de prietenie ale familiei acestuia cu avocații firmei pârâte, Curtea de apel a considerat că nu pot fi reținute ca motive de nelegalitate ale hotărârii ce a fost pronunțată de alt judecător, cu atât mai mult cu cât cererea de strămutare a cauzei pe motive de bănuială legitimă a fost respinsă de Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale prin sentința civilă nr. 47 din data de 29.06.2017 pronunțată în dosarul nr. 4841/2/2017.

Fondate apar criticile de apel ce vizează fondul cauzei, soluția primei instanțe de respingere a tuturor petitelor cererii de chemare în judecată fiind greșită. La rejudecarea cauzei au fost avute în vedere pozițiile procesuale ale părților și probele administrate.

S-a reținut, astfel, faptul că societatea intimată-pârâtă și-a afirmat calitatea de parte componentă a grupului internațional de societăți OTE – D.T. Conform apărărilor prezentate în întâmpinarea de la judecata de fond, grupul are următoarea structură în România: *T.R.C. S.A.* (fosta *R.*) deținută de *OTE I.* și Ministerul *C.S.I.*; *T.R. M. C. S.A.* (fosta *C. R. M. Co. S.A.*) deținută de *T.R.C. S.A.* și *C.M.C. S.A.* Grecia; *T. S.A.* deținută de *C.* România care, la rândul său,

este deținută de C.M.C. S.A. Grecia; *G.T. R. S.A.* deținută de G. Grecia care, la rândul său, este deținută de C.M.C. S.A. Grecia; *S. România Filiala B. S.R.L.* deținută de G. T. R. S.A. S-a mai afirmat că acționarul comun al acționarilor majoritari în T. și T. M. este OTE S.A., operatorul de telefonie din Grecia care, la rândul său, are ca acționar majoritar pe D. T.

A mai arătat intimata-pârâtă că, din luna aprilie 2013, un nou director executiv a asigurat conducerea celor 5 companii din România, având ca obiectiv realizarea integrării operaționale a activității, serviciilor și procedurilor interne de lucru. S-a urmărit crearea unei structuri comune de conducere pentru toate societățile grupului, structură care să funcționeze după reguli corporative, în vederea aplicării viziunii comune a grupului cu privire la poziția deținută pe piața de telecom din România. Noul director executiv, domnul N.B., informa personalul printr-un e-mail din 24.09.2013 despre numirile comune ce vor fi realizate începând cu data de 01.10.2013 pe cele 6 funcții de conducere din societățile R. și C. România, „în susținerea efortului celor două companii de a-și îmbunătăți colaborarea și ariile de sinergie”. Modificările intervenite în planul conducerii comune a companiilor nu au implicat și modificări în forma juridică a acestora, din punctul de vedere al datelor trecute în registrul comerțului.

În noiembrie 2013 a fost lansat programul de transformare (...), ca expresie a felului de a gândi, de a acționa și de a comunica unitar. În e-mailul de informare trimis tuturor la 07.11.2013 de către directorul executiv s-a afirmat noua viziune a grupului: „să creăm operatorul integrat nr. 1 în piața românească, cu o poziție sustenabilă în toate segmentele și ariile geografice, capitalizând pe sinergiile fix-mobil de-a lungul lanțului valoric, pentru a oferi excelență în experiența clienților, cu un model operațional foarte eficient și concentrat”. Pentru realizarea viziunii a fost creată Strategia (...), pe 3 piloni: 1. oferirea unei experiențe integrate clienților, pentru a genera percepția de operator integrat de top; 2. schimbarea regulilor în peisajul competițional; 3. transformarea modelului operațional și realizarea unui model deosebit de eficient. Sublinia directorul executiv că acești piloni se vor realiza prin intermediul a 10 inițiative ce implică întreaga echipă, iar fiecare membru al echipei trebuie să acționeze și să gândească unitar.

Transpunerea în practică a noii strategii integratoare a activităților desfășurate pe piața de comunicații electronice (fix, mobil, internet, televiziune), a presupus, conform susținerilor intimitei-pârâte din întâmpinare, un management comun la nivelul fiecărei companii, o strategie de afaceri comună cu scopul unei mai bune poziționări pe piață, alinierea practicilor și proceselor

de lucru astfel încât să nu existe diferențe de abordare sau de tratament între salariații companiilor membre ale grupului, lansare/vânzare de produse comune, proiecte comune. S-a pornit prin definirea unei structuri organizatorice comune care să permită societăților din grup să comunice și să acționeze ca o singură echipă, ceea ce a însemnat stabilirea unei conduceri executive unitare și înființarea unor posturi de lucru similare în toate companiile. Dovezi în acest sens sunt organigramele celor 2 societăți la momentele de timp relevante în crearea grupului. Printr-un proces de reorganizare internă, posturile de lucru existente care nu mai corespundeau noii structuri organizatorice au fost desființate. Este și cazul apelantului-reclamant B. F. care ocupa funcția și postul de șef birou în cadrul societății C.R.M.T. S.A., funcție care nu se mai regăsea în noua structură a grupului, motiv pentru care la 01.03.2014, când a început reorganizarea, a acceptat modificarea contractului individual de muncă și trecerea sa pe funcția și postul de supervisor. În acest sens, a fost semnat actul adițional nr. 2.188 din data de 28.02.2014, operațiune ce are semnificația juridică a acordului salariatului asupra clauzei contractuale supuse negocierii, astfel că nu au relevanță aspectele aduse în discuție de apelantul-reclamant în litigiul de față asupra poziției inferioare pe care a trecut în noua organigramă.

Reorganizarea societăților din grup nu a însemnat numai alinierea denumirii posturilor de lucru, ci și alinierea proceselor de lucru în cadrul grupului, crearea unui sistem informațional comun și a unei platforme de comunicare cu salariații. Scopul urmărit a fost acela ca toate informațiile relevante cu privire la relațiile de muncă să se găsească în același loc și să fie accesibile tuturor salariaților companiilor din grup. Intimata-pârâtă a indicat în întâmpinare, cu titlu de exemplu, aplicația e-PaySlip.

Ulterior, în septembrie 2014, societățile R. S.A. și C.R.M.C. S.A. au demarat procesul de adoptare a brandului T. R. Lansarea oficială a fost anunțată de directorul executiv prin e-mailul din 12.09.2014 în care afirmă că rebrandingul a fost una dintre cele 10 inițiative strategice ale grupului, fiind realizat într-o perioadă foarte scurtă ca urmare a efortului semnificativ, concentrării deosebite și muncii în echipă depuse de toți „colegii”. Ca urmare a rebrandingului, au fost schimbate denumirile celor două societăți, R. devenind T. R. C., iar C.R.M.C. devenind T.R.M.C. la 10.09.2014.

Deși s-au reunit sub un brand comun, din punct de vedere juridic cele 2 societăți și-au păstrat individualitatea de persoane juridice române, fără a fi legate între ele prin vreo formă juridică de natură a fi făcută publică prin înscrierea în registrul comerțului. Similar, în planul

relațiilor de muncă, fiecare persoană juridică a avut și are calitate de angajator, în sensul art. 14 C.mun., atât înainte de schimbarea brandului, cât și ulterior, fără nicio modificare a identității angajatorului (număr de înregistrare în registrul comerțului, cod de identificare fiscală), cu excepția utilizării în înscrieri a semnelor distinctive al brandului adoptat.

Activitatea de schimbare a brandului a presupus munca comună a unor echipe de specialiști în marketing, desfășurată atât în perioada anterioară lunii septembrie 2014, când se pregătea schimbarea imaginii celor 2 firme, cât și ulterior, prin implementarea acestei noi imagini la nivelul fiecărei unități de vânzare din teritoriu. După cum a subliniat intimata-pârâtă, munca desfășurată în echipe comune, prin decizie a managementului de top a grupului, a însemnat îndeplinirea de către fiecare salariat a activităților din fișa postului ocupat nu numai în folosul angajatorului cu care se formalizase o relație de muncă, dar și în folosul celeilalte societăți din grup. O astfel de realitate faptică a fost consecința modului de organizare internă a activității Grupului T. R. în care persoane aflate în funcții de conducere de nivel superior aveau responsabilitatea operațiunilor din toate firmele cu acționariat comun. Pentru realizarea obiectivelor propuse au fost stabilite sarcini și responsabilități pentru salariații cu funcții de conducere și pentru cei cu funcții de execuție existenți în societăți, dar între care au fost organizate relații de subordonare pe verticală și de colaborare pe orizontală fără a se ține seama de unicitatea raportului de muncă stabilit numai cu una din societățile din grup (cu titlu de excepție, raporturi de muncă distincte cu toate sau doar cu o parte din firmele grupului au stabilit numai persoanele situate la nivelul conducerii de vârf, conform susținerii apelantului-reclamant și recunoașterii intimatei-pârâte). De altfel, realitatea acestor contracte de muncă încheiate numai de executivii celor 2 firme, iar nu și de ceilalți salariați, a fost prezentată în scris de domnul B. F., în calitate de președinte al Sindicatului N. T. M., noului director executiv al T. R. ce a fost numit la 01.01.2016, domnul M. M., prin e-mailurile din 04.01.2016, 04.02.2016, 08.02.2016, și, mai important, a făcut obiect al negocierii colective în vederea încheierii unui contract colectiv de muncă în societatea T.R.M.C. S.A., în perioada 18.01.2016-29.03.2016, iar apoi, a concilierii de către Inspectoratul Teritorial de Muncă București la data de 19.04.2016).

S-a ajuns, astfel, la crearea unei structuri organizatorice, funcționale, corespunzătoare grupului cu identitate de marcă, dar lipsit de identitate juridică. O astfel de organizare este relevantă de faptul că apelantul-reclamant era încadrat pe funcția de supervisor în Compartimentul Comunicare Retail&Merchandising, Departamentul Comunicare Segment Rezidențial, Divizia

Comunicare și Strategie Marcă România, Direcția Executivă Comercial. Or, întreaga divizie era condusă de domnul D.T. care se găsea în executarea unui contract individual de muncă cu T.R.C. S.A. Directorul D. T. era, la rândul său, subordonat direct domnului H. M. care conducea Direcția Executivă Comercial - Segment Rezidențial.

La rândul său, domnul B. F. conducea o echipă formată din mai mulți salariați care erau încadrați fie în firma Telekom România Mobile Communications (de exemplu, B. M.-C., C. M.-V., D. D.-Ș., G. Ș., M. S.-M.), fie în firma pârâtă T.R.C. (de exemplu, G. O.-R., M. I.-R., P. G.-P., R. C.-E., T.A.), cu activități în domeniului marketingului. Toți acești subordonați apar încadrați pe funcția de reprezentant comunicare marketing, mai puțin doamna T. A. care figurează încadrată pe funcția de specialist comunicare marketing senior.

În ceea ce privește relațiile stabilite pe orizontală în cadrul Diviziei Comunicare și Strategie Marcă România, se reține faptul că apelantul-reclamant ocupa aceeași funcție de supervisor ca și alte două persoane, domnul P. C. și doamna R. D.-Ș. Despre domnul P. C. înscrisurile administrate în cauză au relevat faptul că se găsește încadrat pe funcția de supervisor în Departamentul Media al firmei intime-pârâte și conduce o echipă formată din salariați încadrați cu contract individual de muncă fie în societatea intimată-pârâtă, fie în societatea T. R. M. C. S.A. și doamna R. D.-Ș. conduce o echipă formată din salariați ai celor două firme. Or, în legătură cu aceste două persoane care ocupă posturi similare de supervisor, domnul B. F. a amintit superiorilor săi, în e-mailul trimis la data de 23.04.2015 referitor la contestarea rezultatelor înregistrate la evaluarea Feedback 360°, faptul că aceștia au „contracte duble”, indicate, în cazul fiecăruia, cu numerele de înregistrare.

În plus față de aceste relații de subordonare și de colaborare în care apelantul-reclamant și-a desfășurat activitatea în perioada de timp dedusă judecății, necontestate de intimata-pârâtă, se reține faptul că avea acces în clădirea sediului social al fostei societăți R. din Piața X, deci în clădirea societății intime-pârâte, asemeni oricărui salariat al acesteia din urmă, prin folosirea unei cartele de acces. De altfel, apelantul-reclamant avea un birou profesional în clădirea amintită, dar și un alt birou în clădirea sediului social al angajatorului său T.R.M.C. S.A.

De asemenea, s-a reținut faptul că apelantul-reclamant utiliza sistemul intranet al societății intime-pârâte și aplicația e-PaySlip, exercitându-și drepturile de conducere a echipei prin aprobarea cererilor de concediu de odihnă atât ale salariaților încadrați la T.R.M.C. S.A. (de exemplu, cereri formulate de C. M.-V., M. S.-M.), cât și ale salariaților încadrați în societatea

intimată-pârâtă (de exemplu, cererile formulate de G. O.-R., M. I.-R., R. C.-E., P. G.-P. etc.), prin îndeplinirea formalităților de evaluare a subordonaților etc. Similar, activitatea profesională a apelantului-reclamant era supusă evaluării de către superiorul ierarhic, D. T., deși acesta, formal, era salariat al altei societăți. În cauză, părțile au făcut referiri la procedura de evaluare anuală a performanțelor profesionale înregistrate de supervisorul B. F. în anul 2015, evaluare realizată în ianuarie 2016, precum și la procedura de evaluare de tip Feedback 360°- Big Five Competency Map care a avut loc în mai 2015. Raportul cu rezultatele evaluării a fost transmis apelantului-reclamant prin aplicația e-PaySlip la care a făcut referire și intimata-pârâtă, același mijloc de comunicare fiind folosit și pentru contestarea rezultatelor.

În fine, activitatea profesională a apelantului-reclamant se încadra în activitatea generală de comunicare și marketing a grupului Telekom, iar în acest sens avea competențe de gestionare a bugetului de marketing stabilit pentru firmele din grup. Această activitate presupunea gestionarea relațiilor cu furnizorii, cu clienții, cu magazinele proprii grupului, fiind identificate între înscrisurile depuse la dosar formulare de necesar de aprovizionare întocmite de subordonații apelantului-reclamant, aprobate de acesta și apoi supuse aprobării directorului D.T. După prestarea serviciului contractat (producții multimedia, postere etc.), documentele parcurgeau același traseu intern, reprezentantul comunicare marketing completa formularul de evaluare a serviciilor care era aprobat de supervisorul B. F. și ulterior de directorul D. T., se prelua apoi factura emisă și se făcea plată. În tot acest circuit, apelantul-reclamant ajungea în situația de a aproba plata facturilor emise pentru societatea T.R.C.S.A. al cărei supervisor era în fapt. În acest sens, au fost prezentate facturile emise de furnizorii A.D. S. Kft., E. M. S.R.L., GMP A. S.R.L. aflate în volumul 3 al dosarului de fond. Mai apoi, apelantul-reclamant a fost desemnat de societatea intimată-pârâtă ca fiind delegatul său pentru a ridica din punctul de lucru Centrul de Logistică București mai multe produse (fuste, sacouri, tricouri etc.) pentru a le deplasa la alt punct de lucru, Departamentul Comunicare Segmentul Rezidențial, după cum rezultă din avizul de însoțire a mărfii nr. 295194/03.12.2014.

Prin urmare, *de facto*, procesele de muncă desfășurate de apelantul-reclamant aveau 2 beneficiari direcți, societatea angajatoare și societatea intimată-pârâtă, însă *de jure* erau justificate numai cele stabilite formal, prin contractul individual de muncă semnat cu T.R.M.C. S.A. Aceasta nu înseamnă că autoritatea celeilalte persoane juridice nu are tot semnificația autorității unui angajator care, însă, nu a consemnat în scris relația de muncă.

Simpla împrejurare că autoritatea angajatorului se manifesta, în cazul ambelor firme, prin aceleași persoane fizice, începând cu directorul executiv al T. R., domnul M. M., și terminând cu superiorul ierarhic direct, domnul D.T., nu poate conduce la concluzia existenței unui singur raport de muncă câtă vreme legiuitorul român a impus un caracter formal tuturor relațiilor de muncă în care există subordonare între părți.

Conform art. 10 C.mun., republicat, „contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze munca pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu”.

Definiția legală permite afirmarea caracterului sinalagmatic al contractului individual de muncă, în sensul în care cauza juridică a obligației uneia dintre părți își are fundamentul juridic în executarea obligațiilor contractului de către cealaltă parte: munca prestată de salariat dă naștere obligației angajatorului de plată a salariului. Aceasta înseamnă cu necesitate existența a 2 părți aflate în relație contractuală, iar acordul de voințe se realizează în considerarea calităților fiecăreia dintre ele. Din acest punct de vedere, caracterul personal este de esența contractului individual de muncă. Or, dacă acest caracter *intuitu personae* este evident din perspectiva angajatorului, care are libertatea de a alege persoana salariatului, prin condițiile impuse la angajare și pe parcursul executării contractului (nefiind de imaginat o transmitere către terți a obligației de prestare a muncii sau de executare a muncii prin mandatar), atunci același caracter personal trebuie recunoscut și din perspectiva salariatului care își exprimă acordul de a presta muncă în favoarea și sub autoritatea unui singur angajator, în considerarea unor elemente considerate importante (reputație pe piață, bonitate, salariu oferit, perspective de promovare etc.).

Or, contrar ipotezei normei de drept evocate, intimata-pârâtă a considerat că angajatorul poate cere salariatului său cu normă întreagă să presteze activitate în domeniul său de activitate, pe durata normală a timpului său de muncă, care să fie în beneficiul comun al mai multor societăți din grup, fără a fi necesar să se afle în raporturi juridice de muncă cu toate societățile din grup. În plus, a mai afirmat că numai rezultatul muncii salariatului era în beneficiul mai multor societăți, însă autoritatea în fața căreia răspundea ierarhic acesta era una singură, anume angajatorul T.R.M.C. S.A. S-a subliniat în întâmpinarea formulată la judecata de fond că apelantul-reclamant răspundea ierarhic în fața unei singure persoane, conform poziției pe care o ocupa în organigramă și în limitele activităților prevăzute în fișa postului, persoană aflată în

conducerea firmei T. M. Susținerea părții intime-pârâte este, însă, contrazisă, de datele relevate de înscrisurile administrate la judecata de fond, în sensul că persoana superiorului ierarhic al apelantului-reclamant nu avea același angajator cu acesta, ci era încadrat în firma T.R.C. S.A. cu un contract individual de muncă. Or, un raport de subordonare, de esența raportului juridic de muncă, nu se poate stabili decât între persoane aflate la niveluri ierarhice diferite în cadrul aceleiași unități.

Tocmai existența acestor raporturi de subordonare ierarhică în care se găsea apelantul-reclamant, atât la nivel superior lui, cât și la nivel inferior, ierarhizare necontestată de societatea intimată-pârâtă, dovedește implicit raportul de muncă în care se găsea în fapt cu aceasta. Argumentele intimatei-pârâte asupra faptului că modul de lucru în interiorul grupului T. a fost practicat anterior și în firma C. R. și firmele satelit, precum și cele referitoare la plata de către angajatorul T.R.M.C. S.A. a întregii munci prestate de salariat, nu sunt de natură să înlăture obligația societății de a fi încheiat un contract individual de muncă cu domnul B. F. pentru munca prestată de acesta în favoarea sa, în calitate de angajator.

În consecință, în temeiul art. 35 C.pr.civ. raportat la art. 10 și art. 16 C.mun., republicat, Curtea de apel va constata faptul că între domnul B. F., în calitate de salariat, și S.C. T.R.C. S.A., în calitate de angajator, s-a stabilit un raport juridic de muncă, începând cu data de 01.09.2013 până la data de 30.06.2016.

Cât privește tipul contractului realizat între părți, este de remarcat afirmația apelantului-reclamant că a muncit zilnic 2 ore în favoarea firmei intime-pârâte, ceea ce îl plasează în ipoteza salariatului cu fracțiune de normă, reglementat de art. 103 C.mun., republicat, ca fiind „salariatul al cărui număr de ore normale de lucru, calculate săptămânal sau ca medie lunară, este inferior numărului de ore normale de lucru al unui salariat cu normă întreagă comparabil”. Între durata muncii zilnice afirmate de apelantul-reclamant ca fiind prestată exclusiv în favoarea firmei pârâte, distinct de durata muncii de 8 ore zilnic în favoarea angajatorului său, și poziția intimatei-pârâte de recunoaștere a unei singure munci prestate de salariat, însă în favoarea mai multor beneficiari, Curtea de apel remarcă dificultățile semnificative de probare a acestui element care ar fi trebuit să facă obiectul negocierii părților. Spre această finalitate, nu pot fi avute în vedere înscrisurile prezentate de apelantul-reclamant pentru că zilele și orele la care corespunde electronic în interesul firmei sau lucra în sistemul intranet al grupului relevă doar faptul muncii, nu și durata în care trebuia să se desfășoare muncă. Pentru stabilirea normei de muncă este cu atât

mai puțin relevantă depoziția martorului B.M.-C., ce are un grad mare de generalitate din acest punct de vedere. În atare situație, se impune aprecierea că apelantul-reclamant a prestat muncă în favoarea intimătei-pârâte în fracțiunea minimă de normă posibilă legal: 1 oră pe zi, 5 ore pe săptămână.

În ceea ce privește drepturile salariale ce se cuvin apelantului-reclamant în temeiul acestui contract individual de muncă cu timp parțial, Curtea de apel are a determina salariatul comparabil. În acest sens, la art. 104 C.mun., republicat, se prevede: „Salariatul comparabil este salariatul cu normă întreagă din aceeași unitate, care are același tip de contract individual de muncă, prestează aceeași activitate sau una similară cu cea a salariatului angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial, avându-se în vedere și alte considerente, cum ar fi vechimea în muncă și calificarea/aptitudinile profesionale”.

Or, în cazul de față, salariat comparabil este chiar apelantul-reclamant B. F. pentru că are o normă întreagă în unitate, înțeleasă ca grup de firme în care managementul de top a integrat pozițiile tuturor salariaților, și prestează aceeași activitate. În consecință, s-a considerat că acest contract individual de muncă cu timp parțial a fost încheiat pentru funcția de șef birou ocupată de apelantul-reclamant de la data de 01.09.2013 până la data de 01.03.2014, când a fost modificată în funcția de supervisor, iar angajatorul are obligația de plată a unui salariu corespunzător fracțiunii de normă din salariul brut de 7.466 lei, aferent unei norme întregi de muncă de 8 ore pe zi, de la data de 01.09.2013 până la data de 01.05.2015, când a fost modificat la 8.200 lei brut. Aceste date referitoare la felul muncii și salariul brut corespund celor stabilite sau modificate de salariatul B. F. și angajatorul T. R. M. C. S.A. prin actele adiționale nr. 2836/03.11.2008, nr. 2188/28.02.2014, nr. 1014/18.05.2009 și nr. 12848/30.04.2015 la contractul individual de muncă înregistrat sub nr. 9600/14.09.2000.

În temeiul art. 39 alin. (1) lit. a) și art. 40 alin. (2) lit. f) C.mun., republicat, Curtea a obligat pe intimata-pârâtă S.C. T.R.C. S.A. să plătească apelantului-reclamant drepturile salariale nete rezultate pentru perioada 01.09.2013-30.06.2016, precum și contribuțiile sociale și taxele aferente.

Au fost respinse toate celelalte pretenții deduse judecății întrucât sporurile salariale cuvenite nu au fost dovedite, politica salarială a firmei angajatoare fiind aceea a includerii tuturor sporurilor în salariul brut prevăzut în contractul individual de muncă, după cum rezultă din actul adițional nr. 1092/13.05.2008 la contractul individual de muncă înregistrat sub nr.

9600/14.09.2000, iar actualizarea cu rata inflației a drepturilor salariale nete convenite este lipsită de temei juridic.

De asemenea, drepturile salariale pretinse de apelantul-reclamant pe temeiul art. 120, art. 123 și art. 138 C.mun., republicat, ca reprezentând munca suplimentară prestată în zilele de repaus săptămânal în perioada 01.09.2013-30.06.2016 nu pot fi acordate față de interdicția prestării muncii suplimentare în cazul salariatului cu fracțiune de normă. În acest sens, relevante sunt dispozițiile art. 105 alin. (1) lit. c) C.mun., republicat.

În fine, lipsită de temeinicie este și pretenția apelantului-reclamant de a fi obligată intimata-pârâtă să-i plătească o despăgubire de 400.000 lei, echivalentă a cca 3 salarii brute actuale, pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a muncii forțate, neremunerate, nerecunoscută și a discriminării. S-a afirmat că a fost supus unei discriminări indirecte de societatea care a refuzat să-și recunoască calitatea de angajator, deși în cazul altor salariați întocmise formalitățile scrise ale unui contract individual de muncă, dar și unei adevărate hărțuiri după ce a dobândit calitatea de lider sindical și a început negocierea colectivă pentru încheierea unui contract colectiv de muncă.

Or, ipoteza discriminării indirecte în care s-a plasat apelantul-reclamant nu este realizată în cauză câtă vreme aceasta presupune existența unui criteriu, a unei practici aparent neutre utilizate de angajator și care ar dezavantaja un salariat aflat sub protecția legală împotriva discriminării pe motive de religie, dizabilitate, vârstă, orientare sexuală, rasă, origine etnică, sex etc., fără ca această practică aparent neutră să fie justificată de un scop legitim, iar mijloacele folosite pentru a atinge acest scop să fie corespunzătoare și necesare. Intimatei-pârâte nu i s-a imputat o practică aparent neutră în raporturile de muncă stabilite cu salariații companiilor din grup, ci, din contră, practica de a încheia contracte individuale de muncă cu timp parțial numai în favoarea anumitor salariați, pe criteriul funcției de conducere de nivel înalt, practică justificată de aceasta pe motive de reprezentativitate față de terți a firmelor de către persoanele numite la conducerea Direcțiilor grupului. Însă, dincolo de calificarea practicii intimatei-pârâte, câtă vreme aspectul imputat de salariat a primit o recunoaștere din partea instanței de judecată pe fondul pretenției, prin decizia de față, nu se poate proceda și la atragerea răspunderii patrimoniale a acesteia pe temeiul art. 253 C.mun., republicat.

Toate celelalte aspecte prezentate de apelantul-reclamant ca fiind cauzatoare ale unui prejudiciu moral au fost înlăturate de instanță pentru că aduc în discuție relațiile colective de muncă derulate în cadrul firmei T.R.M.C. S.A., care nu este parte în litigiul de față.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 480 alin. (2) C.pr.civ., Curtea a admis apelul și a schimbat în parte sentința apelată, în sensul admiterii în parte a cererii de chemare în judecată.

SECȚIA A VIII-A DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

22. Contencios administrativ și fiscal. Suspendare executare act administrativ. Notă de constatare nereguli la achiziția unor lucrări finanțate din fonduri europene nerambursabile. Condițiile cazului bine justificat și a pagubei iminente.

- art. 14 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ;
- art. 27 alin. (3) din O.U.G. nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora;

Instanța constată că a fost dovedit cazul bine justificat sub aspectul reținerii unei nereguli constând în încălcarea prevederilor privind procedurile de achiziție, în privința căreia nu s-a dovedit că prezintă un impact financiar. Revine autorității de control să indice impactul financiar cauzat de pretinsa neregulă, cu atât mai mult cu cât la procedura de achiziție a participat un singur ofertant.

(Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal,
sentința civilă nr. 3158 din data de 2 iulie 2018)

Prin cererea depusă la data de 06.06.2018, reclamanta S.C. I.D. S.R.L. a solicitat în contradictoriu cu pârâtul MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE-DIRECȚIA GENERALĂ CONTROL, ANTIFRAUDĂ ȘI INSPECȚII suspendarea executării Notei de constatare nr. (..), până la soluționarea litigiului de fond asupra acestui act administrativ.

În motivare, reclamanta a învederat, în esență, cu privire la existența cazului bine justificat, că actul emis de organele de control are ca punct de plecare un alt act de control adresat autorității cu competențe în avizarea documentației și gestionarea fondurilor, iar nu beneficiarilor. De asemenea, actul a cărui suspendare se solicită nu respectă nici măcar prevederile actului ce constituie temei al controlului, respectiv corecția de 10% propusă de Curtea de Conturi.

Dat fiind obiectul suspiciunii de neregulă, reclamanta apreciază că nu se putea aplica o altă corecție pentru un temei diferit. De asemenea, nu pot fi aplicate temeiuri de drept ce atrag corecții de 25% (în legătură cu principiul transparenței), prin raportare la pretinse aspecte de fapt referitoare la un alt criteriu – egalitatea între ofertanți – ce atrage o corecție de 5-10%.

Deși corecția aplicată de organele de control se întemeiază pe H.G. nr. 519/2014 lit. a) pct.1 și are în vedere asigurarea principiului transparenței, în nota de creanță nu se aduce nicio critică cu privire la faptul că nu ar fi fost publicate informații referitoare la desfășurarea procedurii de achiziție.

S-a mai arătat că documentația la care se face referire la achiziția lucrărilor a fost avizată de DGP – AMPOP, iar reclamanta a mai fost supusă unui control anterior, astfel că nu pot fi repuse în discuție documente deja avizate și aprobate de organele cu competențe în gestionarea fondurilor, fiind încălcat principiul proporționalității și al securității juridice.

Reclamanta a precizat că:

- menționarea ca bază a controlului a unor rapoarte de audit de care beneficiarul nu are cunoștință și față de care nu a putut exprima un punct de vedere încalcă dreptul la un proces echitabil;

- pentru aplicarea unei corecții financiare pentru procedura de achiziție organele de control aveau obligația să demonstreze impactul financiar al pretinsei nereguli;

- decizia de instituire a măsurilor asigurătorii vizează întreaga sumă obținută de beneficiar ca urmare a finanțării acordate, deși prejudiciul din nota de creanță este mai mic;

- organele de control nu au realizat o analiză a proiectului, din perspectiva specificității sale;

- nu s-a avut în vedere că pensiunea este în funcțiune în acest moment, iar stabilirea sumelor de plată creează un blocaj pentru societate.

În ceea ce privește iminența producerii unei pagube iminente, reclamanta a precizat că rezultă din:

- emiterea unui act administrativ determină de drept exigibilitatea creanței fiscale din cuprinsul său, iar neachitarea creanțelor determină începerea executării silite;

- societatea nu deține disponibilități bănești în cuantumul creanței din actul administrativ a cărui suspendare se solicită;

- executarea ar viza bunuri mobile/imobile care, odată adjudecate, nu se mai pot întoarce ca atare în patrimoniul reclamantei;

- executarea este iminentă, fiind emisă o decizie de instituire a măsurilor asiguratorii.

În drept, reclamanta a invocat art. 14 din Legea nr. 554/2004.

Prin întâmpinare, pârâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

În apărare, a învederat în esență că reclamanta în cuprinsul cererii de suspendare nu indică nicio împrejurare de natură să creeze o îndoială serioasă asupra legalității actelor atacate.

Toate constatările din nota de creanță sunt fapte intenționate prin care s-a încercat fraudarea bugetului comunității europene, astfel că s-a aplicat principiul proporționalității, conform O.U.G. nr. 66/2011. Pârâta apreciază că producerea unei nereguli în utilizarea fondurilor europene acționează cu prioritate clauza de salvagardare a bugetului UE, fără să fie necesară existența unui prejudiciu concret asupra bugetului UE.

Suplimentar apărărilor de fond, pârâta a mai precizat că susținerile referitor la cazul bine justificat nu se pot încadra în acele circumstanțe de fapt și de drept care se pot referi la: necompetența autorității, lipsa totală a unui temei juridic sau alte astfel de situații care să nu echivaleze cu judecarea fondului cauzei.

În speță, reclamanta nu prezintă argumente juridice aparent valabile cu privire la nelegalitatea actului administrativ, iar aparența dreptului este în favoarea pârâtei.

Pârâta a menționat și că din actele existente la dosar nu rezultă pericolul care ar duce la producerea unei pagube iminente de natură să justifice suspendarea executării actului administrativ, iar executarea unei obligații bugetare nu poate constitui ea însăși o pagubă în sensul legii.

De asemenea, paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ trebuie să fie probată și nu doar afirmată, iar cele două condiții prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 pentru suspendarea executării trebuie să fie întrunite cumulativ, ceea ce nu este cazul în speță.

În drept, au fost invocate: art. 205 C.pr.civ., H.G. nr. 30/2017, O.U.G. nr. 66/2011, H.G. nr.875/2011, H.G. nr. 519/2014, Legea nr. 554/2004.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, curtea reține următoarele:

Reclamanta S.C. I.D. S.R.L. este beneficiar al proiectului „Construire pensiune turistică, amenajare incintă + împrejmuire”, pentru care s-a încheiat contractul de finanțare nr. (..), proiect în prezent finalizat.

Valoarea totală eligibilă a proiectului a fost de 2.235.314,08 lei, din care valoarea finanțării nerambursabile a fost de 1.341.188,44 lei, reprezentând 60 % din valoarea totală eligibilă a proiectului, contribuția proprie a beneficiarului fiind de 40%.

Durata de valabilitate a contractului de finanțare 330/22.09.2014 este de 5 ani de la data semnării acestuia, fiind compusă din durata de execuție a contractului (durata de desfășurare a procedurilor de achiziție și durata de execuție a proiectului/investiției) și perioada de monitorizare – ce se derulează în prezent.

Ca urmare a derulării unei proceduri de control de către MADR – DGCAI, prin Nota de constatare a neregulilor și de stabilire a corecțiilor financiare nr. (..), s-a stabilit o valoare totală a corecției financiare aplicate Contractului de lucrări nr. 1/25.07.2014 de 217.408,23 lei (din care FEP – 163.056,17 lei și BN – 54.352,06 lei).

În urma verificărilor constatările formulate de Autoritatea de Audit din cadrul Curții de Conturi a României s-a confirmat neregula cu privire la nerespectarea prevederilor Instrucțiunii privind procedura de achiziții aplicată beneficiarilor privați de proiecte finanțate prin POP 2007-2013, aplicabile la data inițierii procedurii de achiziții, precum și a existenței unor indicatori de fraudă potențială în derularea procesului de achiziție lucrări, în esență reținându-se că:

- din cuprinsul cererii de finanțare reiese că la data de 23.06.2014 reclamanta avea o investiție în curs de realizare, respectiv o pensiune turistică, valoarea construcției la acea dată fiind evaluată la suma de 256.611 lei fără TVA, dar anunțul de participare la achiziția de lucrări de construcții pentru implementarea proiectului, publicat în ziarul Bursa la data de 03.07.2014, nu face referire la faptul că anterior, fuseseră executate o parte din lucrările de construcții ce făceau obiectul achiziției.

- anterior depunerii cererii de finanțare, reclamanta încheiase alte două contracte de lucrări cu executantul SC C. SRL G., nr. (..), cu privire la execuția lucrărilor la obiectivul Pensiune

turistică, primul având o valoare de 250.000 lei fără TVA și cel de-al doilea 150.991,46 lei fără TVA. Din analiza documentelor nu au fost identificate situații de plată aferente contractului nr. 1073, iar pentru contractul nr. 213 beneficiarul a prezentat două devize ofertă și două situații de plată aferente acestora. De asemenea, pentru același deviz ofertă există două variante de situații de plată, una care corespunde cu valoarea din devizul ofertă (pe baza căreia beneficiarul a obținut finanțare nerambursabilă) și altă variantă, cu o valoare mai mică decât cea din devizul ofertă care este înregistrată în contabilitatea reclamantei.

- din verificarea listelor cu cantități de lucrări deviz ofertă, depuse de beneficiar la dosarul achiziției, ca fiind parte integrantă din informațiile pentru posibila ofertanți, a reieșit că se regăsesc și listele cu cantități de lucrări care au făcut obiectul contractelor inițiale încheiate de reclamantă cu C. și care fuseseră deja executate, astfel că beneficiarul a pus la dispoziția tuturor potențialilor ofertanți date/informații incomplete atunci când nu a adus la cunoștința acestora faptul că o parte din lucrări erau executate.

- s-a concluzionat că potențialii ofertanți nu au avut acces la informațiile reale și complete, întrucât nu puteau lua la cunoștință faptul că o parte din lucrările aferente obiectului achiziției erau deja executate și că nu mai este nevoie să le includă în calcul la stabilirea prețului.

- singurul ofertant în cadrul procedurii este SC C. SRL, executantul lucrărilor realizate anterior depunerii cererii de finanțare, iar din verificarea ofertei acestuia a rezultat că nu a mai ofertat listele cu cantități de lucrări deja executate, ofertând doar diferența rămasă de executat față de ce realizase anterior.

- de asemenea, la data de 16.07.2014 comisia de evaluare a reclamantei a încheiat procesul-verbal al ședinței de deschidere nr. 12, în care a menționat că oferta C. a fost depusă la data de 14.07.2014, ora 13.30, deși oferta a fost întocmită și transmisă la data de 15.07.2014, reieșind suspiciunea rezonabilă cu privire la derularea artificială a procedurii de achiziție și întocmirea documentelor aferente ulterior, doar pentru încadrarea în condițiile impuse de finanțator, fiind modificată data primirii ofertei. Comisia a hotărât admisibilă și câștigătoare această ofertă, deși nu a ofertat toate categoriile de lucrări, a schimbat caracteristici tehnice, iar oferta a fost transmisă în afara termenului stabilit și anunțat în cadrul procedurii, fiind încălcată Instrucțiunea privind procedura simplificată de achiziții.

- există suspiciunea că beneficiarul fondurilor europene nerambursabile a creat documente în mod artificial, doar pentru îndeplinirea formală a cerințelor stabilite prin instrucțiunea

menționată și pentru a se încadra în condițiile stabilite de finanțator, cu scopul de a obține finanțarea.

- documentul formular cerere de ofertă depus de beneficiar la dosarul de achiziție, ce cuprinde informații pentru ofertanți, nu conține nicio informație referitoare la clauzele contractuale și nici explicații cu privire la modul de stabilire a duratei contractului sau a duratei de execuție. Având în vedere că informațiile aduse la cunoștința tuturor posibililor ofertanți nu corespund prevederilor stipulate în contractul semnat ulterior, în ceea ce privește durata contractului și durata de execuție, se constată că beneficiarul nu a pus la dispoziția tuturor posibililor ofertanți toate informațiile necesare prezentării unei oferte, încălcând astfel principiile de bază ale achiziției, dovedind lipsă de transparență în organizarea și derularea procedurii de achiziție lucrări.

Împotriva notei de constatare a neregulilor și de stabilire a corecțiilor financiare, reclamanta a formulat contestație administrativă la data de 26.04.2018, ce nu a fost soluționată până în prezent.

Împotriva reclamantei a fost dispusă măsura sechestrului asigurator prin procesul-verbal din data de 12.03.2018, fiind constituit deja dosarul de executare nr. (..), astfel cum rezultă din înscrisurile aflate în format electronic pe CD-ul atașat cererii de suspendare a executării.

Potrivit dispozițiilor art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, pe care se întemeiază cererea reclamantei, în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.

„Cazurile bine justificate” sunt exemplificate generic de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004 ca fiind acele împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Conform art. 2 alin. (1) lit. ș) din aceeași lege, „paguba iminentă” constă în prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

Suspendarea executării actului administrativ constituie o măsură excepțională prin care instanța de judecată înlătură caracterul executoriu din oficiu al actului administrativ, astfel că luarea acestei măsuri presupune dovedirea existenței acelor împrejurări care sunt de natură să

creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ, dar mai ales a necesității înlăturării temporare a caracterului executoriu al actului pentru a preveni o pagubă iminentă.

Determinarea existenței cazului bine justificat nu presupune, deci, analiza în fond a legalității actului administrativ a cărui executare se solicită a fi suspendată, fiind suficientă o analiză sumară a actului, în aparență, fără prejudecarea fondului, prin raportare la motivele de fapt și de drept invocate de reclamant în baza unui probatoriu minimal.

Asupra cazului bine justificat

Având în vedere aceste principii, în ceea ce privește existența cazului bine justificat, Curtea constată că motivele invocate de către reclamantă relevă existența unui caz bine justificat, aspectele relevate fiind de natură să creeze o îndoială serioasă asupra legalității actului administrativ, cererea fiind întemeiată sub acest aspect.

În ceea ce privește pretinsa neregulă, instanța reține că, pe parcursul derulării proiectului, pârâtul MADR, prin structurile sale, a avizat dosarele și procedurile de achiziție/notele de decontare/ cererile de rambursare, etc. începând din faza de evaluare a proiectului și până la ultima cerere de rambursare (decembrie 2015), fiind un prim indiciu că procedura s-a desfășurat cu respectarea prevederilor legislației aplicabile, fără a se obiecta la momentul respectiv.

Deși nu se poate nega dreptul finanțatorului de a efectua verificări ex-post, se creează o îndoială cu privire la aplicarea ulterioară de corecții financiare, în măsura în care abaterile reproșate nu sunt clar conturate.

Or, prin Nota de constatare s-a reținut nerespectarea principiului transparenței în cadrul procedurii de atribuire a contractului de lucrări nr. (...) cu contractorul S.C. C. S.R.L., conform crt. 1 - Nerespectarea cerințelor privind asigurarea unui grad adecvat de publicitate și transparență – din Partea a doua a H.G. nr. 519/2014 - privind stabilirea ratelor aferente reducerilor procentuale/corecțiilor financiare aplicabile pentru abaterile prevăzute în anexa la O.U.G. nr.66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.

Reglementarea menționată definește conținutul abaterii constând în „nerespectarea cerințelor privind asigurarea unui grad adecvat de publicitate și transparență” ca reprezentând atribuirea unui contract de achiziție fără lansarea adecvată a unei proceduri competitive, nerespectându-se principiul transparenței.

În concret, s-a reținut, pe de o parte, că reclamanta ar fi încălcat prevederile Instrucțiunii privind procedura simplificată de achiziții aplicată de beneficiarii privați în cadrul proiectelor finanțate prin POP 2007-2013, prin neasigurarea unui grad adecvat de publicitate și transparență.

Cu toate acestea, nicăieri în cuprinsul notei de constatare a cărei suspendare se solicită pârâta nu a indicat impactul financiar al pretinselor încălcări săvârșite de reclamantă.

Or, art. 27 alin. (3) din O.U.G. nr. 66/2011 prevede că: Pentru neregulile rezultate din abateri de la aplicarea prevederilor privind procedurile de achiziție, care nu au niciun impact financiar, nu se aplică corecții financiare. Așadar, constatând încălcarea prevederilor privind procedurile de achiziție, pentru aplicarea unei corecții financiare era esențială să indice în concret impactul financiar generat de lipsa de publicitate și transparență constatată.

Prin urmare, instanța constată că a fost dovedit cazul bine justificat sub aspectul reținerii unei nereguli constând în încălcarea prevederilor privind procedurile de achiziție, în privința căreia nu s-a dovedit că prezintă un impact financiar. Revine autorității de control să indice impactul financiar cauzat de pretinsa neregulă, cu atât mai mult cu cât la procedura de achiziție a participat un singur ofertant, respectiv Societatea C. SRL.

Curtea va reține existența unui caz bine justificat, fără a analiza în detaliu celelalte argumente invocate de către reclamantă, pentru a nu intra în cercetarea fondului raportului juridic dedus judecății, care poate face obiectul unei acțiuni în anulare.

Asupra pagubei iminente,

Curtea constată că este probată și condiția referitoare la paguba iminentă, având în vedere că s-a stabilit o obligație totală de plată, certă, lichidă și exigibilă, în sarcina reclamantei, de 217.408,23 lei, iar neplata acestei sume de bani, așa cum se menționează în decizie, este și producătoare de penalități, ce poate constitui un prejudiciu material viitor previzibil cu evidență.

Din această perspectivă, se poate observa că executarea sumei ar pune reclamanta în situația de a nu mai putea plăti salariile angajaților și utilitățile curente, fapt de ar conduce la sistarea activității sale, astfel cum rezultă din Bilanțul prescurtat aferent anului 2017, unde înregistrează datorii în cadrul exercițiului financiar. De asemenea, profitul aferent anului 2017 este de 10.589 lei, suma ce reprezintă aproximativ 5 % din valoarea totală a corecției aplicate.

Este iminentă demararea procedurii de executare silită a titlului de creanță a cărei suspendare se solicită, împotriva reclamantei fiind constituit dosarul de executare nr. (..), în

cadrul căruia a fost dispusă măsura sechestrului asigurator prin procesul-verbal din data de 12.03.2018.

Acestea reprezintă efecte de natură patrimonială, ce constituie un prejudiciu material viitor și previzibil pentru reclamantă, iar susținerea pârâtei că există posibilitatea restituirii sumelor în cazul anulării actelor administrativ-fiscale nu este suficientă, din moment ce punerea în executare a actului ar putea avea și efecte ireversibile asupra activității instituției.

De asemenea, solicitarea reclamantei este în deplină concordanță și cu Recomandarea nr.R/89/8 a Consiliului de Miniștri al C.E. către statele membre privind protecția judiciară provizorie în materie de contencios administrativ care, la capitolul „Principii” stipulează că atâta timp cât o instanță nu s-a pronunțat cu privire la legalitatea unui act administrativ, reclamantul poate solicita acesteia sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ respectiv.

Prin urmare, Curtea reține că reclamanta a dovedit necesitatea înlăturării temporare a caracterului executoriu al actului administrativ, pentru a preveni o pagubă iminentă, motiv pentru care se impune admiterea cererii și suspendarea executării notei de constatare a neregulilor și de stabilire a corecțiilor financiare nr. (.), până la pronunțarea instanței de fond.

23. Contestație în anulare. Lipsa calității procesuale active a contestatorilor.

- art. 36 C.pr.civ.
- art. 503 alin. (1) C.pr.civ.

Din inopozabilitatea deciziei a cărei anulare se solicită derivă și absența legitimității procesuale active a contestatorilor împotriva unei decizii prin care a fost soluționată o cale de atac – apelul - exercitată de alte părți din dosarul de fond.

(Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal,
decizia civilă nr. 70/R din data de 5 iulie 2018)

Prin cererea înregistrată sub nr. 7687/2/2017 pe rolul Curții de Apel București – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, B.M. și S.G. în contradictoriu cu N.A., C.J. B., C.L. S., și ADS B., a formulat contestație în anulare împotriva deciziei civile nr. 14/01.02.2017, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 25453/3/2015 pentru motivul prevăzut de art. 503 alin. (1) C.pr.civ., conform căruia “(1) Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata.”

Solicită, pe cale de consecință, rejudecarea apelului.

De asemenea, solicită ca intimații să fie obligați să plătească cheltuielile de judecată, pe care le vor face cu acest proces.

În motivare, contestatorii au învederat următoarele:

În fapt, B.M., a fost numita temporar, în funcția de prefect al județului B, prin H.G. nr.46/29.01.2014, iar prin H.G. nr. 258/22.04.2015, s-a dispus încetarea exercitării funcției de prefect, ca urmare a demisiei, din data de 17.04.2015, pentru motive obiective, situație în care nu mai îndeplinea funcția de prefect nici la data înregistrării acțiunii formulate de reclamanta N.A., respectiv 07.07.2015, înregistrată la Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și fiscal, sub nr. 25453/3/2015 - și nici la data formulării apelului de către C.J. B..

Litigiul întemeiat pe prevederile art. 24 din Legea nr. 554/2004 a fost declanșat într-o perioadă în care nu deținea calitatea de președinte al C.J. B. și s-a judecat fără să se fi dispus introducerea în cauză și citarea acestora în nume personal, deși sancțiunea prevăzută de textul de lege indicat aplică persoanelor fizice având calitatea de conducători ai autorității publice.

S.G. a fost numit temporar în funcția de prefect al județului B. prin H.G. nr.260/22.04.2015. pe care a îndeplinit-o până la data de 29.06.2016 când, prin H.G. nr. 456 i-a încetat exercitarea acestei funcții.

Deși, potrivit Codului de procedură civilă, instanța are obligația de a soluționa orice cerere numai dacă procedura de citare a fost legal îndeplinită, având în vedere că figura ca parte în proces, ca efect al funcției deținute, respectiv președinte al C.J. B. pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în mod distinct de persoana juridică de drept public, al cărei președinte a fost, citarea sa trebuia realizată la domiciliul legal, potrivit dispozițiilor art. 155 alin.(1) pct. 6 și art. 161 alin. (1) C.pr.civ. Nerespectarea dispozițiilor legale privind citarea, cu

ocazia soluționării apelului a condus la pronunțarea unei hotărâri nelegale, care, în raport de prevederile art. 503, se impune a fi anulată.

Sub aspectul condițiilor de admisibilitate a contestației în anulare, arată că sunt îndeplinite, întrucât hotărârea a cărei desființare se solicită, este o hotărâre definitivă, iar motivul invocat vizează neregularitatea procedurii de citare, pentru ziua când s-a judecat pricina în apel.

Astfel justifică legitimare procesuală activă și interes în promovarea contestației în anulare, în considerarea dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a faptului că a deținut funcția de președinte al Comisiei Județene în perioada 17.02.2014 - 22.09.2015 fiind, astfel, vizată de sancțiunea amenzii, aplicată prin decizia instanței.

Pe de altă parte, se poate observa că - la data judecării în apel - nu mai dețineau funcția de președinte al C.J. B. și nicio altă funcție în cadrul instituției prefectului.

În aceste condiții, citarea trebuia realizată la adresa de domiciliu, în acord cu dispozițiile art. 161 alin. (1) C.pr.civ..

Având în vedere considerentele expuse, solicită admiterea contestației, în nume propriu, ca persoane fizice, care au îndeplinit funcția de președinte al C.J. B. pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, împotriva Deciziei civile nr. 14/01.02.2017 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, anularea Deciziei civile nr.14/01.02.2017 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal și fixarea unui nou termen pentru rejudecarea apelului.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 153, art. 155 alin. (1) pct. 6, art. 161 și ale art. 503 alin.(1) C.pr.civ.

La pronunțarea prezentei decizii, solicită a se avea în vedere și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în cazuri similare, reprezentate, cu titlu de exemplu, deciziile: nr. 1195/2013, nr. 1256/2016, nr. 1257/2016, nr. 1425/2016, nr. 1448/2016, nr. 2083/2016.

Anexează dovada achitării taxei judiciare de timbre, în cuantum de 100 lei, în original.

Intimata C.J. B. Pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate Asupra Terenurilor, a formulat întâmpinare, solicitând admiterea contestației formulată de B.M. și S.G., ambii în calitate de foști prefecti ai județului B, în perioada 29.01.2014 - 22.04.2015 și, respectiv 22.04.2015 - 29.06.2016, împotriva deciziei civile nr. 14/01.02.2017, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr.25453/3/2015, pentru următoarele considerente:

Așa cum se reține cu preeminență din susținerile contestatoarei B.M., prin H.G. nr.258/22.04.2015, s-a dispus încetarea exercitării funcției de prefect de către aceasta.

Evident, contestatoarea nu îndeplinea funcția de prefect la data înregistrării acțiunii formulate de reclamanta N.A., respectiv 07.07.2015, înregistrată la Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și fiscal, sub nr. 25453/3/2015.

Pe cale de consecință, la data comunicării către instituția prefectului a sentinței civile contestate, contestatorii nu aveau posibilitatea de a exercita căi de atac și apărări în cauză, deși sancțiunea aplicată a revenit acestora.

Mai mult, cercetând succesiunea hotărârilor judecătorești pronunțate de Tribunalul București în speța pendinte se reține că:

Prin sentința civilă nr. 1261 din 12.03.2013, pronunțată în dosar 20000/3/2012, instanța admite în parte acțiunea precizată formulată de reclamanta N.A. și obligă pârâții să soluționeze petiția formulată de reclamantă în termen de 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii;

Prin sentința civilă nr. 5642 din 22.09.2014, pronunțată în dosar nr. 9515/3/2014, instanța aplică primarului T.S., în calitate de președinte al Comisiei Locale de Fond Funciar a Comunei S., prefectului B.M. în calitate de președinte ale Comisiei Județene de Fond Funciar B și lui I.V. în calitate de secretar al Comisiei Locale de fond funciar a Comunei S. câte o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând de la data de 17 martie 2014 și până la executarea obligației prevăzute în dispozitivul sentinței civile nr. 1261/2013 a Tribunalului București;

Prin sentința civilă nr. 918 din 11.02.2016, pronunțată în dosar nr. 25453/3/2015, instanța stabilește suma definitivă ce se datorează statului cu titlu de amendă de către prefectul-președinte al pârâtei C.J. B. în cuantumul ce rezultă din înmulțirea procentului de 20% cu numărul de zile cuprinse între data de 17.02.2014 și data de 29.09.2015;

Prin încheierea de ședință din 07.09.2017, pronunțată în dosar nr. 25453/3/2015, instanța încheie dosarul și emite adresă către AFP B pentru a solicita punerea în executare a sumei definitive ce se datorează statului cu titlu de amendă de către persoanele care au avut calitatea de prefect în cadrul Instituției Prefectului - județul B. pentru perioada 29.01.2014-23.04.2015, respectiv 23.04.2015-29.06.2016.

Astfel, potrivit dispozițiilor sentinței civile nr. 1261 din 12.03.2013, pronunțată în dosar nr.20000/3/2012, admite în parte acțiunea precizată formulată de reclamanta N.A. în

contradictoriu cu pârâții C.L. S. PENTRU APLICAREA LEGII FONDULUI FUNCICIAR, B.A. - PRIMARUL COMUNEI S., C.J. B. - PENTRU STABILIREA DREPTULUI DE PROPRIETATE PRIVATA ASUPRA TERENURILOR și SECRETARUL COMISIEI LOCALE COMUNA S. DE APLICARE A LEGILOR FONDULUI FUNCICIAR, fiind obligați pârâții să soluționeze petiția formulată de reclamanta în data de 20,04.2012, în termen de 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri.

Au fost respinse ca neîntemeiate cererile vizând obligarea pârâților la plata penalităților de întârziere, a amenzii judiciare și a daunelor morale.

Potrivit dispozițiilor sentinței civile nr. 5642 din 22.09.2014, pronunțată în dosar nr.9515/3/2014, instanța aplică primarului T.S. în calitate de președinte ai Comisiei Locale de Fond Funciar a Comunei S. cu sediul în comuna S., Județ B., prefectului B.M. în calitate de președinte al Comisiei Județene de Fond Funciar B. și secretarului Comisiei Locale de fond funciar penalități de întârziere până la executarea titlului executoriu.

Potrivit dispozițiilor sentinței civile nr. nr. 918 din 11.02.2016, pronunțată în dosar nr.25453/3/2015, instanța a dispus admiterea acțiunii formulata de reclamanta N.A., fiind stabilită suma definitivă ce se datorează statului cu titlu de amenda de către prefectul-președinte al pârâtei C.J. B. în cuantumul ce rezultă din înmulțirea procentului de 20% cu numărul de zile cuprinse între data de 17,02.2014 și data de 29.09.2015.

Concluzionând, potrivit succesiunii hotărârilor judecătorești pronunțate de Tribunalul București, instanța a stabilit obligația, ulterior a aplicat amenda, apoi a stabilit amenda și în final a închis dosarul și a emis adresă către AFP B pentru a solicita punerea în executare a sumei definitive ce se datorează statului, în sarcina prefectului județului de la acea dată, deși nu doar acesta era obligat prin hotărârile judecătorești.

Mai mult, alături de prefectul de la acea dată se solicită punerea în aplicare a sumei definitive și pentru un prefect care nu a fost obligat prin hotărârile judecătorești anterioare.

Prin apărările efectuate în cauză, atât intimata, cât și contestatorii au insistat a arăta că Instituția Prefectului - Județul B nu a fost sesizată cu petiția care a făcut obiectul dosarului nr. 20000/3/2012.

În acest sens, prin recursul formulat împotriva sentinței nr. 5642 din 22.09.2014, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.9515/3/2014, a arătat că reclamanta a solicitat primarului și nu C.J. B. PENTRU

STABILIREA DREPTULUI DE PROPRIETATE ASUPRA TERENURILOR, INSTITUȚIEI PREFECTULUI - JUDEȚUL B SAU PREFECTULUI JUDEȚULUI B, ca în termenul legal de soluționare a cererii să îi comunice ce demersuri au fost întreprinse cu privire la reconstituirea dreptului său de proprietate în natură. A mai solicitat și comunicarea motivelor pentru care până la data de 19 aprilie 2012 Comisia Locală de fond funciar S. nu și-a îndeplinit atribuțiile

Cu alte cuvinte, nu poate fi sancționat prefectul județului B pentru neîndeplinirea unei obligații, în speță, comunicarea unui răspuns la o petiție, ce nu a fost depusă la Instituția Prefectului județul B sau la Comisia Județeană de Fond Funciar B.

Această susținere este întărită cu prisosință de însăși conținutul Sentinței civile nr. 1261 din 12.03.2013, pronunțată de Tribunalul București, în dosarul nr. 20000/3/2012, unde Tribunalul reține că: în fapt reclamanta a arătat că, la data de 20.04.2012 a adresat primarului B.A. și Comisiei Locale S. de fond funciar din județul B. o petiție prin care a solicitat ca, în termenul legal de la înregistrarea cererii, să i se comunice ce demersuri au fost întreprinse cu privire la reconstituirea dreptului de proprietate în natură, conform sentinței civile nr. 308872009 și motivele pentru care comisia locală de fond funciar nu și-a îndeplinit atribuțiile pentru care a fost constituită. Reclamanta susține că începând cu anul 2009 și până în prezent a adresat acestei autorități locale/primarului mai multe petiții pentru care nu a primit nici un răspuns, cauzându-se astfel, daune morale și materiale. Prin sentința civilă nr. 3086/29.04.2009 a Judecătoriei Buzău s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate în natura în baza căreia a solicitat punerea în posesie, însă hotărârea nu a fost executată de bună voie.

Nici succesiunea procedurilor administrative nu a fost observată.

În acest sens, deși competența punerii în posesie, întocmirea documentației și transmiterea acesteia comisiei județene, în vederea emiterii titlurilor de proprietate este atributul exclusiv al comisiilor locale, conform H.G. nr. 890/2005, au fost sancționați în final doar foștii prefecti.

Cu privire la aplicarea sancțiunii prevăzută de art. 24 din Legea nr. 554/2004, aceasta este condiționată de neexecutarea culpabilă a hotărârii judecătorești în termenul prevăzut de lege.

Se cuvine a fi menționat și faptul că potrivit prevederilor art. 2 și 4 din Ordonanța nr. 27 din 30 ianuarie 2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, conducătorii autorităților și instituțiilor publice unde a fost depusă petiția sunt direct răspunzători de buna organizare și desfășurare a activității de primire, evidențiere și rezolvare a petițiilor ce le sunt adresate, precum și de legalitatea soluțiilor și comunicarea acestora în termenul legal.

Ori, deși petiția a fost depusă la Comisia locală de fond funciar S., în final sunt sancționați doar prefectii, contestatori în speța pendinte.

În acest sens, prezumția de culpă nu are caracter absolut, conducătorul autorității având posibilitatea să facă dovada existenței unor motive temeinice pentru care obligația nu a fost executată, total sau în parte, în termenul legal.

Deși prin apărările formulate s-a insistat cu precădere asupra faptului că foștii prefecti nu au avut o atitudine culpabilă, totuși nici acest aspect nu a fost observat.

În altă ordine de idei, revenind la motivarea potrivit căreia toți ceilalți debitori nu mai sunt în culpă deoarece s-a solicitat reclamantei acordul pentru anumite amplasamente și aceasta nu a răspuns solicitării, observă că aceasta nu justifică sancționarea doar a prefectilor motivat de următoarele considerente:

Astfel, raportat la legislația incidentă se observă că potrivit prevederilor art. 52 din Legea fondului funciar nr. 18 din 19 februarie 1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile H.G. nr. 890 din 4 august 2005, C.J. B. Pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate Asupra Terenurilor, este autoritate publică cu activitate administrativ - jurisdicțională, fără personalitate juridică, capacitate de folosință și patrimoniu propriu, un for deliberativ și organ colegial, care nu dispune de prevederi bugetare și alocări de sume de bani.

Membrii comisiei județene desfășoară o activitate cu titlu gratuit, neremunerată, nu primesc foloase pecuniare sau de orice altă natură.

Conform art. 4 alin. (1) din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890 din 4 august 2005, Comisia județeană sau a municipiului București este numita prin ordin al prefectului, și are în componență: prefectul - președintele comisiei, subprefectul,

directorul direcției de contencios administrativ și controlul legalității, directorul oficiului județean de cadastru și publicitate imobiliară, directorul executiv al direcției pentru agricultură și dezvoltare rurală județeană sau a municipiului București, reprezentantul teritorial al A.D.S., directorul sucursalei teritoriale a Administrației Naționale "îmbunătățiri Funciare" - S.A., un reprezentant desemnat de consiliul județean respectiv al Municipiului București, inspectorul-sef al inspectoratului silvic teritorial sau împuternicitul acestuia, directorul direcției silvice din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva sau împuternicitul acestuia, un reprezentant al Asociației Proprietarilor de Păduri din România, un reprezentant al Asociației Administratorilor de Păduri, un reprezentant al asociațiilor proprietarilor de terenuri agricole legal constituite, un reprezentant

al unității de cercetare-dezvoltare, desemnat de către Academia de Științe Agricole și Silvicultură "Gheorghe Ionescu-Șișești", dacă este cazul.

Conform art. 8 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890 din 4 august 2005, hotărârile comisiilor județene sau a municipiului București și ale celor comunale, orășenești sau municipale se adopta cu votul majorității membrilor lor și se consemnează într-un proces-verbal semnat de toți participanții.

În caz de paritate de voturi, votul președintelui decide.

Aceeași procedură se aplică și la nivelul comisiilor locale de fond funciar.

Deși contestatorii, în calitatea acestora de foști prefecți au fost în final sancționați, este evident că au fost prejudiciați prin neexprimarea punctului acestora de vedere, fără să fie în măsură să pună concluzii detaliate în apărare, chiar și la interpelarea instanței care ar demonstrat astfel un important rol activ în aflarea adevărului, având în vedere complexitatea cauzei, multitudinea părților implicate și procedurile specifice, complicate, interdependente, ce țin de procedura administrativă ce privește reconstituirea dreptului de proprietate.

Mai mult, prin neexprimarea punctului de vedere al acestora, fiind împiedicați să-și exercite dreptul la apărare, nu au fost în măsură să explice instanței de control judiciar, care a fost succesiunea cronologică a demersurilor, a diligențelor depuse, perseverența depusă de prefecții sancționați, în a duce la îndeplinire hotărâri judecătorești ce antamează situații de fapt aproape imposibil de rezolvat în condiții firești.

În altă ordine de idei, din cercetarea hotărârilor judecătorești pronunțate rezultă că instanța face aplicarea art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554 din 2 decembrie 2004.

Ori, dacă instanța stabilește suma definitivă ce se datorează statului cu titlu de amendă de către prefectul președinte al pârâtei C.J. B. în cuantumul ce rezultă din înmulțirea procentului, de 20% cu numărul de zile cuprinse între data de 17.02.2014 și data de 29.09.2015 fără a fi evidențiat un amănunt foarte important și anume acela legat de lipsa procedurii de citare cu foștii prefecți, doamna B.M. și domnul G.S., aceștia sunt în final sancționați prin emiterea unei adrese către AFP B. pentru a solicita punerea în executare a sumei definitive ce se datorează statului cu titlu de amendă de către persoanele care au avut calitatea de prefect în cadrul Instituției Prefectului - județul B. pentru perioada 29.01.2014-23.04.2015, respectiv 23.04.2015-29.06.2016, potrivit încheierii din 07.09.2017, deși aceștia nu au fost legal citați pentru a se apăra, cu încălcarea unui

drept fundamental, prevăzut și garantat atât de Constituția României, cât și de toate normele procedurale și procesuale.

Mai mult, această nelegală citare a fost perpetuată în condițiile în care contestatorii trebuiau citați la adresa de domiciliu.

Așa cum precizează și contestatorii, aceștia figurau ca parte în proces, ca efect al funcției deținute, respectiv președinte al C.J. B. pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în mod distinct de persoana juridică de drept public, al cărei președinte au fost, iar citarea acestora trebuia realizată la domiciliul legal.

În lumina celor arătate pe larg de contestatori, respectiv doamna B.M. și domnul S.G., foști prefecți în perioada 29.01.2014 - 22.04.2015 și 22.04.2015 - 29.06.2016, solicită admitere a contestației formulate împotriva deciziei civile nr. 14/01.02.2017, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 25453/3/2015.

În drept, au fost invocate prevederile Codului de procedură civilă.

Intimata-reclamantă N.A. a formulat note scrise, solicitând a fi respinsă ca nefondată, contestația formulată de contestatorii B.M. și S.G. cu obligarea contestatorilor la plata cheltuielilor de judecată.

Pretenția cu privire la cheltuielile de judecată nu se justifică, întrucât conflictul care a declanșat litigiul a fost determinat de vina autorităților parate (C.J. B. și Comisia Locală S. de fond funciar).

Cererea introductivă este formulată de persoane fără calitate procesuală, conform deciziei civile nr. 14/01.02.2017, pronunțată în dosarul nr. 25453/3/2015.

La acea dată, pârâții au fost citați corect în fața instanței de apel, după cum reiese din considerentele deciziei contestate, pentru că apelul a fost formulat de apelanta-pârâtă C.J. B. de fond funciar, cu adresa nr. 15814/19.07.2016. Mai mult, Curtea a rectificat citativul și a eliminat intimații-pârâți fără calitate în calea de atac, conform considerentelor (la pagina 1).

Autoritățile parate au arătat nepăsare, fata de toate demersurile sale începând cu 2012, de aceea, instanța a apreciat ca autoritățile sunt vinovate de neexecutarea hotărârii.

Contestatorii-parați au formulat mai multe cereri de contestație în anulare și de revizuire, după ce instanța de executare a pronunțat încheierea din 07.09.2017 și a emis o adresă către AFP B, cu care a solicitat punerea în executare a sumei definitive ce se datorează statului cu titlul de amenda.

Deliberând asupra excepției lipsei calității procesuale active a contestatorilor, prin prisma deciziei civile atacate, a susținerilor părților, precum și a dispozițiilor legale aplicabile, Curtea constată următoarele:

Se reține că prin sentința civilă nr. 918/11.07.2016 Tribunalul București - SCAF a admis în parte cererea formulată de reclamanta N.A. în contradictoriu cu pârâta C.J. B. prin Președinte – Prefectul Județului B și a stabilit suma definitivă ce se datorează statutului cu titlu de amendă de către prefectul-președinte al pârâtei C.J. B. în cuantumul ce rezultă din înmulțirea procentului de 20% cu numărul de zile cuprinse între data de 17.02.2014 și data de 29.09.2015, fiind respinsă în rest acțiunea formulată în contradictoriu cu Comisia Locală S. pentru Aplicarea Legii Fondului Funciar, T.S., B.A., Secretarul Comisiei Locale S. pentru Aplicarea Legii Fondului Funciar și A.D.S., ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe pârâta C.J. B. pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor a formulat apel prin care a solicitat schimbarea hotărârii atacate în sensul respingerii în tot a acțiunii formulate de reclamanta N.A. și în subsidiar anularea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin decizia civilă nr. 29/02.04.2018 pronunțată de Curtea de Apel București, SCAF în dosarul nr. 34541/3/2017 a fost respinsă excepția tardivității.

A fost admisă excepția lipsei de interes și au fost respinse apelurile formulate de apelanții COMISIA LOCALĂ DE FOND FUNCICIAR S. și I.V. R. - Secretarul Comunei S. și al Comisiei Locale de Fond Funciar, împotriva sentinței civile nr.7681 din 14.12.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.34541/3/2017, în contradictoriu cu intimații N.A., T. S. - PREȘEDINTE PRIMAR, B.A. și ADS B., ca lipsite de interes.

A fost respins ca nefondat apelul formulat de apelanta COMISIA JUDEȚEANĂ PENTRU STABILIREA DREPTURILOR DE PROPRIETATE ASUPRA TERENURILOR B, împotriva sentinței civile nr. 7681 din 14.12.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 34541/3/2017, în contradictoriu cu intimații cu intimații N.A., T.S. - PREȘEDINTE PRIMAR, B.A. și ADS BUCUREȘTI.

De asemenea a fost admis apelul apelanților - contestatori B.M. și S.G. împotriva sentinței civile nr. 7681 din 14.12.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.34541/3/2017, în contradictoriu cu intimații N.A., T.S.-

PREȘEDINTE PRIMAR, B.A. și ADS B., fiind anulată sentința civilă nr. 7681/14.12.2017 și reține cauza spre evocarea fondului contestației în anulare, cu acordarea unui termen la data de 03.05.2018 cu citarea părților în vederea evocării contestației în anulare.

În considerentele acestei decizii s-au reținut în esență următoarele:

„Sentința atacată a fost comunicată apelanților B.M., S.G. și Comisiei Județene B. pentru stabilirea dreptului de proprietate în data de 10.01.2018, iar apelanților Comisia Locală de fond funciar S. și I.V. R. la data de 11.01.2018.

Apelurile au fost introduse în data de 15.01.2018 (B.M., S.G. și Comisiei Județene B.) și 16.01.2018 (Comisia Locală de fond funciar S. și I.V. R.), fiind deci respectat, în toate cazurile, termenul legal de 5 zile de la comunicarea sentinței, prevăzut de art. 25, alin. (3) din Legea nr.554/2004.

Ca atare, excepția va fi respinsă.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes a apelurilor introduse de Comisia Locală de fond funciar S. și I.V. R.

După cum se observa din sentința apelată, în fața Tribunalului București - Secția a II-a Comisia Locală de Fond Funciar S. și I.V. R. au avut calitatea de intimăți, fără ca împotriva acestora să se fi dispus vreă măsură (dimpotrivă, toate contestațiile introduse împotriva lor fiind respinse).

Ca atare, acești apelanți nu justifică nici un interes propriu în promovarea prezentului apel, motiv pentru care excepția lipsei de interes va fi admisă.

În ceea ce privește apelul introdus de C.J. B. pentru Stabilirea Drepturilor de Proprietate Asupra Terenurilor

Contestația în anulare introdusă de C.J. B. pentru Stabilirea Drepturilor de Proprietate Asupra Terenurilor a fost respinsă de instanța de fond ca tardivă.

Ca atare, în cadrul prezentului apel, se impune a verifica dacă soluția instanței de fond a fost corectă din această perspectivă, a respingerii contestației în anulare ca tardivă.

Analizând această soluție, instanța reține că, într-adevăr, sentința civilă nr. 918/11.02.2016 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a a fost comunicată către C.J. B. pentru Stabilirea Drepturilor de Proprietate Asupra Terenurilor în data de 14.07.2016 (dosar nr. 25453/3/2015, vol. I, fila 180), iar contestația în anulare a fost introdusă în data de 13.09.2017, cu depășirea termenului legal de 15 zile de la comunicarea sentinței [art. 506, alin. (1) C.pr.civ.].

Ca atare, contestația în anulare a fost respinsă ca tardivă în mod corect, motiv pentru care apelul va fi respins ca neîntemeiat.

În ceea ce privește apelul introdus de B.M. și S.G.:

Prin sentința civilă nr. 5642/22.09.2014 pronunțată de Tribunalul Bucuresti - Sectia a II-a, s-a dispus, în temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, aplicarea unei amenzi în favoarea statului, în sarcina conducătorului Comisiei Județene B. pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, adică prefectului județului B., identificat expres în considerentele și dispozitivul hotărârii în persoana doamnei B.M. (a se vedea dosar nr. 25453/3/2015, vol. I, fila 22).

Ulterior, prin cererea de chemare în judecată ce a format obiectul dosarului nr.25453/3/2015, reclamanta-creditoare N.A. a solicitat, în temeiul art. 24, alin. (4) din Legea nr.554/2004, stabilirea definitivă a amenzii datorate de conducătorul instituției debitoare, făcând trimitere expresă la titlul reprezentat de sentința civilă nr. 5642/22.09.2014 pronunțată de Tribunalul Bucuresti - Secția a II-a.

Ca atare, cererea reclamantei viza în mod evident persoanele fizice concrete care au îndeplinit funcția de conducător al Comisiei Județene B. pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, adică în primul rând pe doamna B.M. (menționată expres în sentința civilă nr.5642/22.09.2014) și pe orice altă persoană fizică ce a îndeplinit funcția de prefect al județului B. în perioada de referință.

Soluționând aceasta cerere de chemare în judecată, Tribunalul Bucuresti - Secția a II-a a dispus prin sentința civilă nr. 918/11.02.2016 stabilirea sumei definitive datorate statului, utilizând pentru desemnarea debitorului denumirea generică a funcției de „prefect-președinte al paratei Comisiei județene B.”, fără nominalizarea persoanelor fizice concrete ce au ocupat această funcție în perioada de referință.

Însă, cu ocazia punerii în executare a acestei sentințe, aceeași instanță a întreprins demersuri pentru identificarea persoanelor fizice ce au avut calitatea de prefect al județului B., deci calitatea de conducător al autorității publice în sensul art. 24, alin. (3) și (4) din Legea nr.554/2004, (încheierea din 05.07.2017) și, ulterior identificării acestora în persoana numiților B.M. și S.G., a dispus darea acestora în debit prin emiterea de adrese către organul fiscal (încheierea din 07.09.2017), aceste demersuri ale instanței de executare dovedind faptul că la pronunțarea sentinței civile nr. 918/11.02.2016, judecătorul a vizat însăși persoanele fizice ce

îndeplineau calitatea de conducători ai autorității publice, chiar dacă în dispozitivul sentinței nu au fost indicate numele lor concrete.

Fiind deci vizați atât de sentința de aplicare a amenzii (sentința civilă nr. 5642/22.09.2014 referitoare la B.M.), atât de cererea de chemare în judecată introdusă de reclamanta N.A., cât și sentința de stabilire definitivă a amenzii (sentința civilă nr. 918/11.02.2016, astfel cum rezultă din modalitatea de punere a ei în executare), rezultă imediat că numiții B.M. și S.G. aveau calitatea necesară pentru a introduce contestație în anulare împotriva sentinței civile nr. 918/11.02.2016.

Pe cale de consecință, se constata ca instanța de fond a respins în mod eronat contestația în anulare ca inadmisibilă (cu motivarea ca cei doi contestatori ar reprezenta persoane străine de proces). În consecință, în temeiul art. 508, art. 480, alin. (2) și (3) C.pr.civ., instanța a admis apelul introdus de B.M. și S.G., a fost anulată sentința civilă nr. 7681/14.12.2017 (de soluționare a contestației în anulare formulată împotriva sentinței civile nr.918/11.02.2016) și a fost reținută cauza spre evocarea fondului contestației în anulare, urmând a acorda termen în acest sens.”

În continuare, în același dosar, prin decizia civilă nr. 41/03.05.2018 pronunțată de aceeași instanță, au fost respinse contestațiile în anulare formulate de contestatorii B.M. și S.G., împotriva sentinței civile nr. 918/11.02.2016 pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a, în dosarul nr. 25453/3/2015, ca inadmisibile.

În considerentele acestei decizii, Curtea a reținut în esență următoarele:

„Potrivit art. 503, alin. (1) C.pr.civ., invocat de contestatori, "Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata".

Cu toate acestea, potrivit art. 504, alin. (1) C.pr.civ., "Contestația în anulare este inadmisibilă dacă motivul prevăzut la art. 503 alin. (1) putea fi invocat pe calea apelului sau a recursului".

Ca atare, se pune problema de a stabili dacă contestatorii puteau să introducă apel împotriva sentinței civile nr. 918/11.02.2016 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a, în dosarul nr. 25453/3/2015, apel în cadrul căruia să invoce aceleași motive ca cele invocate în cadrul prezentei contestații în anulare.

Contestatorii au apreciat ca nu au deschisă calea de atac a apelului, dat fiind că nu au fost citați de Tribunalul București - Secția a II-a pe parcursul judecării dosarului nr. 25453/3/2015 și nici nu li s-a comunicat hotărârea instanței, adică sentința civilă nr. 918/11.02.2016.

Ținând însă seama de cele reținute deja de prezenta curte, prin decizia civilă nr.29/02.04.2018 (cu ocazia analizării apelului împotriva sentinței civile nr. 7681 din 14.12.2017, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 34541/3/2017), în sensul ca deși nu au fost citați, totuși sentința civilă nr.918/11.02.2016, astfel cum a fost interpretata de instanța cu ocazia punerii ei în executare, îi viza în mod evident și pe contestatori, va rezulta ca aceștia au deschisă calea de atac a apelului împotriva acelei sentințe.

Împrejurarea ca sentința civilă nr. 918/11.02.2016 nu le-a fost comunicata (deoarece nu au fost menționați niciodată în citativ) nu le blochează acestora calea de atac a apelului, ci creează doar aparența ca în privința lor nu a început încă să curgă termenul de apel (această chestiune urmând însă a fi lămurită și dezlegată de instanța ce va judeca apelul, în cazul în care B.M. și S.G. îl vor declara).

De asemenea, nici împrejurarea ca alte părți au declarat deja apel împotriva acelei sentințe nu le blochează contestatorilor posibilitatea de a introduce aceeași cale de atac, hotărârea pronunțată în apelul altor părți nefiindu-le opozabila.

Ca atare, Curtea a apreciat ca cei doi contestatori aveau deschisă calea de atac a apelului, în cadrul căreia puteau critica sub orice aspect sentința civilă nr. 918/11.02.2016 (inclusiv sub aspectul necitării lor de către instanța de fond), motiv pentru care prezenta contestație în anulare apare ca inadmisibilă, fiind respinsă ca atare, fără a mai fi cercetată în privința temeiniciei.”

Prin prezenta contestație în anulare, contestatorii au solicitat anularea deciziei civile nr.14/01.02.2017, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 25453/3/2015 pentru motivul prevăzut de art. 503 alin. (1) C.pr.civ., conform căruia “(1) Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata”, iar pe cale de consecință, rejudecarea apelului formulat de apelanta pârâtă Comisia Județeană B. pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin prefectul județului B. în funcție la acea dată.

Prin această din urmă decizie, Curtea a respins apelul formulat ca tardiv formulat, reținând pe de o parte, în practica deciziei că au calitatea de părți în acest apel Comisia Județeană B. pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin prefectul județului B. în funcție la acea dată, în calitate de apelantă-pârâtă, în nume propriu, precum și intimata-reclamantă N.A.,

fiind rectificat citativul în sensul menționat și înlăturate celelalte părți din cadrul procesual al apelului.

În considerentele acestei decizii, s-au reținut următoarele:

„Sentința civilă a fost comunicată apelantei la data de 14.07.2016 astfel cum rezultă din dovada de comunicare existentă la fila 180 de la dosarul de fond.

Potrivit art. 24 alin. (4) Legea nr. 554/2004 dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce se va datora statului.

Potrivit art. 25 alin. (3) Legea nr. 554/2004 hotărârea pronunțată în condițiile art. 24 alin.(4) este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la comunicare. Dacă hotărârea a fost pronunțată de curtea de apel ea va fi supusă recursului, în același termen.

Făcând aplicarea în cauză a dispozițiilor mai sus expuse, Curtea reține că apelanta a formulat calea de atac cu depășirea termenului legal de 5 zile (ultima zi a termenului era 20.07.2016), respectiv la data de 21.07.2016.

Pentru a reține această dată a declarării, Curtea a avut în vedere că cererea de apel a fost înaintată instanței prin fax la data de 20.07.2016, ora 16.37, în afara programului normal de lucru al instituției, iar în aceste condiții data formulării este data înregistrării cererii la instanța, potrivit dreptului comun, respectiv 21.07.2016, iar nu data trimiterii prin fax.

Dispozițiile art. 183 C.pr.civ. privind regimul juridic aplicabil actelor de procedură transmise prin poștă sau prin serviciile de curierat rapid, nu fac referire și la trimiterile actelor de procedură prin fax. Așa fiind, întrucât, ca orice normă specială, dispozițiile art. 183 C.pr.civ. nu pot fi aplicate prin analogie, actul de procedură transmis prin acest mijloc de comunicare va fi considerat ca săvârșit în termen doar dacă data la care a fost înregistrat la instanță, iar nu data trimiterii prin fax, se situează înainte de împlinirea termenului. Prin urmare, în acest caz, pentru a fi considerat efectuat în termen, este necesar ca actul de procedură să fie trimis prin fax până la ora închiderii registraturii instanței. Față de cele mai sus expuse, Curte reținând că apelul a fost declarat cu depășirea termenului de 5 zile, în baza art. 25 alin. (3) C.pr.civ. a admis excepția tardivității invocată de intimata-reclamantă și a respins apelul, ca tardiv formulat.”

În drept, Curtea constată că potrivit dispozițiilor art. 36 C.pr.civ. „Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este

dedus judecării. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond.”

Potrivit situației rezultată din actele dosarului și hotărârile judecătorești pronunțate atât în prezenta cauză, cât și în dosarul nr. 34541/3/2017 al Tribunalului București, SCAF menționat anterior, respectiv în dosarul de fond nr. 25453/3/2015 al Tribunalului București, SCAF, Curtea constată că în prezenta cauză contestatorii nu justifică calitatea procesuală activă în formularea unei contestații în anulare împotriva deciziei civile nr. 14/01.02.2017 pronunțată în dosarul nr.25453/3/2015 de Curtea de Apel București, SCAF având în vedere că nu există identitate între persoana contestatorilor și persoanele care au constituit cadrul procesual activ și pasiv în cadrul apelului formulat de pârâta Comisia Județeană B. pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin prefectul județului B în funcție la acea dată, în nume propriu, luând în considerare că aceștia nu au figurat nici ca intimați-pârâți în cadrul apelului soluționat prin decizia contestată în prezenta cauză.

Pe de altă parte Curtea apreciază că legitimarea procesuală activă în formularea unei contestații în anulare nu poate fi determinată de împrejurarea în dosarul de fond s-a constatat în mod definitiv că într-adevăr contestatorii aveau calitate de pârâți și totodată posibilitatea de a exercita calea de atac a apelului împotriva sentinței civile nr. 918/11.02.2016 (inclusiv sub aspectul necitării lor de către instanța de fond), luând în considerare că s-a reținut, cu putere de lucru judecat, prin Decizia civilă nr. 41/03.05.2018 pronunțată de aceeași instanță(prin care au fost respinse contestațiile în anulare formulate de contestatorii B.M. și S.G., împotriva sentinței civile nr. 918/11.02.2016 pronunțată de Tribunalul București-secția a II-a, în dosarul nr.25453/3/2015, ca inadmisibile), s-a constatat că „...nici împrejurarea ca alte părți au declarat deja apel împotriva acelei sentințe nu le blochează contestatorilor posibilitatea de a introduce aceeași cale de atac, hotărârea pronunțată în apelul altor părți nefiindu-le opozabilă.”

Astfel se reține că inopozabilitatea deciziei a cărei anulare se solicită derivă și absența legitimării procesuale active a contestatorilor împotriva unei decizii prin care a fost soluționată o cale de atac – apelul - exercitată de alte părți din dosarul de fond, în contextul faptic menționat, în condițiile în care calitatea procesuală activă în formularea unei contestații în anulare este condiționată în primul rând de calitatea de parte a contestatorilor în dosarul de apel(verificarea motivului de contestație în anulare pentru lipsa procedurii de citare sau nelegalitatea îndeplinirii acesteia implicând și constatarea calității de parte în cadrul apelului și de includere în citativul

dosarului), condiție inexistentă din perspectiva considerentelor deciziei civile nr. 41/03.5.2018 a Curții de Apel București, SCAF, contestatorii păstrând însă posibilitatea în condițiile evocate prin aceeași decizie, de a exercita în nume propriu, apelul împotriva sentinței de fond, respectiv de a exercita o contestație în anulare împotriva deciziei care va soluționa apelul declarat astfel în alt cadru procesual, posibilitate recunoscută în mod definitiv prin deciziile civile evocate.

În raport de toate aceste considerente, se reține că neavând calitatea de parte în apel, contestatorii nu pot justifica în susținerea contestației în anulare întemeiată pe acest motiv invocat prin cerere calitatea procesuală activă, luând în considerare și faptul că apelul nu putea fi formulat și însușit decât de președintele Comisiei Județene de la acea dată, respectiv un alt prefect decât contestatorii din prezenta cauză, iar „obligația citării acestora ca părți în dosar” nu determină existența calității procesuale active în această fază procesuală, calitatea de contestator implicând și calitatea efectivă, rezultată din actele dosarului, de parte în apel, condiție inexistentă în prezenta cauză, aspect care rezultă din actele dosarului de apel, neputându-se reține implicit calitatea acestora de părți în calea de atac în condițiile date, iar stabilirea pe cale definitivă a calității de părți în dosarul de primă instanță îi îndreptățește pe contestatori exclusiv la reluarea procesului din acea fază procesuală, prin formularea căii de atac a apelului împotriva sentinței, în condițiile legii, precum și reluarea eventual a judecății pe fond a cauzei, considerente față de care va fi admisă excepția lipsei calității procesuale active a contestatorilor și va fi respinsă contestația în anulare ca fiind formulată de persoane lipsite de calitate procesuală activă, aspect care determină imposibilitatea de analizare pe fond a motivului de contestație invocat de contestatori.

24. Contencios administrativ și fiscal. Cerere de ordonanță președințială pentru sistarea procedurii privind concesionarea prin negociere directă sau prin organizarea licitației, arendarea sau orice altă formă de transmitere a folosinței a unui teren. Aparența dreptului.

- Codul de procedură civilă, art. 996-997

Curtea reține că aparența dreptului nu este în favoarea reclamantei, așa cum în mod corect s-a reținut prin sentință.

(Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal,
decizia civilă nr. 72 din data de 10 iulie 2018)

Prin sentința civilă nr. 783//04.06.2018 Tribunalul Ialomița a respins excepțiile invocate de A.D.S. privind lipsa calității de reprezentant, lipsa de obiect și lipsa de interes. A respins cererea formulată de reclamanta S.C.A.H. S.R.L. F. - ÎN INSOLVENȚĂ reprezentată de administrator judiciar CII D.S.G. în contradictoriu cu pârâta A.D.S..

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că reclamanta a solicitat ca pe calea procedurii ordonanței președințiale să se dispună obligarea pârâtei să sisteze orice procedură privind concesionarea prin negociere directă sau prin organizarea licitației; arendarea sau orice altă formă de transmitere a folosinței terenului în suprafață 898, 6 ha, teren ce face obiectul contractului nr. (..), până la soluționarea definitivă a dosarului nr. 674/98/2018, aflat pe rolul Tribunalului Ialomița având ca obiect anularea procesului-verbal de predare-preluare nr. (..).

În motivarea cererii sale reclamanta arată că la data de 07.05. 2008, prin adresa nr. 776 a solicitat ADS concesionarea prin metoda atribuirii directe a suprafeței de 898, 6 ha teren, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 249/2003 pentru completarea Legii nr. 268/2001. Întrucât pârâta nu a dat curs solicitărilor noastre, deși îndeplinea condițiile legale, la data de 14.05.2008, a formulat cerere de chemare în judecată prin care a solicitat obligarea ADS la încheierea cu A.H. a unui contract de concesiune pentru suprafața de 898,6 ha. Tribunalul Călărași, soluționând această cauză, a pronunțat sentința civilă nr. 1290/20.09.2013 prin care a admis cererea sa de chemare în judecată și a obligat pe pârâta ADS să încheie contract de concesiune directă pentru suprafața de 898,6 ha teren, hotărârea instanței de fond fiind executorie.

Învederează că A.D.S., în baza sentinței civile nr.1290/2013 pronunțată de Tribunalul Călărași a încheiat contractul de concesiune nr. (..). ADS a declarat apel împotriva acestei sentințe civile la Curtea de Apel București, care a înregistrat cauza sub nr. 8352/2/2016. Prin decizia nr. 905 din 15 mai 2017 Curte de Apel București admis cererile de apel formulate de A.D.S. și A.B. SRL, a schimbat în tot sentința pronunțată în fond, în sensul respingerii cererii de chemare în judecată. Această hotărâre a rămas definitivă prin decizia civilă nr. 5/16.01.2018 pronunțată de Î.C.C.J.

Arată că deși sentința civile nr. 1290/2013 pronunțată de Tribunalul Călărași care a stat la baza încheierii Contractului de concesiune nr. (..) a fost casată, părțile contractante nu au

procedat la încheierea unui înscris de încetarea a Contractului nr. (..), aspect ce dovedește că efectele contractului nr. (..) nu au încetat. Cu toate acestea, ADS - reprezentanta teritorială C., în lipsa sa, a procedat la încheierea unui proces - verbal de preluare-predare a terenului ce face obiectul contractului nr. (..), proces-verbal înregistrat sub nr. (..).

Prin cererea de chemare în judecata înregistrată sub nr. 674/98/2018 la Tribunalului Ialomița, a solicitat anularea acestui act administrativ, adică a procesului - verbal nr.(..) iar pe cale separată a solicitat instanței de judecată, tot Tribunalului Ialomița, să sisteze efectele procesului - verbal nr. (..) de predare preluare a terenului în suprafață de 898, 6 ha teren, constituindu-se astfel un dosar separat, dosar ce nu a primit număr până la data formulării prezentei cereri de chemare în judecată.

Referitor la cererea de ordonanță președințială arată că în opina sa sub aceasta este admisibilă fiind întrunite cerințele prevăzute de lege. În acest sens arată că sistarea procedurilor privind concesionarea prin negociere directă sau prin organizarea licitației; arendarea sau orice altă formă de transmitere a folosinței terenului în suprafață 898, 6 ha s-a solicitat pe o perioadă limitată, respectiv până la soluționarea dosarelor nr. 674/98/2018 aflat pe rolul Tribunalul Ialomița și a dosarului nr. 1350/116/2016 aflat în faza de recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție. Mai mult, prin sistarea acestor proceduri pe o perioadă limitată face posibilă restabilirea situației de fapt.

Referitor la condiția neprejudicării fondului apreciază că aceasta este îndeplinită. În acest sens arată că într-adevăr pe calea ordonanței președințiale nu se analizează valabilitatea procesului - verbal nr. (..) de predare - preluare a terenului în suprafață de 898,6 ha, valabilitatea Contractului de concesiune nr. (..) sau posesia acestui teren.

Învederează că terenul în suprafață de 898,6 ha se află în posesia sa și este supus în continuarea controlului judecătoresc, astfel:

- pentru suprafața de teren mai sus menționată s-a solicitat încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă pentru animale și capacități zootehnice, cerere ce a făcut obiectul dosarului nr. 8352/2/2016 ce a fost finalizat, așa cum s-a arătat anterior:

- pentru aceeași suprafață de teren s-a solicitată încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă pentru alte active respectiv cantine, dormitoare atelier mecanic, platforme betonate, spații de depozitare;

- această cerere face obiectul dosarului nr. 1350/116/2016, dosar ce se află în continuare pe rolul instanțelor judecătorești, dosar ce se află în calea de atac a recursului la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Precizează că procesul-verbal nr. (..) prin care ADS a preluat terenul în suprafață de 898,6 ha este nelegal, astfel:

- Actul administrativ, procesul-verbal de predare preluare a terenului este nul pentru lipsa semnăturii concesionarului, respectiv de A.H. SRL - în insolventă.

- A.D.S.- Reprezentanta Teritorială C. a comunicat prin adresa nr. CL/109/08.03.2018 că „la data 13.03.2018, ora 11.00, Comisia se va prezenta în fata Primăriei Orașului F.pentru întocmirea procesului - verbal de predare-preluare a terenului.”

- Reprezentantul legal al societății, respectiv, administratorul R.D. nu se putea prezenta la data și ora stabilită de Comisie, întrucât acesta trebuia să fie prezent la Tribunalul Teleorman în dosarul nr. 1764/98/2013, motiv pentru care la data de 12.03. 2018 a comunicat „Comisiei” o adresă în acest sens la care s-a anexat și citația comunicată de Tribunalul Teleorman administratorului special. Comisia a ignorat această comunicare și a procedat la încheierea procesului - verbal de predare preluare în lipsa concesionarului.

- Procesul - verbal de predare preluare a fost întocmit de o persoană fără calitate.

Actul administrativ a cărui anulare o solicită a fost emis de A.D.S. Reprezentanta Teritorială Călărași, unitate administrativă fără personalitate juridică. Referitor la acest aspect arată că, așa cum rezultă din Regulamentul de Organizare și Funcționare al A.D.S., mai precis art. 31 al acestui act normativ, Reprezentantele Teritoriale ADS au expres prevăzute atribuțiile, fără a se arăta că pot încheia procese verbale de predare preluare a terenurilor de la concesionari. Reprezentantele Teritoriale ale ADS pot încheia doar procese verbale de predare-preluare între ADS și Comisiile Locale Comunale, orașenești sau municipale.

Așadar, în opinia sa, actul administrativ urmează a fi anulat pentru faptul că a fost încheiat de o persoană fără calitate.

În atare situație este cert că situația juridică a terenului în raport cu subscrișa nu este soluționată definitiv.

Referitor al condiția urgenței arată că se află în posesia terenului întrucât Contractul de concesiune prin atribuire directă nr. (..) nu a încetat. Contractul produce efecte juridice și după

pronunțarea deciziei civile nr. 905/15.05.2017, rămasă definitivă prin decizia civilă nr.5/16.01.2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 8352/2/2016.

Precizează că acest contract reprezintă legea părților, iar încetarea contractului intervine numai în situații expres prevăzute de lege. Contractul încetează ca urmare a denunțării unilaterale, a rezilierii dispusă de instanța de judecată prin hotărâre judecătorească definitivă sau revocare prin acordul părților.

Așadar, contractul de concesiune prin atribuire directă nr. (..) încheiat între A.D.S. în calitate de concedent și A.H. SRL în calitate de concesionar, nu a încetat, întrucât nu a intervenit , până în prezent, niciuna din modalitățile de încetare a contractului, mai sus menționate.

Raportat la modul de încetarea a contractelor, menționează, cu referire la Contractul de concesiune nr. (..), că acesta nu a fost reziliat și nici nu a fost revocat prin voința părților, deci produce, în continuare, efecte juridice.

În cuprinsul hotărârii judecătorești pronunțată în dosarul nr. 8352/2/2016 nu se fac referiri cu privire la contractul de concesiune nr. (..) încheiat între părți, în sensul rezilierii acestuia, ci se fac mențiuni cu privire la dreptul reclamantei de a primi în concesiune suprafața de teren solicitată prin cererea de chemare în judecată pentru animale și capacități zootehnice.

Mai mult, așa cum rezultă din adresa nr. 64585/17.04.2018 emisă de ADS și ordinul de plată atașat, a achitat la zi obligațiile ce-i revin pentru suprafața de 889,35 ha, respectiv a achitat redevența în cuantum de 73.133,20 lei.

Apreciază că există aparența de drept în favoarea societății reclamant iar urgența decurge din faptul că:

- proprietara culturilor însămânțate pe terenul preluat prin actul administrativ a cărei revocare o solicităm este A.H. SRL.

- în prezent suntem în mijlocul anului agricol, fiind astfel de notorietate faptul că terenul ce face obiectul Contractului (..), pe care pârâta solicită a fi predat, a fost însămânțat în toamna anului 2016 cu culturi și culturi perene, astfel: grâu - 200,31 ha ; orz - 302,17 ha; lucerna - 36,35 ha pășuni - 26,77 ha. Lucerna și pășunile au durată de viață de 5-8 ani și nu poate fi desființate.

Mai mult, societatea are deja achiziționate semințe pentru 22,5 ha porumb boabe și semințe de floarea soarelui pentru 315,1 ha , pe care sunt efectuate ogoare încă din toamnă.

Precizează, de asemenea că are redevența achitată pe întreg anul precedent pentru suprafața de teren ce face obiectul contractului (..) și a realizat în totalitate programele de investiții anuale prevăzute în contractul (..).

Pentru suprafața de teren ce face obiectul acestui contract, s-au accesat fonduri europene pentru agricultură ecologică. S-a semnat un angajament pentru deținerea terenului pe o perioadă de cinci ani. Sprijinul acordat prin Măsura 11- Agricultură ecologică are două direcții: conversia la metodele de agricultură ecologică și menținerea practicilor de agricultură ecologică. Perioada de angajare pentru conversie la metodele de agricultură ecologică este de maximum 2 ani pentru culturile anuale sau maxim 3 ani pentru culturi perene. În ceea ce privește condițiile de eligibilitate, arată că se prevede printre altele, și obligația beneficiarului să semneze la depunerea cererii unice de plată un angajament multianual, pentru o perioadă de 5 ani, pentru Măsurile 10 și 11 și/sau un angajament anual pentru Măsura 13.

Arată că la momentul accesării fondurilor europene pentru agricultură ecologică, a semnat un angajament pentru o perioadă de 5 ani, și ca urmare este obligată să păstreze terenul ce face obiectul contractului (..). Cel puțin până la soluționarea definitivă a situației juridice a acestui teren. Pentru culturi Eco, (plante nutreț) este utilizată o suprafață totală de 19,16 ha, bloc fizic 391, 285. Conversie AN2 este utilizată o suprafață totală de 101,44 ha, orz - 57,22 ha; ogor - 44,22 ha, bloc fizic 643, 993.

Referitor la condiția privind paguba iminentă arată că aceasta rezultă din faptul că prin pierderea suprafeței de teren ce face obiectul contractului (..), societatea reclamantă pierde subvențiile ce urmează a fi primite pentru această suprafață de teren de la APIA, pierderea recoltei pentru care a efectuat importante investiții începând cu toamna anului 2017, pierderea subvențiilor și investițiilor făcute pentru culturile bio având în vedere că, pentru perioada de angajare pentru conversie la metodele de agricultură ecologică este de maximum 2 ani pentru culturile anuale sau maxim 3 ani pentru culturi perene.

Mai arată că este o societate agricolă ce plătește, chiar și în condiții neprielnice de desfășurare activității agricole salarii de circa 400.000 Ron.

În afară de achitarea cheltuielilor cu salarii, în sarcina sa există o serie de alte obligații de plată, cum ar fi plata investițiilor obligatorii anuale, alte obligații derivate din desfășurarea activității agricole - efectuarea lucrărilor agricole, achiziționarea de material însămânțare - toate acestea reprezentând cheltuieli substanțiale care nu ar mai putea fi onorate în contextul în care se

pierde suprafața de teren de 898,6 ha teren. Prin pierderea subvențiilor i s-ar crea o pagubă în cuantum de 2.004.776 lei ce nu ar mai putea fi recuperată.

În drept, invocă incidența dispozițiilor art. 998 și următoarele C.pr.civ.

În dovedire depune înscrisuri.

A.D.S. a formulat întâmpinare prin care a invocat mai multe excepții:

- excepția lipsei calității de reprezentant legal a persoanei care a formulat și semnat acțiunea - administratorul special R.D..

Referitor la această excepție arată că acțiunea a fost formulată de societatea A.H., aflată în insolvență, prin administrator special R.D., acesta fiind și semnatarul acesteia. Potrivit prevederilor art. 56 din Legea nr. 85/2014, administratorul special nu poate reprezenta persoana juridică în insolvență, în ceea ce privește acțiunile în justiție, singurele acțiuni în care acesta este reprezentantul debitorului în insolvență fiind enumerate restrictiv de normele legale

În schimb, conform art. 58 din aceeași lege, administratorul judiciar apare ca fiind reprezentantul legal judiciar al debitorului în insolvență, în cereri introduse în afara procedurii ce se desfășoară în fața judecătorului sindic. Chiar dacă legea specială indică în respectivul text anumite tipuri de acțiuni, acesta este un indiciu esențial în sensul că, cât privește reprezentarea în fața instanțelor, în afara procedurii insolvenței, cel îndrituit este administratorul judiciar. Prin urmare, fiind reprezentantul legal al SC A.H. SRL, conform actelor anexate acțiunii, doar administratorul judiciar CII G.D. – S. poate formula și depune pe rolul instanței judecătorești, prezenta cerere de chemare în judecată.

- excepția lipsei de obiect al ordonanței președințiale motivat de faptul că nu are în derulare, la momentul prezentului litigiu sau la cel al depunerii ordonanței președințiale, nici o procedură de concesiune, prin negociere directă sau licitație publică, respectiv nici o procedură de arendare sau de transmitere prin orice formă a folosinței terenului în suprafață de 898,6 ha, ce a făcut obiectul contractului de concesiune nr. (...).De altfel, nici reclamanta nu probează contrariul celor menționate anterior. Aceasta nu dovedește prin cererea de ordonanță sau prin înscrisurile anexate, că ar derula în prezent vreun demers, în vederea atribuirii terenului către alte persoane fizice sau juridice.

- excepția lipsei de interes, ca și o consecință firească a celor menționate anterior, întrucât, potrivit art. 32, alin. (1), lit. d) C.pr.civ., orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia justifică un interes, dispoziție ce se aplică, în mod corespunzător, și în cazul

apărărilor. Așadar, una din condițiile de bază în vederea promovării unei acțiuni în instanță sau a unei căi de atac o constituie existența interesului.

Pe fondul cauzei, arată că cererea formulată de către SC A.H. SRL este neîntemeiată, întrucât nu îndeplinește condițiile exprese prevăzute de art. 997 C.pr.civ.

În acest sens arat că argumentul fundamental pe care se construiește raționamentul societății reclamante , referitor la neîncetarea contractului de concesiune nr. (..), începând cu data de 16.01.2018, data soluționării irevocabile de către ICCJ a dosarului nr. 8352/2/2016 (nr. vechi 1323/116/2008), este negat chiar de către SC A.H. SRL, prin actele procedurale efectuate într-un alt litigiu, ce probează reaua-credință, cu care a fost introdusă ordonanța președințială.

Precizează că prin apelul formulat împotriva sentinței Tribunalului Teleorman din 18.01.2018, pronunțată în dosarul nr. 304/98/2016/a 19 (pag. 3, pct. 10), încetarea contractului a fost recunoscută de SC A.H. SRL:, Or, la 18.01.2018 (data admiterii acțiunii în prezentul dosar), potrivit art. 9.1.11 din contractul (..), acest contract era deja încetat de drept (din 16.01.2018)".

Prin urmare, aspectul încetării sau nu a contractului, este recunoscut sau negat de către SC A.H. SRL, în funcție de interesul de moment urmărit. În dosarul nr. 304/98/2016/a19, reclamanta dorește schimbarea sentinței din 18.01.2018, prin care Tribunalul Teleorman a dispus rezilierea contractului de concesiune nr. (..), astfel că, a apreciat că, este oportună invocarea ca și motiv de apel, a faptului că, la data admiterii acțiunii ADS, contractul era încetat de drept, conform art.9.1.11 din contract.

Contractul de concesiune nr. (..) a încetat la 16.01.2018, data soluționării irevocabile de către ICCJ a dosarului nr. 8352/2/2016 (nr. vechi 1323/116/2008), astfel că, preluarea terenului concesionat s-a realizat legal, conform dispozițiilor art. 9.1.7. și 7.1.8 din contract.

Ulterior pronunțării Sentinței Tribunalului Călărași nr. 1290/20.09.2013, SC A.H. SRL a formulat mai multe solicitări, prin care a cerut imperativ A.D.S., punerea în executare a măsurilor dispuse, în sensul încheierii contractului de concesiune. Față de refuzul ADS, care a declarat calea de atac a apelului, reclamanta a inițiat procedura de executare silită, încuviințată prin încheierea nr. 612/20.11.2013, pronunțată de Judecătoria Fetești, în dosarul nr. 2610/229/2013 și a solicitat prin cererea de chemare în judecată, depusă la aceeași instanță, obligarea ADS la plata de penalități în quantum 1000 lei pe zi de întârziere, începând cu 28.11.2013 și până la îndeplinirea obligației.

Așadar, încheierea contractului de concesiune nu s-a realizat prin acordul părților, aspect dovedit de faptul că, ADS nu a renunțat la judecata apelului, formulat împotriva hotărârii judecătorești, admis de altfel prin decizia Curții de Apel București nr. 905/15.05.2017, irevocabilă prin Decizia ICCJ nr. 5/16.01.2018, în sensul schimbării în tot a titlului executoriu și respingerii pe fond a cererii de chemare în judecată.

De altfel, în preambulul contractului este stipulat că, acesta constituie doar o măsură de punere în executare a hotărârii judecătorești, astfel că, termenul era condiționat de modalitatea în care, se va soluționa irevocabil dosarul în care s-a pronunțat titlul executoriu: "Prezentul contract se poate modifica, completa, înceta în funcție de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă care se va pronunța în cauză (pag. 1, paragraful 6 din contract).

Totodată, art. 9.1.11 prevede următoarele: "În cazul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în favoarea A.D.S., prezentul contract de concesiune încetează în conformitate cu dispozițiile imperative ale instanței de judecată".

Arată pârâta că dosarul nr. 8352/2/2016 (nr. vechi 1323/116/2008), având ca obiect cererea formulată de SC A.H. SRL, de obligare ADS la încheierea contractului de concesiune prin atribuire directă, având ca obiect suprafața de 991,58 ha teren agricol și 9,25 ha teren neagricol, ce s-au aflat anterior în administrarea SC A. SA G., jud. C., a fost soluționat irevocabil, de Înalta Curte de Casație și Justiție, la 16.01.2018, prin Decizia nr. 5, prin care s-a respins ca nefondat recursul declarat de reclamanta, prin administrator judiciar Cabinet Individual de Insolvență D.-S. G., împotriva deciziei Curții de Apel București nr.905/15.05.2017, pronunțată în dosarul nr. 8352/2/2016 și s-a anulat recursul declarat de aceeași parte, prin administrator special R.D..

Față de cele precizate mai sus, este evident că, începând cu data de 16.01.2018, contractul de concesiune prin atribuire directă nr. (..), încheiat cu S.C A.H. S.R.L., a încetat, conform clauzelor contractuale menționate, astfel că, în mod eronat partea adversă susține că, aparența dreptului este în favoarea sa și că, dovada urgenței este îndeplinită.

Învederează pârâta că urmarea a soluționării irevocabile a litigiului din părți, prin Decizia ICCJ 5/16.01.2018, a procedat la preluarea unilaterală a terenului ce a făcut obiectul contractului de concesiune prin atribuire directă nr. (..), urmare a refuzului concesionarului de a preda terenul. Arată că S.C. A.H. S.R.L., prin adresele transmise (nr. ..) a consfințit că încetarea contractului nu poate interveni, decât printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă a instanței.

Consideră că poziția părții adverse este în contradicție cu dispozițiile contractuale învederate anterior. Mai mult, potrivit art. 7.1.8 din contract, concesionarul este obligat să restituie, la încetarea contractului de concesiune, în deplină proprietate, bunul concesionat, inclusiv investițiile realizate, liber de orice sarcină, prin proces verbal de predare primire, ce se va încheia între reprezentanții părților, în termen de maxim 30 de zile de la data încetării contractului, neprezentarea sau neseemnarea procesului verbal de către concesionar ducând automat la intrarea terenului în patrimoniul ADS.

Așadar, arată pârâta, procesul verbal de predare preluare nr. (..) nu este nul pentru lipsa semnăturii concesionarului sau pentru că, ar fi fost întocmit de persoane fără calitate. Persoanele semnatare din partea ADS, angajate atât la sediul central, cât și în cadrul Reprezentanței Teritoriale C.i, au fost împuternicite prin Deciziile Directorului General al A.D.S. nr. (..) în vederea efectuării demersurilor necesare pentru preluarea terenului cu destinație agricolă, aferent contractului de concesiune prin atribuire directă nr. (..), astfel că, aveau deplină calitate pentru a proceda la întocmirea procesului verbal.

Referitor la condiția producerii unei pagube iminente consideră că aceasta nu este îndeplinită, întrucât nu derulează în prezent nici o procedură de atribuire a terenului preluat de la reclamantă, către o altă persoană fizică sau juridică, fiind astfel evident că, toate afirmațiile acesteia cu privire la suportarea unor pagube iminente nu sunt dovedite.

În plus arată că, încă de la momentul semnării contractului de concesiune, partea adversă cunoștea posibilitatea ca durata contractului să fie pe perioadă determinată, de vreme ce, a fost de acord cu clauzele contractuale, potrivit cărora, în cazul soluționării irevocabile, în favoarea A.D.S., a litigiului în care s-a pronunțat titlul executoriu, contractul încetează de drept. așadar, prin apelul formulat împotriva Sentinței Tribunalului Teleorman din 18.01.2018, pronunțată în dosarul nr. 304/98/2016/a19 , încetarea contractului a fost recunoscută de SC A.H. SRL.

Prin urmare, petenta cunoștea riscurile pe care și le asumă, în cazul implicării în angajamente pe perioadă mai mare de timp, riscuri mult mai evidente, din momentul admiterii de către Curtea de Apel București, prin decizia nr. 905/15.05.2017, a apelului declarat de ADS , în sensul schimbării în tot a sentinței apelate și respingerii pe fond a cererii de chemare în judecată.

Învederează că prin adresa nr. (..), a informat reprezentanții societății că nu mai au dreptul de a înființa noi culturi pe suprafața de teren ce face obiectul contractului de concesiune prin atribuire directă nr. (..).

În acest sens, sunt dispozițiile art. 7.1.8 din contract, potrivit cărora, concesionarul este obligat să restituie, la încetarea contractului de concesiune, în deplină proprietate, bunul concesionat, inclusiv investițiile realizate, liber de orice sarcina, prin proces verbal de predare primire, ce se va încheia între reprezentanții părților, în termen de maxim 30 de zile de la data încetării contractului, neprezentarea sau ne semnarea procesului verbal de către concesionar ducând automat la intrarea terenului în patrimoniul ADS.

Eventualitatea încheierii unui nou contract de concesiune sau arendă, cu privire la suprafața de 889,35 ha nu determină nici un fel de pagube reclamantei, dovadă în acest sens fiind art. 5.4 din contractul de concesiune prin atribuire directă nr. (..), ce prevede: „în situația în care, la data punerii în posesie a întregii suprafețe de teren, pe suprafața concesionată de teren cu destinație agricolă există culturi care au fost înființate ce au avut un drept legal sau contractual asupra terenului, concesionarul va datora redevența stabilită prin contractul de concesiune pentru toată suprafața de teren ce face obiectul concesiunii, având obligația de a respecta prevederile legale în astfel de situații, respectiv de a acorda dreptul cultivatorului de a-și ridica recolta, urmând ca pentru această perioadă de până la recoltare, să încaseze contravaloarea redevenței de la cel care a înființat cultura”.

Prin urmare, în cazul concesiunii/arendării terenului ce a făcut obiectul contractului mai sus menționat către un alt partener contractual, se vor prevedea aceleași obligații asumate și de S.C. A.H. S.R.L., în acest sens fiind întocmite modelele cadru de contracte.

Arată că susținerile referitoare la cheltuielile efectuate de reclamantă nu sunt dovedite. Accesarea de fonduri europene, pentru agricultură ecologică, este de asemenea nedovedită, de vreme ce, partea adversă nu anexează contractul încheiat în acest sens. cu instituția abilitată a statului. În situația în care, chiar a realizat acest lucru în realitate, petenta și-a asumat riscurile implicării în angajamente pe o perioadă mai mare de timp, cu toate consecințele ce decurg din aceasta, așa cum a arătat anterior.

Referitor la culturile perene (ce au perioadă de exploatare de 4-5 ani), precum și investiții din fonduri proprii sau atrase, în situația dovedirii acestora, arată că sunt investiții asumate pe riscul lor, de reprezentanții S.C. A.H. S.R.L., având în vedere că, contractul de concesiune nr. (..) nu s-a încheiat prin acordul părților.

Mai arată pârâta că, contrar susținerilor reclamantei S.C. A.H. S.R.L., adresa nr. (..), așa cum se poate observa din preambulul adresei, reprezintă o înștiințare de plată aferentă

contractului de concesiune prin atribuire directă nr. (..), reprezentând redevență calculată 100% până la data de 13.03.2018, data procesului - verbal de predare - preluare a terenului de către A.D.S.

Tribunalul a respins cererea, reținând:

Excepția lipsei calității de reprezentant legal a persoanei care a formulat și semnat acțiunea - administratorul special R.D. - este neîntemeiată motivat de faptul că prin cererea înregistrată la data de 21.05.2018 administratorul judiciar al reclamantei, CII D.S.G. - sector 3, București, str. Foișorului, nr. 145A confirmă acțiunea introdusă de reclamantă prin administratorul special R.D., fiind acoperită astfel neregularitate invocată de pârâtă.

Referitor la excepția lipsei de obiect argumentată de pârâtă pe aspectul că la acest moment nu are în derulare nici o procedură de concesiune, prin negociere directă sau licitație publică, respectiv nici o procedură de arendare sau de transmitere prin orice formă a folosinței terenului în suprafață de 898,6 ha, ce a făcut obiectul contractului de concesiune nr. (..), a fost respinsă motivat de faptul că ordonanța președințială este o procedură specială prin intermediul căreia reclamantul, care afirmă o aparentă de drept, solicită instanței de judecată să ordone măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere.

În speță, scopul urmărit de reclamant prin declanșarea acestui demers judiciar vizează luarea unei măsuri vremelnice, respectiv de a nu fi transmis cu titlu de folosință asupra unui teren (despre care susține cu s-ar afla în posesia sa), unor alte persoane până la soluționarea dosarelor în care a solicitat anularea procesului verbal de predare preluare a terenului. În aceste condiții nu se poate susține că cererea de ordonanță președințială ar fi lipsită de obiect, argumentele pârâtei urmând a fi avute în vedere atunci când vor fi analizate condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale.

A fost respinsă și excepția lipsei de interes pentru aceleași motive pentru care a fost respinsă excepția lipsei de obiect, reclamanta, prin argumentele expuse în cuprinsul cererii justificând un interes actual și născut în promovarea prezentei cererii.

Referitor la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate, tribunalul a reținut că cererea de ordonanță președințială, cu a cărei soluționare a fost investit, are ca obiect obligarea pârâtei de a sista orice procedură privind concesiunea prin negociere directă sau prin organizarea licitației; arendarea sau orice altă formă de transmitere a folosinței terenului în suprafață 898, 6 ha, teren ce face obiectul contractului nr. (..), până la soluționarea definitivă a dosarului nr. 674/98/2018, aflat

pe rolul Tribunalului Ialomița având ca obiect anularea procesului-verbal de predare-preluare nr.(..).

Într-adevăr, pe rolul Tribunalului Ialomița a fost înregistrat dosarul nr. 674/98/2018 având ca obiect anularea procesului-verbal de predare-preluare a terenului în suprafață de 898,6 ha , încheiat la data de 13.03 2018 de ADS – Reprezentanta teritorială C. [nr. (..)] calificat de reclamantă ca fiind act administrativ .

Din actele dosarului și cele susținute de părți reiese că terenului vizat de procesul verbal de predare – preluare (..) a făcut obiectul contractului de concesiune nr. (..), contract ce a fost încheiat în vederea punerii în executare a sentinței civile nr. 1290/20.09.2013 pronunțată de Tribunalul Călărași în dosarul nr. 1323/116/2008 (sentință ce era executorie nu și definitivă) prin care pârâta ADS a fost obligată să încheie u reclamanta contract de concesiune directă pentru suprafața de 898,6 ha. În cuprinsul contractului se menționează că acestea „se poate modifica, completa, înceta în funcție de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă care va fi pronunțată în cauză”

Prin decizia civilă nr. 905/A/15 mai 2017 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VI-a Civilă în dosar nr. 8352/2/2016 au fost admise apelurile declarate de apelanta – pârâta A.D.S. și de apelanta – intervenientă SC A.B. SRL, împotriva sentinței civile nr. 129 din 20.09.2013, pronunțată de Tribunalul Călărași, în dosarul nr. 1323/116/2008 pe care a schimbat-o în tot în sensul că a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de SC A.H. SRL.

Recursul formulat de SC A.H. SRL prin administratorul judiciar a fost respins prin decizia nr 5/16.01.2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția a II-a civilă .

În aceste condiții, raportat și la clauza înserată în art. 9.1.11 din contractul de concesiune nr (..) conform căreia" În cazul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în favoarea A.D.S., prezentul contract de concesiune încetează în conformitate cu dispozițiile imperative ale instanței de judecată", a fost întocmit procesul verbal nr. (..) de predare-preluare a terenului în suprafață de 898,6 ha încheiat la data de 13.03 2018 de ADS –Reprezentanta teritorială C., proces - verbal ce este contestat pentru motive de nelegalitate în cauza ce formează obiectul dosarului nr. 674/98/2018

În speță, reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 997 și urm C.pr.civ..

Alin. (1) al art. 997 C.pr.civ. reglementează condiții de admisibilitate ale ordonanței președințiale prevăzând că “(1) Instanța de judecată, stabilind că în favoarea reclamantului există aparența de drept, va putea să ordone măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.” Pentru a fi admisibilă ordonanța președințială, condițiile prevăzute de acest text de lege trebuie să fie întrunite cumulative.

Primul aspect pe care instanța este datorare să-l verifice vizează existența sau inexistența în favoarea reclamantului a aparenței de drept. Așadar, textul de lege evocat impune aceasta verificare a aparenței de drept ca și condiție de admisibilitate

Tribunalul a reținut că spre deosebire de acțiunile de drept comun, ordonanța președințială nu presupune dovedirea de către reclamant a temeiniciei pretenției formulate, apartenența de drept în favoarea unei persoane fiind o chestiune relativă care nu poate fi stabilită în abstract, ci doar prin raportare la persoana căreia i se opune dreptul în cadrul unui raport juridic. Totodată aparența de drept este în favoarea reclamantului dacă poziția acestuia în cadrul raportului juridic pe care se grefează ordonanța președințială este preferabilă din punct de vedere legal, în condițiile unei sumare caracterizări și analize a situației de fapt. În speță, față de situația de fapt anterior prezentat, apreciază că această condiție nu este îndeplinită, reclamanta nedovedind aparența unui drept de folosință a terenului din discuție de vreme ce sentința prin care pârâta a fost obligată să încheie contractul de concesiune a fost desființată în căile de atac.

Totodată, raportat la faptul că reclamanta solicita ca măsura vremelnică (sistarea oricărei proceduri privind concesionarea prin negociere directă sau prin organizarea licitației; arendarea sau orice altă formă de transmitere a folosinței terenului în suprafață 898, 6 ha) să dureze până la soluționarea dosarului nr. 674/98/2018 având ca obiect anularea procesului-verbal de predare-preluare a terenului în suprafață de 898,6 ha, Tribunalul a constatat că nu este investit în prezentat cauză cu analizarea aspectelor de fond sau de formă privind valabilitatea sau nu a procesului - verbal menționat.

Prin urmare, în favoarea reclamantei nu există aparența unei situații juridice legale care ar putea să justifice interesul legitim al acesteia de a obliga pârâta să sisteze orice procedura de atribuire a terenului.

Cum din actele dosarului nu rezultă existența în favoarea reclamantei a aparentei de drept, nu se mai impune analiza celorlalte condiții, motiv pentru care cererea acesteia apare ca fiind inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.

Văzând și dispozițiile art. 1000 C.pr.civ..

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta A.H. S.R.L.- în insolvență, prin administrator special R.D. solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței civile, rejudecarea cauzei cu consecința admiterii ordonanței președințiale așa cum a fost formulată.

În motivarea apelului a arătat următoarele:

1. Hotărârea ce face obiectul apelului este nelegală și netemeinică.

Aparenta de drept - doctrină

- Aparenta de drept este o presupunere: instanța nu trebuie să verifice dacă reclamantul beneficiază efectiv de exercițiul dreptului solicitat a fi protejat, ci doar dacă este posibil sau de așteptat ca reclamantul să beneficieze de acest exercițiu.

- Analiza aparentei de drept în prezenta cauză.

În analiza aparentei de drept instanța trebuia să se mărginească la stabilirea, în raport de probele administrate în cauză de părți, a părții în favoarea căreia există aparentă de drept.

a. Instanța fondului nu a făcut o analiză a întregului material probator aflat la dosarul cauzei;

b. Instanța fondului nu a analizat dispozițiile legale incidente cauzei privind aparenta dreptului de atribuire în folosință a suprafeței de 898,6 ha teren.

c. Instanța nu a pipăit fondul cauzei.

Atât în cererea de chemare în judecată privind ordonanța președințială cât și în cererea privind fondul cauzei, a făcut o amplă prezentare a situației de fapt, cu scopul de a clarifica faptul că apelanta reclamantă este îndreptățită de a primi în concesiune suprafețe de 898,6 ha teren, chiar și în condițiile încetării contractului nr. (...), așa cum susține instanța de judecată, datorită dispozițiilor legale care reglementează situația terenurilor pe care se află amplasate active, reprezentate fie de animale, capacități zootehnice, platforme betonate, diguri cai de acces, lucrări de hidroameliorație.

Instanța de judecată în soluționarea ordonanței președințiale era obligată să procedeze la pipăirea fondului cauzei, iar în acest sens trebuia să dispună atașarea dosarului în care s-a solicitat

anularea actului administrativ pentru verificarea îndeaproape a îndeplinirii condiției privind aparenta dreptului și unde s-a prezentat mult mai amplu situația juridică a terenului în litigiu.

Aparenta dreptului pentru terenul în suprafață de 898,6 ha teren este dată de dispozițiile art.21¹ din Legea nr. 268 /2001 introdus prin Legea nr. 249/2003.

În conformitate cu aceste dispoziții legale mai sus menționate, simpla calitate de deținător de active ce implică necesitatea exploatării unui teren conferă subscisei calitatea de a solicita și obține încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă.

Faptul că pentru terenul în litigiu a fost deja încheiat cu intimata pârâtă un contract de concesiune prin atribuire directă pentru animale și capacități zootehnice, respectiv contractul (..), iar legea mai sus menționată permite încheierea unui contract de concesiune și pentru active imobiliare, iar reclamanta deține aceste active, este cert că aparenta dreptului de concesiune este în favoarea reclamantei.

Cu materialul probator aflat la dosarul cauzei, pe care instanța de judecată nu l-a analizat, a făcut dovada că A.H. SRL este deținătoarea tuturor activelor deținute de fosta SC A.G. distribuită pe suprafața de 10.400 ha teren arabil.

Pentru suprafața de teren mai sus menționată s-a solicitat încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă pentru animale și capacități zootehnice, cerere ce a făcut obiectul dosarului nr. 8352/2/2016 ce a fost finalizat, dar pentru aceeași suprafață de teren s-a solicitat încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă pentru alte active respectiv cantine, dormitoare atelier mecanic, platforme betonate, spații de depozitare, cerere ce face obiectul dosarului nr. 1350/116/2016. dosar ce se află în continuare pe rolul instanțelor judecătorești.

Mai clar, pe terenul în suprafață de 898,6 ha teren din care 889, 35 ha teren arabil și 9,25 ha teren neagricol aflat pe raza teritorială a localității B., județul C., se află amplasate mai multe categorii de active imobiliare proprietatea SC A.H. SRL și în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 268/2001 modificată prin Legea nr. 249/2003, A.D.S. trebuie să procedeze la atribuirea directă a acestui teren către A.H. SRL fiind îndreptățită la atribuire întrucât este proprietara acestor active imobiliare.

Contractul nr. (..) care, susține pârâta că a încetat prin pronunțarea definitivă a unei hotărâri judecătorești definitive, nu finalizează situația juridică a terenului în sensul că A.H. SRL nu mai este îndreptățit să dețină acest teren.

Această suprafață de teren a fost solicitată, pentru alte active respectiv cantine, dormitoare atelier mecanic, platforme betonate, spații de depozitare. cerere ce face obiectul dosarului nr. 1350/116/2016. dosar ce se află în continuare pe rolul instanțelor judecătorești,

Instanța fondului, în verificarea condiției privind aparenta dreptului, nu de proprietate, ci de concesiune, drept care rezulta din verificarea documentelor care atestau că apelanta-reclamantă este proprietatea activelor imobiliare precum și din analiza dispozițiilor art. 211 din Legea nr.268/2001 care a fost introdus prin Legea nr. 249/2003.

Aceste dispoziții legale și actele de proprietate ale apelantei privind activele imobiliare dau aparenta dreptului de concesiune a terenului în suprafață 889, 35 ha teren arabil și 9,25 ha teren neagricol aflat pe raza teritorială a localității B., județul C.

Așadar, instanța fondului nu a făcut o analiză îndeaproape a materialului probator, dar nici a dispozițiilor legale incidente cauzei, motiv pentru care a pronunțat o hotărâre nelegală și netemeinică.

Un alt motiv pe care instanța de judecată trebuia să îl analizeze în verificarea îndeplinirii aparentei de drept îl constituia faptul că, în prezent posesia terenului se află la apelanta - reclamantă.

În prezent pe acest teren se află înființate culturi proprietatea reclamantei, inclusiv culturi bio ce îndreptățește apelanta reclamantă să păstreze posesia terenului.

În concluzie, raportat la cele mai sus menționate solicită admiterea apelului schimbarea în parte acestei sentințe, în ceea ce privește fondul cauzei, rejudecarea fondului cu consecința admiterii ordonanței președințiale așa cum a fost formulată.

Dosarul nr. 1350/116/2016 care are ca obiect atribuirea directă a terenului pentru active imobiliare se află în recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție deci acest teren este încă în litigiu.

În drept, invocăm incidența dispozițiilor art. 466 C.pr.civ., respectiv art. 1000 C.pr.civ. (special).

Intimata pârâtă A.D.S. a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

A arătat că încetarea contractului de concesiune nr. (..), începând cu data de 16.01.2018, data soluționării irevocabile de către ICCJ a dosarului nr. 8352/2/2016 (nr. vechi 1323/116/2008) a fost reținută definitiv, cu autoritate de lucru de către Curtea de Apel București, prin decizia nr.1248/15-06.2018, pronunțată în dosarul nr. 304/98/2016.

Interesant este faptul că, această hotărâre a fost pronunțată, urmare a admitterii apelului declarat chiar de SC A.H. SRL, împotriva sentinței Tribunalului Teleorman nr. 18/18.01.2018, prin care a susținut contrariul celor învederate în prezenta cauză, respectiv încetarea contractului de concesiune:

„Or, la 18.01.2018 (data admitterii acțiunii în prezentul dosar), potrivit art. 9.1.11 din Contractul (..), acest contract era deja încetat de drept (din 16.01.2018) ”.

Așadar, aspectul încetării sau nu a contractului de concesiune, este susținut sau negat de către SC A.H. SRL, în funcție de interesul de moment urmărit în dosarul nr. 304/98/2016/al 9, reclamanta a dorit și a și obținut schimbarea Sentinței nr. 18/18.01.2018, prin care Tribunalul Teleorman a dispus rezilierea contractului de concesiune nr. (..), astfel că, a invocat ca și motiv de apel, faptul că, la data admitterii acțiunii ADS, contractul era încetat de drept, conform art.9.1.11 din contract.

Prin Decizia Curții de Apel București nr. 1248/15.06-2018, instanța observă (pag. 13, paragraful 4) și dispune următoarele:

"Așa fiind, trebuie reținut că, la data de 16.01.2018, adică cu două zile înainte de pronunțarea sentinței apelate, prin care s-a dispus rezilierea actului juridic sus-evocat, contractul de concesiune nr. (..) a încetat de drept ”.

"Or, în speță, subliniază Curtea că, reclamanta A.D.S. nu justifică un interes actual pentru a obține rezilierea contractului care, așa cum am reliefat în precedent, încetase de drept anterior soluționării cauzei în primă instanță prin sentința apelată". (pag. 14, paragraful 8).

Susținerea în prezenta cauză a contrariului învederat prin apelul declarat în dosarul nr.304/98/2016/al9 probează reaua-credință, cu care a fost introdusă prezenta

Critica referitoare la neanalizarea de către prima instanță a aparenței de drept, urmare a ignorării întregului material probator administrat și a dispozițiilor legale incidente, este nefondată, întrucât respingerea cererii de ordonanță președințială s-a datorat neîndeplinirii acestei condiții de admisibilitate, fiind arătate motivele care au justificat hotărârea dispusă.

Contrar criticilor apelantei, Tribunalul Ialomița a verificat admisibilitatea cererii de ordonanță președințială, exclusiv din prisma condiției esențiale a nedovedirii aparenței de drept, a cărei probă revenea reclamantei, prin raportare la persoana căreia i se opune dreptul în cadrul unui raport juridic.

Reținând modalitatea în care s-a soluționat irevocabil dosarul nr. 8352/2/2016 (nr. vechi 1323/116/2008), ce a avut ca obiect cererea formulată de SC A.H. SRL, de obligare ADS la încheierea contractului de concesiune prin atribuire directă, pentru suprafața de 991,58 ha teren agricol și 9,25 ha teren neagricol, ce s-au aflat anterior în administrarea SC A.SA G., jud. C., precum și prevederile art. 9.1.11 din contractul de concesiune nr. (..), instanța fondului a concluzionat firesc că aparența de drept nu este în favoarea apelantei - reclamante.

În pofida modului în care legislația în materie a fost analizată de Curtea de Apel București și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin hotărârile pronunțate în dosarul nr. 8352/2/2016, partea adversă continuă să susțină în continuare că, aparența dreptului de concesiune este în favoarea sa. Este evident că, aceste critici încalcă autoritatea de lucru judecat al acestor hotărâri judecătorești, pretenția apelantei fiind de fapt ca, Tribunalul Ialomița să fi procedat la o rejudecare a dosarului nr. 8352/2/2016 și la o reinterpretare a dispozițiilor art. 211 din Legea nr. 268/2001, conform viziunii sale.

Dorința ca, prima instanța sau cea de apel să procedeze la o analiză a tuturor activelor deținute de SC A.H. SRL de la fosta SC A. SA G., distribuite pe suprafața de 10.400 ha teren arabil, conform contractelor de cumpărare anexate apelului, probează necunoașterea de fapt a noțiunii "aparență de drept ca și esențială de admisibilitate a ordonanței președințiale.

Dacă instanțele ar acționa în sensul solicitat prin apel, și-ar depăși rolul îndeplinit în soluționarea cererii, ce face obiectul prezentului litigiu. Aparența de drept este o presupunere, astfel că, instanțele nu trebuie sa verifice daca reclamantul beneficiază efectiv de exercițiul dreptului solicitat a fi protejat, ci doar dacă, este posibil sau de așteptat ca reclamantul să beneficieze de acest exercițiu.

Admițând că, este posibilă încheierea contractului de concesiune și pentru alte active deținute de apelantă, decât cele ce constituie spații zootehnice, echivalează cu substituirea prezentei instanțe înaltei Curți de Casație și Justiție, investită cu soluționarea recursului declarat de SC A.H. SRL, împotriva Deciziei Curții de Apel Ploiești nr. 71/19.02.2018 și să dispună că, reclamantul beneficiază efectiv de exercițiul dreptului la atribuire directă în concesiune, a suprafeței de 991,58 ha teren agricol.

Este evident că, dacă s-ar accepta un asemenea punct de vedere, s-ar ajunge la situația unei pronunțări anticipate asupra temeiniciei acțiunii ce constituie obiectul dosarului

nr.1350/116/2016, respinsă în fond de către Tribunalul Călărași și în apel, de către Curtea de Apel Ploiești, ceea ce nu este posibil în cadrul unei ordonanțe președințiale.

Trebuie spus în acest context că, trimiterea pe care o face apelanta la cererea ce constituie obiectul acestui din urmă dosar, este o dovadă de rea - credință, întrucât subscrisa a invocat prin apărările sale excepția litispendenței, având în vedere că, aceeași suprafață de teren constituia și obiectul dosarului nr. 1323/116/2008, înregistrat la acel moment, în recurs, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, sub nr. 8352/2/2016.

Or, SC A.H. SRL a negat prin concluziile sale faptul că, cele dosare privesc aceeași suprafață de teren, astfel că, a solicitat respingerea excepției litispendenței ca neîntemeiată. A veni acum, prin apelul declarat împotriva sentinței Tribunalului Ialomița nr. 783/04.06.2018 și a susține contrariul celor arătate în dosarul nr. 1350/116/2016 este o dovadă de rea-credință, probată și de afirmațiile contradictorii referitoare la aspectul încetării de drept sau nu, a contractului de concesiune nr. (..), începând cu data de 16.01.2018, data soluționării irevocabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție a dosarului nr. 8352/2/2016.

Sușinerile referitoare la deținerea unor active precum cele enumerate prin apel (pag. 6, primul paragraf), distincte de cele ce au constituit baza și fundamentul cererii de chemare în judecată, ce a fost respinsă irevocabilă prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.5/16.01.2018, sunt străine de prezenta cauză. Sentința Tribunalului Călărași nr. 1290/20.09.2013, în a cărei executare provizorie s-a încheiat contractul de concesiune nr. (..), nu face nicio referire la categoriile de active, precum cele menționate prin motivele de apel, astfel că, invocarea acestora nu are nicio relevanță și nu poate conduce la schimbarea hotărârii Tribunalului Ialomița, cu atât mai mult cu cât, și cererea de chemare în judecată, ce constituie obiectul dosarului nr. 1350/116/2016, a fost respinsă atât în fond, cât și în apel

Având în vedere cele învederate, a solicitat respingerea apelului declarat împotriva Sentinței Tribunalului Ialomița nr. 783/04.06.2018, ca nefondat

Analizând actele și lucrările dosarului, în raport de dispozițiile legale incidente, Curtea constată că apelul este nefondat, sentința fiind dată cu aplicarea corectă a legii.

Astfel, potrivit art. 996 C.pr.civ., "(1) Instanța de judecată, stabilind că în favoarea reclamantului există aparența de drept, va putea să ordone măsuri provizorii în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul

unei executări. (2) Ordonanța este provizorie și executorie. Dacă hotărârea nu cuprinde nicio mențiune privind durata sa și nu s-au modificat împrejurările de fapt avute în vedere, măsurile dispuse vor produce efecte până la soluționarea litigiului asupra fondului. (...) (4) Ordonanța va putea fi dată chiar și atunci când este în curs judecata asupra fondului. (5) Pe cale de ordonanță președințială nu pot fi dispuse măsuri care să rezolve litigiul în fond și nici măsuri a căror executare nu ar mai face posibilă restabilirea situației de fapt".

Prin raportare la aceste dispoziții legale, Curtea reține că procedura ordonanței președințiale implică, în mod prioritar, întrunirea a trei condiții cumulative, respectiv urgența, caracterul vremelnic (provizoriu) și neprejudicarea fondului prin măsura luată. În plus, instanța nu are de cercetat fondul dreptului discutat între părți, dar, pentru ca soluția să nu fie arbitrară, va cerceta aparența acestui drept, realizând un examen sumar al cauzei, prin "pipăirea fondului", pentru a vedea de partea cui este "aparența dreptului".

Referitor la această din urmă condiție, Curtea reține că aparența dreptului nu este în favoarea reclamantei, așa cum în mod corect s-a reținut prin sentință.

Astfel, Curtea reține ca fiind deosebit de relevant în cauză împrejurarea că terenul vizat de procesul verbal de predare – preluare (..) a făcut obiectul contractului de concesiune nr. (..), contract ce a fost încheiat în vederea punerii în executare a sentinței civile nr. 1290/20.09.2013 pronunțată de Tribunalul Călărași în dosarul nr. 1323/116/2008 prin care pârâta ADS a fost obligată să încheie cu reclamanta contract de concesiune directă pentru suprafața de 898,6 ha. În cuprinsul contractului se menționează că acestea „se poate modifica, completa , înceta în funcție de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă care va fi pronunțată în cauză”

Prin decizia civilă nr. 905/A/15 mai 2017 pronunțată de Curtea de Apel București - în dosarul nr. 8352/2/2016 au fost admise apelurile declarate de apelanta – pârâta A.D.S. și de apelanta – intervenientă SC A.B. SRL, împotriva sentinței civile nr. 129 din 20.09.2013, pronunțată de Tribunalul Călărași, în dosarul nr. 1323/116/2008 pe care a schimbat-o în tot în sensul că a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de SC A.H. SRL.

Recursul formulat de SC A.H. SRL prin administratorul judiciar a fost respins prin decizia nr. 5/16.01.2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția a II a civilă.

Cele reținute în considerentele hotărârilor pronunțate, coroborate și cu clauza înserată în art. 9.1.11 din contractul de concesiune nr. (..) conform căreia " În cazul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în favoarea A.D.S., prezentul contract de concesiune

încetează în conformitate cu dispozițiile imperative ale instanței de judecată", sunt împrejurări care conduc la concluzia că aparența dreptului nu este în favoarea reclamantei.

La acestea, mai sunt de reținut și considerentele deciziei civile nr. 1248/2018 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 304/98/1016: "Așa fiind, trebuie reținut că, la data de 16.01.2018, adică cu două zile înainte de pronunțarea sentinței apelate, prin care s-a dispus rezilierea actului juridic sus-evocat, contractul de concesiune nr. (...) a încetat de drept. (...)

Or, în speță, reclamanta A.D.S. nu justifică un interes actual pentru a obține rezilierea contractului care, așa cum am reliefat în precedent, încetase de drept anterior soluționării cauzei în primă instanță prin sentința apelată".

De asemenea, nu sunt de ignorat, în verificarea "aparenței dreptului" nici considerentele deciziei civile nr. 71/19.02.2018 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești în dosarul nr.1350/116/2016 (chiar dacă nedefinitivă) în care se reține că solicitarea reclamantei încheierii unui contract de concesiune prin atribuire directă este neîntemeiată întrucât "față de exigențele Normelor interne ale ADS reclamanta avea obligația de a depune declarație în sensul că nu se află în stare de insolvență, ceea ce este imposibil la acest moment (...); așadar, chiar și în ipoteza admiterii acțiunii, ADS-ul se află în imposibilitatea obiectivă de a concesiunea această suprafață de teren urmare a insolvenței societății reclamante".

În ceea ce privește susținerea reclamantei potrivit cu care aparența dreptului pentru terenul în suprafață de 898,6 ha teren este dată de dispozițiile art. 21¹ din Legea nr. 268 /2001 introdus prin Legea nr. 249/2003, este, de asemenea, nefondată, în condițiile în care în decizia nr.5/16.01.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție se reține foarte clar că prevederile art. 211 din Legea nr. 268/2001 au fost corect aplicate, în sensul că reclamanta nu a dovedit îndeplinirea cerințelor legale pentru a beneficia de atribuirea directă, aflându-se în "imposibilitatea de a-și asuma și respecta obligațiile contractuale, motiv pentru care intimata ADS nu poate fi obligată la încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă cu o societate aflată în insolvență".

Apărarea reclamantei, referitoare la faptul că legea permite încheierea unui contract de concesiune și pentru active imobiliare, și că, pentru aceeași suprafață de teren, s-a solicitat încheierea unui contract de concesiune prin atribuire directă pentru alte active respectiv cantine, dormitoare atelier mecanic, platforme betonate, spații de depozitare, cerere ce face obiectul dosarului nr. 1350/116/2016, de asemenea, nu conturează o aparență de drept în favoarea acesteia (în condițiile pronunțării deciziei civile nr. 71/19.02.2018), iar analizarea de către instanță, în

cadrul prezentului demers, a îndeplinirii condițiilor legale pentru atribuirea directă, excede procedurii de față, întrucât s-ar încălca condiția referitoare la neprejudicarea fondului.

Cercetarea acestui aspect face obiectului dosarului nr. 1350/116/2016, aflat în prezent pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În cauza de față, Curtea constată că Tribunalul, în mod corect și argumentat, a concluzionat, pipăind fondul, că aparența dreptului nu este însă în favoarea reclamantei, aplicând corect dispozițiile legale incidente.

În raport de neîndeplinirea acestei condiții, în mod corect nu au mai fost analizate celelalte condiții.

Față de aceste considerente, constatând că aparența dreptului nu este favorabilă reclamantei, Curtea constată că soluția a fost pronunțată cu aplicarea corectă a legii, motiv pentru care va respinge apelul ca nefondat.